Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 4. októbra 2024*

Obsah

I. Právny rámec . . . 6

A. Smernica 2014/59/EÚ . . . 6

B. Nariadenie o SRM . . . 7

C. Návrh regulačných technických predpisov . . . 22

II. Okolnosti predchádzajúce sporu . . . 22

A. Hospodárska situácia banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017 . . . 23

B. Priebeh postupu riešenia krízovej situácie . . . 24

C. Sporný program riešenia krízovej situácie . . . 26

D. Skutkové okolnosti, ktoré nastali po prijatí sporného programu riešenia krízovej situácie . . . 28

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok . . . 29

A. Konanie na Všeobecnom súde . . . 29

B. Napadnutý rozsudok . . . 30

IV. Návrhy odvolateľov . . . 31

V. O odvolaní . . . 31

A. Úvodné poznámky . . . 31

B. O piatej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 90 nariadenia o SRM, ako aj článkov 17, 41 a 52 Charty v spojení s článkom 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP, a o šiestej časti tohto odvolacieho dôvodu založenej porušení povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 296 ZFEÚ . . . 32

* Jazyk konania: španielčina.

1. O piatej časti druhého odvolacieho dôvodu 32

a) Argumentácia účastníkov konania 32

b) Posúdenie Súdnym dvorom 33

2. O šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu 36

a) Argumentácia účastníkov konania 36

b) Posúdenie Súdnym dvorom 38

1) O prípustnosti 38

2) O veci samej 39

i) O odôvodnení sporného programu riešenia krízovej situácie 40

ii) O odôvodnení rozhodnutia 2017/1246 41

C. O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM 43

1. Argumentácia účastníkov konania 43

2. Posúdenie Súdnym dvorom 44

a) O prípustnosti 44

b) O veci samej 44

D. O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o SRM 46

1. Argumentácia účastníkov konania 46

2. Posúdenie Súdnym dvorom 47

E. O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM 49

1. Argumentácia účastníkov konania 49

2. Posúdenie Súdnym dvorom 50

F. O prvej až štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na porušení článku 20 nariadenia o SRM 52

1. O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu 53

a) Argumentácia účastníkov konania 53

b) Posúdenie Súdnym dvorom 54

1) O prvej výhrade . . . 55

2) O druhej výhrade . . . 56

3) O tretej výhrade . . . 56

4) O štvrtej výhrade . . . 57

5) O piatej výhrade . . . 57

2. O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 5 nariadenia o SRM . . . 58

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 58

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 59

1) O prípustnosti . . . 59

2) O veci samej . . . 59

3. O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 7 a 9 nariadenia o SRM . . . 60

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 60

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 61

4. O štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 10 a 11 nariadenia o SRM . . . 62

a) Argumentácia účastníkov konania . . . 62

b) Posúdenie Súdnym dvorom . . . 62

G. O treťom odvolacom dôvode týkajúcom sa návrhu na náhradu škody spojeného so zrušením sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246 . . . 63

H. O prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založenej na porušení povinnosti zachovávať dôvernosť . . . 64

1. Argumentácia účastníkov konania . . . 64

2. Posúdenie Súdnym dvorom . . . 66

a) O prvej až tretej výhrade, ktoré sú založené na porušení povinnosti zachovávať dôvernosť . . . 66

b) O štvrtej výhrade založenej na údajnom úniku interných informácií . . . 69

c) O piatej až ôsmej výhrade prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu . . . 69

I. O druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa existencie príčinnej súvislosti . . . 70

J. O tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa návrhu na náhradu škody 70

O trovách 71

„Odvolanie – Hospodárska a menová politika – Banková únia – Nariadenie (EÚ) č. 806/2014 – Jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností (SRM) – Postup riešenia krízovej situácie v prípade subjektu, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá – Prijatie programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español SA – Článok 14 – Ciele riešenia krízovej situácie – Článok 18 ods. 1 – Podmienky, ktorým podlieha prijatie programu riešenia krízovej situácie – Povinnosti Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB)a Európskej komisie – Článok 20 – Ocenenia na účely riešenia krízovej situácie – Požiadavky – Články 88 až 91 – Povinnosť zachovávať dôvernosť – Právo na prístup k spisu – Vyhlásenia v tlači“

Vo veci C-541/22 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 11. augusta 2022,

Araceli García Fernández, bydliskom vo Villanueva de la Cañada (Španielsko),

Faustino González Parra, bydliskom v Palma de Mallorca (Španielsko),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, bydliskom v Seville (Španielsko),

Juan Antonio Galán Alcázar, bydliskom v Consuegra (Španielsko),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, bydliskom v Madride (Španielsko),

Macon SA, bydliskom v Barcelone (Španielsko),

Marta Espejel García, bydliskom vo Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, so sídlom v Road Town (Britské Panenské ostrovy),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, bydliskom v Madride,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, bydliskom v Madride,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, bydliskom v Salas de los Infantes (Španielsko),

María Rosario Mari Juan Domingo, bydliskom v Salas de los Infantes,

v zastúpení: S. Cajal Martín, B.M. Cremades Román, J. López Useros, a P. Marrodán Lázaro, abogados,

odvolatelia,

ďalší účastníci konania:

Eleveté Invest Group, SL, so sídlom v Madride,

Antonio Bail Cajal, bydliskom v Sant Cugat del Vallés (Španielsko),

Carlos Sobrini Marín, bydliskom v Madride,

Edificios 1326 de l'Hospitalet, SL, so sídlom v Hospitalet de Llobregat (Španielsko),

Juan José Homs Tapias, bydliskom v Manrese (Španielsko),

Anna María Torras Giro, bydliskom v Manrese,

Marbore 2000, SL, so sídlom v Hospitalet de Llobregat,

Tristán González del Valle, bydliskom v Madride,

žalobcovia v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė a D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia, za pomoci A. Manzaneque Valverde a J. Rivas Andrés, abogados,

Jednotná rada pre riešenie krízových situácií (SRB), v zastúpení: H. Ehlers, M. S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz a J. M. Rius Riu, splnomocnení zástupcovia, za pomoci F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring a S. Schelo, Rechtsanwälte,

žalované v prvostupňovom konaní,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: L. Aguilera Ruiz a M. J. Ruiz Sánchez splnomocnení zástupcovia,

Banco Santander, SA, so sídlom v Santanderi (Španielsko), v zastúpení: J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde a D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

vedľajší účastníci v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Arabadžiev, sudcovia T. von Danwitz (spravodajca), P. G. Xuereb, A. Kumina a I. Ziemele,

generálna advokátka: T. Ćapeta,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 14. marca 2024,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, MM. Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez a María Rosario Mari Juan Domingo domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 1. júna 2022, Eleveté Invest Group a i./Komisia a SRB (T-523/17, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2022:313), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žalobu, ktorou sa domáhali po prvé zrušenia rozhodnutia výkonného zasadnutia Jednotnej rady pre riešenie krízových situácií (SRB) SRB/EES/2017/08 zo 7. júna 2017 o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular Español SA (ďalej len „sporný program riešenia krízovej situácie“) a rozhodnutia Komisie (EÚ) 2017/1246 zo 7. júna 2017, ktorým sa schvaľuje program riešenia krízových situácií banky Banco Popular Español SA (Ú. v. EÚ L 178, 2017, s. 15), po druhé náhrady škody, ktorá im údajne vznikla v dôsledku týchto rozhodnutí, a po tretie určenia neplatnosti predbežného ocenenia a získania náhrady.

I. Právny rámec

A. Smernica 2014/59/EÚ

2 Článok 36 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/59/EÚ z 15. mája 2014, ktorou sa stanovuje rámec pre ozdravenie a riešenie krízových situácií úverových inštitúcií a investičných spoločností a ktorou sa mení smernica Rady 82/891/EHS a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EÚ, 2012/30/EÚ a 2013/36/EÚ a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 a (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 190), nazvaný „Oceňovanie na účely riešenia krízových situácií“, v odsekoch 14 až 16 stanovuje, že Európsky orgán pre bankovníctvo (EBA) vypracuje návrhy regulačných technických predpisov s cieľom bližšie určiť okolnosti a kritériá, za ktorých sa má vykonať ocenenie inštitúcie alebo subjektu, ktorý môže podliehať opatreniu na riešenie krízovej situácie. Toto ustanovenie spresňuje, že EBA prináleží predložiť tieto návrhy regulačných technických predpisov Európskej komisii, ktorá má právomoc ich prijať v súlade s článkami 10 až 14 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, 2010, s. 12).

3 Články 38 a 39 tejto smernice upravujú uplatňovanie nástroja odpredaja obchodnej činnosti vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií. Článok 39 tejto smernice, nazvaný „Nástroj odpredaja obchodnej činnosti: procesné požiadavky“, stanovuje:

„1. S výhradou odseku 3 tohto článku platí, že orgán pre riešenie krízových situácií pri uplatňovaní nástroja odpredaja obchodnej činnosti na inštitúciu alebo subjekt v zmysle článku 1 ods. 1 písm. b), c) alebo d) ponúkne aktíva, práva, záväzky, akcie alebo iné nástroje vlastníctva danej inštitúcie, ktoré má orgán v úmysle previesť, na trhu alebo prijme opatrenia pre ich ponúknutie na trhu. Súbory práv, aktív a záväzkov sa môžu na trhu ponúkať oddelene.

2. Bez toho, aby tým bol dotknutý rámec Únie upravujúci štátnu pomoc, sa ponúkanie na trhu uvedené v odseku 1 podľa potreby vykonáva v súlade s týmito kritériami:

a) prebieha čo najtransparentnejším spôsobom a významne neskresľuje aktíva, práva, záväzky, akcie alebo iné nástroje vlastníctva danej inštitúcie, ktoré má orgán v úmysle previesť, a to so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu, a najmä so zreteľom na potrebu zachovať finančnú stabilitu;

b) nenáležite neuprednostňuje ani nediskriminuje potenciálnych kupujúcich;

c) neobsahuje konflikt záujmov;

d) potenciálnemu kupujúcemu neposkytuje neoprávnenú výhodu;

e) zohľadňuje potrebu uplatniť opatrenie na rýchle riešenie krízovej situácie;

f) v čo najväčšej miere sa zameriava na maximalizáciu predajnej ceny dotknutých akcií alebo iných nástrojov vlastníctva, aktív, práv alebo záväzkov.

S výhradou písmena b) prvého pododseku zásady uvedené v tomto odseku nebránia orgánu pre riešenie krízových situácií vo vyhľadávaní konkrétnych potenciálnych kupujúcich. …

3. Orgán pre riešenie krízových situácií môže uplatňovať nástroj odpredaja obchodnej činnosti bez toho, aby splnil požiadavku ponúkať na trhu stanovenú v odseku 1, ak skonštatuje, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil plnenie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie, a najmä, ak sú splnené tieto podmienky:

a) orgán pre riešenie krízových situácií sa domnieva, že existuje podstatné ohrozenie finančnej stability spôsobené alebo zhoršené zlyhaním alebo pravdepodobným zlyhaním inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, a

b) orgán pre riešenie krízových situácií sa domnieva, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil účinnosť nástroja odpredaja obchodnej činnosti pri riešení tejto hrozby alebo plnení cieľa riešenia krízových situácií uvedeného v článku 31 ods. 2 písm. b).

…“

B. Nariadenie o SRM

4 Odôvodnenia 7, 13 až 15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 a 116 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 806/2014 z 15. júla 2014, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci

jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií a ktorým sa mení nariadenie (EÚ) č. 1093/2010 (Ú. v. EÚ L 225, 2014, s. 1, ďalej len „nariadenie o SRM“), znejú takto:

„(7) Jednotný mechanizmus dohľadu [(JMD)] zriadený [nariadením Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63)] má ako prvý krok na ceste k bankovej únii zabezpečiť, aby sa politika Únie týkajúca sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami vykonávala súdržne a účinne, aby sa jednotný súbor pravidiel pre finančné služby rovnako uplatňoval na úverové inštitúcie v členských štátoch, ktoré patria do eurozóny, a na úverové inštitúcie v členských štátoch, ktoré nepatria do eurozóny a ktoré sa rozhodli pre účasť na JMD… a aby tieto úverové inštitúcie podliehali dohľadu najvyššej kvality.

…

(13) V záujme obnovy dôvery voči bankovému sektoru a jeho dôveryhodnosti uskutočňuje v súčasnosti Európska centrálna banka (ECB) komplexné posúdenie súvah všetkých bánk podliehajúcich priamemu dohľadu. Toto posúdenie by malo slúžiť ako uistenie pre všetky zainteresované strany, že banky vstupujúce do JMD, a teda patriace do rozsahu pôsobnosti [jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií, (SRM)], sú v zásade zdravé a dôveryhodné.

(14) V nadväznosti na zriadenie JMD [nariadením č. 1024/2013], podľa ktorého sa zabezpečuje buď centrálny dohľad ECB, alebo dohľad príslušných vnútroštátnych orgánov v rámci JMD nad bankami v zúčastnených členských štátoch, dochádza k nesúladu medzi dohľadom Únie nad takýmito bankami a vnútroštátnym zaobchádzaním s uvedenými bankami v rámci konaní zameraných na riešenie krízových situácií podľa [smernice 2014/59], ktoré sa budú riešiť zriadením SRM.

(15) Toto nariadenie sa uplatňuje len na banky, ktorých domovským orgánom dohľadu je ECB alebo príslušný vnútroštátny orgán v členských štátoch, ktorých menou je euro, alebo v členských štátoch, ktorých menou nie je euro, ktoré nadviazali úzku spoluprácu v súlade s článkom 7 [nariadenia č. 1024/2013]. Rozsah pôsobnosti uplatňovania tohto nariadenia súvisí s rozsahom pôsobnosti uplatňovania [nariadenia č. 1024/2013]. Vzhľadom na významnú úroveň vzájomného previazania úloh v oblasti dohľadu, ktorými je poverený JMD, s opatreniami na riešenie krízovej situácie, zriadenie centralizovaného systému dohľadu fungujúceho podľa článku 127 ods. 6 [ZFEÚ] je vskutku mimoriadne dôležité pre proces harmonizácie riešenia krízových situácií v zúčastnených členských štátoch. Skutočnosť, že subjekty, na ktoré sa vzťahuje [nariadenie č. 1024/2013], podliehajú dohľadu zo strany JMD, predstavuje osobitnú charakteristiku, ktorá ich zaraďuje do objektívne odlišného postavenia na účely riešenia krízových situácií. S cieľom umožniť riadne a stabilné fungovanie vnútorného trhu je potrebné prijať opatrenia na zriadenie SRM pre všetky členské štáty zúčastnené na JMD.

…

(24) Keďže politiku Únie pre riešenie krízových situácií môžu stanoviť len inštitúcie Únie a keďže pri prijímaní každého osobitného programu riešenia krízových situácií zostáva priestor na voľné uváženie, je potrebné zabezpečiť náležité zapojenie [Európskej r]ady a Komisie ako inštitúcií, ktoré môžu v súlade s článkom 291 ZFEÚ vykonávať vykonávacie právomoci. Hodnotenie rozhodnutí o riešení krízových situácií prijímaných Jednotnou radou z hľadiska priestoru na voľné uváženie by mala vykonávať Komisia. Vzhľadom na značný dosah rozhodnutí o riešení krízových situácií na finančnú stabilitu členských štátov a na Úniu ako celok, ako aj na daňovú suverenitu členských štátov je dôležité, aby vykonávacia právomoc týkajúca sa prijímania určitých rozhodnutí o riešení krízových situácií bola prenesená na Radu. Preto by Rada na návrh Komisie mala vykonávať účinnú kontrolu posudzovania verejného záujmu uskutočňovaného Jednotnou radou a posudzovať každú podstatnú zmenu výšky [Jednotného fondu na riešenie krízových situácii (ďalej len ‚Fond'], ktorá sa má použiť na konkrétne opatrenie na riešenie krízovej situácie. Komisia je navyše splnomocnená prijímať delegované akty s cieľom spresniť ďalšie kritériá alebo podmienky, ktoré má Jednotná rada zohľadniť pri vykonávaní svojich jednotlivých právomocí. Takéto prenesenie úloh v oblasti riešenia krízových situácií by nemalo žiadnym spôsobom obmedzovať fungovanie vnútorného trhu s finančnými službami. Orgán EBA by si mal preto zachovať svoju funkciu a svoje existujúce právomoci a úlohy: mal by vypracúvať právne predpisy Únie platné pre všetky členské štáty a prispievať k ich dôslednému uplatňovaniu a posilniť zbližovanie postupov v oblasti riešenia krízových situácií v celej Únii.

…

(26) ECB ako orgán dohľadu v rámci JMD a Jednotná rada by mali byť schopné posúdiť, či úverová inštitúcia zlyháva alebo či pravdepodobne zlyhá a či neexistujú žiadne reálne vyhliadky na to, že by nejaké alternatívne opatrenie súkromného sektora alebo orgánu dohľadu zabránilo jej zlyhaniu v primeranom časovom horizonte. Ak sa Jednotná rada domnieva, že všetky kritériá týkajúce sa aktivácie riešení krízovej situácie sú splnené, mala by prijať program riešenia krízových situácií. Postupom týkajúcim sa prijatia programu riešenia krízových situácií, do ktorého je zapojená Komisia a Rada, sa posilní potrebná prevádzková nezávislosť Jednotnej rady, pričom sa dodrží zásada delegovania právomoci na agentúry, ako ju vykladá Súdny dvor Európskej únie…

…

(52) SRM by mal vychádzať z rámcov, ktoré poskytuje [nariadenie č. 1024/2013] a [smernica 2014/59]. Jednotná rada by preto mala byť splnomocnená včas intervenovať v prípade, keď sa zhoršuje finančná situácia alebo platobná schopnosť subjektu. Informácie, ktoré Jednotná rada v uvedenom štádiu získava od vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií alebo ECB, jej pomáhajú určiť, aké opatrenie by mohla prijať s cieľom pripraviť sa na riešenie krízovej situácie dotknutého subjektu.

(53) S cieľom zabezpečiť, aby sa v prípade potreby rýchlo prijalo opatrenie na riešenie krízovej situácie, by Jednotná rada v spolupráci s ECB alebo s dotknutým vnútroštátnym príslušným orgánom mala dôkladne monitorovať situáciu dotknutých subjektov, ako aj to, či uvedené subjekty dodržiavajú opatrenie včasnej intervencie prijaté v súvislosti s nimi. Pri určovaní toho, či by opatrenie súkromného sektora mohlo v primeranej lehote zabrániť zlyhaniu subjektu, by mal vhodný orgán vziať do úvahy účinnosť opatrení včasnej intervencie prijatých v rámci lehoty stanovenej príslušným orgánom.

…

(58) Likvidácia zlyhávajúceho subjektu v rámci bežného konkurzného konania by mohla ohroziť finančnú stabilitu, prerušiť poskytovanie základných služieb a negatívne ovplyvniť ochranu vkladateľov. V takom prípade je uplatnenie nástrojov riešenia krízových situácií vo verejnom záujme. Cieľmi riešenia krízových situácií by preto malo byť zabezpečiť kontinuitu vykonávania základných finančných služieb, zachovať stabilitu finančného systému, znížiť morálny hazard minimalizáciou závislosti od verejnej finančnej podpory poskytovanej zlyhávajúcemu subjektu a chrániť vkladateľov.

…

(89) S cieľom zvýšiť účinnosť SRM by Jednotná rada mala za všetkých okolností úzko spolupracovať s orgánom EBA. … Jednotná rada by mala navyše úzko spolupracovať s ECB a s ďalšími orgánmi splnomocnenými vykonávať dohľad nad subjektmi v rámci JMD, a to najmä v prípade skupín, ktoré podliehajú dohľadu ECB na konsolidovanom základe. S cieľom účinne riadiť proces riešenia krízových situácií zlyhávajúcich bánk by Jednotná rada mala spolupracovať s vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií vo všetkých fázach procesu riešenia krízových situácií. Táto spolupráca je preto potrebná nielen na vykonávanie rozhodnutí o riešení krízových situácií, ktoré prijala Jednotná rada, ale aj pred prijatím akéhokoľvek rozhodnutia o riešení krízovej situácie vo fáze plánovania riešenia krízových situácií alebo počas fázy včasnej intervencie. Jednotná rada by mala mať možnosť spolupracovať s príslušnými orgánmi pre riešenie krízových situácií a nástrojmi poskytujúcimi priamu alebo nepriamu verejnú finančnú pomoc.

…

(116) Opatrenia na riešenie krízových situácií by sa mali riadne oznamovať a s výhradou obmedzených výnimiek stanovených v tomto nariadení zverejňovať. Keďže však informácie získané Jednotnou radou, vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií a ich odbornými poradcami počas procesu riešenia krízovej situácie budú pravdepodobne citlivé, pred zverejnením rozhodnutia o riešení krízovej situácie by sa na tieto informácie mal vzťahovať účinný režim zachovania služobného tajomstva. Je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že informácie o obsahu a podrobnostiach plánov riešenia krízovej situácie a výsledku akéhokoľvek vyhodnotenia týchto plánov môžu mať ďalekosiahle účinky, najmä pokiaľ ide o dotknuté podniky. Pri všetkých informáciách poskytnutých v súvislosti s rozhodnutím pred jeho vydaním, či ide o informácie o tom, či boli splnené podmienky riešenia krízovej situácie, alebo informácie o použití konkrétneho nástroja alebo akéhokoľvek opatrenia v rámci konaní, treba predpokladať, že tieto informácie majú vplyv na verejné a súkromné záujmy, ktorých sa opatrenia týkajú. Avšak aj informácia o tom, že Jednotná rada a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií skúmajú konkrétny subjekt, by mohla byť dostatočná na to, aby mala negatívny vplyv na tento subjekt. Preto je nutné zabezpečiť vhodné mechanizmy na zachovanie dôvernosti takých informácií, akými sú obsah a podrobnosti plánov riešenia krízových situácií a výsledok akéhokoľvek hodnotenia vypracovaného v tejto súvislosti.“

5 Podľa článku 5 ods. 2 druhého pododseku nariadenia o SRM sa na SRB, Radu a Komisiu vzťahujú jednak záväzné regulačné a vykonávacie technické predpisy vypracované orgánom EBA a prijaté Komisiou v súlade s nariadením č. 1093/2010, a jednak usmernenia a odporúčania vydané orgánom EBA v súlade s týmto nariadením.

6 Článok 14 tohto nariadenia, nazvaný „Ciele riešenia krízových situácií“, stanovuje:

„1. Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 s prihliadnutím na svoje príslušné právomoci riešiť krízové situácie zohľadňujú ciele riešenia krízových situácií, vyberajú nástroje riešenia krízových situácií a vykonávajú právomoci riešiť krízové situácie, ktorými sa podľa ich názoru najlepšie dosiahnu ciele riešenia krízových situácií, ktoré sú relevantné vzhľadom na okolnosti prípadu.

2. Medzi ciele riešenia krízových situácií uvedené v odseku 1 patrí:

a) zabezpečiť kontinuitu vykonávania zásadných funkcií;

b) zabrániť významným nepriaznivým účinkom na finančnú stabilitu, najmä predchádzaním ‚nákaze‘ vrátane jej rozšírenia na infraštruktúry trhov a udržaním trhovej disciplíny;

c) chrániť verejné zdroje minimalizáciou závislosti od mimoriadnej verejnej finančnej podpory;

d) chrániť vkladateľov, na ktorých sa vzťahuje [smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/49/EÚ zo 16. apríla 2014 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 173, 2014, s. 149)], a investorov, na ktorých sa vzťahuje [smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/9/ES z 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov (Ú. v. ES L 84, 1997, s. 22; Mim. vyd. 06/002, s. 311];

e) chrániť finančné prostriedky klientov a ich majetku.

Pri plnení cieľov uvedených v prvom pododseku sa Jednotná rada, Rada a Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií usilujú minimalizovať náklady na riešenie krízových situácií a zabrániť prepadu hodnoty, ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie.

3. S výhradou jednotlivých ustanovení tohto nariadenia sú ciele riešenia krízových situácií rovnako dôležité a musia byť náležite v rovnováhe v závislosti od povahy a okolností každého prípadu.“

7 Článok 15 uvedeného nariadenia, nazvaný „Všeobecné zásady, ktorými sa riadi riešenie krízových situácií“, v odseku 1 stanovuje:

„Jednotná rada, Rada, Komisia a v náležitých prípadoch vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií pri konaní v rámci postupu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 prijímajú všetky vhodné kroky na zabezpečenie toho, aby sa opatrenia na riešenie krízových situácií prijímali v súlade s týmito zásadami:

a) akcionári inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, znášajú straty ako prví;

…“

8 Článok 18 toho istého nariadenia, nazvaný „Postup riešenia krízových situácií“, stanovuje:

„1. Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií podľa odseku 6 v súvislosti s subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 2 a subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 4 písm. b) a článku 6a ods. 5, ak sú splnené podmienky na uplatňovanie uvedených odsekov, len ak dospeje k záveru, a to na svojom výkonnom zasadnutí a po doručení oznámenia v súlade so štvrtým pododsekom alebo zo svojej vlastnej iniciatívy, že sú splnené tieto podmienky:

a) subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá;

b) s prihliadnutím na časové a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora vrátane opatrení vykonaných v rámci schémy inštitucionálneho zabezpečenia alebo opatrenie dohľadu vrátane opatrení včasnej intervencie alebo odpísania či konverzie relevantných kapitálových nástrojov v súlade s článkom 21 prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte;

c) opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme podľa odseku 5.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. a) prijme ECB po porade s Jednotnou radou. Jednotná rada smie na svojom výkonnom zasadnutí uskutočniť toto posúdenie iba v prípade, ak o svojom zámere informovala ECB a ak ECB do troch kalendárnych dní od prijatia uvedenej informácie neprijala rozhodnutie [nevykovala toto posúdenie – *neoficiálny preklad*]. ECB bezodkladne poskytne Jednotnej rade všetky relevantné informácie, ktoré Jednotná rada požaduje na účely informovaného posúdenia.

Ak ECB usúdi, že podmienka uvedená v prvom pododseku písm. a) je v súvislosti s inštitúciou alebo skupinou uvedenými v prvom pododseku splnená, oznámi toto posúdenie bezodkladne Komisii a Jednotnej rade.

Posúdenie podmienky uvedenej v prvom pododseku písm. b) prijme Jednotná rada na svojom výkonnom zasadnutí alebo podľa okolností vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií v úzkej spolupráci s ECB. ECB môže tiež informovať Jednotnú radu a dotknuté vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií o tom, že podmienku stanovenú v písmene b) považuje za splnenú.

2. Bez toho, aby boli dotknuté prípady, keď sa ECB rozhodla vykonávať úlohy dohľadu nad úverovými inštitúciami priamo podľa článku 6 ods. 5 písm. b) [nariadenia č. 1024/2013], v prípade doručenia oznámenia podľa odseku 1 alebo ak má Jednotná rada v úmysle uskutočniť posúdenie podľa odseku 1 z vlastného podnetu vo vzťahu k subjektu alebo skupine uvedeným v článku 7 ods. 3, Jednotná rada oznámi svoje posúdenie bezodkladne ECB.

…

4. Na účely odseku 1 písm. a) sa subjekt považuje za zlyhávajúci, alebo že pravdepodobne zlyhá, ak nastali jedna alebo viaceré z týchto okolností:

a) subjekt porušuje požiadavky na zachovanie udeleného povolenia spôsobom, ktorý by bol dôvodom na to, aby ECB odňala povolenie okrem iného aj preto, lebo inštitúcia utrpela alebo pravdepodobne utrpí straty, ktoré vyčerpajú všetky jej vlastné zdroje alebo ich podstatnú časť, alebo existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že inštitúcia v blízkej budúcnosti poruší uvedené požiadavky;

b) objem aktív subjektu je nižší než objem jeho záväzkov alebo existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že objem aktív inštitúcie bude v blízkej budúcnosti nižší než objem jej záväzkov;

c) subjekt nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti alebo existujú objektívne prvky, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že subjekt v blízkej budúcnosti nebude schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti;

d) vyžaduje sa mimoriadna verejná finančná podpora s výnimkou prípadov, ak s cieľom napraviť vážne narušenie hospodárstva členského štátu a zachovať finančnú stabilitu má uvedená podpora niektorú z týchto foriem…

…

5. Na účely odseku 1 písm. c) tohto článku sa opatrenie na riešenie krízovej situácie považuje za opatrenie vo verejnom záujme, ak je to nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie uvedených v článku 14, pričom dané opatrenie je úmerné tomuto cieľu alebo cieľom, a likvidáciou subjektu v rámci bežného konkurzného konania by sa v rovnakom rozsahu nedosiahlo splnenie týchto cieľov riešenia krízovej situácie.

6. Ak sú splnené podmienky stanovené v odseku 1, Jednotná rada prijme program riešenia krízových situácií. V programe riešenia krízových situácií sa:

a) krízová situácia subjektu začne riešiť;

b) stanovuje uplatnenie nástrojov riešenia krízových situácií na inštitúciu, ktorej krízová situácia sa rieši, uvedenú v článku 22 ods. 2, najmä akékoľvek vylúčenie z uplatňovania nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov v súlade s článkom 27 ods. 5 a 14;

c) stanovuje použitie fondu na podporu opatrení na riešenie krízových situácií v súlade s článkom 76 a v súlade s rozhodnutím Komisie prijatým v súlade s článkom 19.

7. Bezodkladne po prijatí programu riešenia krízových situácií ho Jednotná rada postúpi Komisii.

Do 24 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou Komisia tento program buď schváli, alebo voči nemu vznesie námietku, pokiaľ ide o aspekty týkajúce sa jej vlastného uváženia v súvislosti s programom riešenia krízových situácií v prípadoch, ktoré nie sú uvedené v treťom pododseku tohto odseku.

Do 12 hodín od postúpenia programu riešenia krízových situácií Jednotnou radou môže Komisia navrhnúť Rade, aby:

a) voči tomuto programu riešenia krízových situácií vzniesla námietku z dôvodu, že program prijatý Jednotnou radou nespĺňa kritérium verejného záujmu uvedené v odseku 1 písm. c);

b) schválila podstatnú zmenu výšky prostriedkov fondu stanovenú v programe riešenia krízových situácií Jednotnej rady, alebo voči nej vzniesla námietku.

…

8. Ak Rada vznesie námietku proti uplatneniu riešenia krízovej situácie na inštitúciu z dôvodu nesplnenia kritéria verejného záujmu uvedeného v odseku 1 písm. c), vykoná sa likvidácia príslušného subjektu riadnym spôsobom v súlade s rozhodným vnútroštátnym právom.

9. Jednotná rada zabezpečí prijatie potrebného opatrenia na riešenie krízovej situácie na účely realizácie programu riešenia krízových situácií zo strany dotknutých vnútroštátnych orgánov pre riešenie krízových situácií. Program riešenia krízových situácií je určený dotknutým vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, pričom sa v ňom uvádzajú inštrukcie pre tieto orgány, ktoré prijímajú všetky opatrenia nevyhnutné na jeho vykonanie v súlade s článkom 29 prostredníctvom výkonu právomocí riešiť krízové situácie. V prípade poskytnutia štátnej pomoci alebo pomoci z fondu koná Jednotná rada v súlade s rozhodnutím o uvedenej pomoci prijatým Komisiou.

10. Komisia je oprávnená získať od Jednotnej rady akékoľvek informácie, ktoré považuje za relevantné z hľadiska plnenia svojich úloh podľa tohto nariadenia. Jednotná rada je v súlade s kapitolou 5 tejto hlavy oprávnená získať od akejkoľvek osoby akékoľvek informácie, ktoré považuje za potrebné na účely prípravy opatrenia na riešenie krízovej situácie a rozhodnutia o takomto opatrení, pričom uvedené informácie zahŕňajú aktualizácie a doplnenia informácií uvedených v plánoch riešenia krízových situácií.“

9 V článku 19 nariadenia o SRM, nazvanom „Štátna pomoc a pomoc z fondu“, sa stanovuje:

„1. Ak opatrenie na riešenie krízovej situácie zahŕňa udelenie štátnej pomoci podľa článku 107 ods. 1 ZFEÚ alebo pomoci z fondu v súlade s odsekom 3 tohto článku, program riešenia krízových situácií podľa článku 18 ods. 6 tohto nariadenia sa prijme až vtedy, keď Komisia prijme kladné alebo podmienené rozhodnutie o zlučiteľnosti použitia takejto pomoci s pravidlami vnútorného trhu.

…

3. Pokiaľ opatrenie na riešenie krízovej situácie zahŕňa v zmysle návrhu Jednotnej rady použitie fondu, Jednotná rada oznámi Komisii navrhované použitie fondu. Oznámenie Jednotnej rady musí obsahovať všetky informácie potrebné na to, aby mohla Komisia vypracovať vlastné posúdenie na základe tohto odseku.

…“

10 Článok 20 tohto nariadenia, nazvaný „Oceňovanie na účely riešenia krízovej situácie“, stanovuje:

„1. Jednotná rada pred prijatím rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie alebo výkonom právomoci odpísať alebo právomoci vykonať konverziu relevantných kapitálových nástrojov zabezpečuje, aby osoba nezávislá od akéhokoľvek verejného orgánu, vrátane Jednotnej

rady a vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií, a od dotknutého subjektu uskutočnila spravodlivé, obozretné a realistické ocenenie aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2.

2. S výhradou odseku 15 sa ocenenie pri splnení všetkých požiadaviek stanovených v odsekoch 1 a 4 až 9 považuje za konečné.

3. Ak nezávislé ocenenie v súlade s odsekom 1 nie je možné, Jednotná rada môže uskutočniť predbežné ocenenie aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2 v súlade s odsekom 10 tohto článku.

4. Cieľom oceňovania je posúdiť hodnotu aktív a záväzkov subjektu uvedeného v článku 2, ktorý spĺňa podmienky riešenia krízových situácií uvedené v článkoch 16 a 18.

5. Účelom oceňovania je:

a) podložiť informáciami určenie, či sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie alebo podmienky na odpísanie alebo konverziu kapitálových nástrojov;

b) ak sú splnené podmienky na riešenie krízovej situácie, podložiť informáciami rozhodnutie o primeranom opatrení na riešenie krízovej situácie, ktoré sa má prijať v súvislosti so subjektom uvedeným v článku 2;

c) ak sa uplatňuje právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje, podložiť informáciami rozhodnutie o rozsahu zrušenia nástrojov vlastníctva alebo zníženia podielov nástrojov vlastníctva vydaním nových nástrojov vlastníctva [alebo zriedenia ich hodnoty – *neoficiálny preklad*], ako aj o rozsahu odpísania alebo konverzie relevantných kapitálových nástrojov;

d) ak sa uplatňuje nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, podložiť informáciami rozhodnutie o rozsahu odpísania alebo konverzie oprávnených záväzkov;

e) ak sa uplatňuje nástroj preklenovacej inštitúcie alebo nástroj oddelenia aktív, podložiť informáciami rozhodnutie o aktívach, právach, záväzkoch alebo nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, ako aj rozhodnutie o výške akejkoľvek protihodnoty, ktorá sa má vyplatiť inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, alebo prípadne vlastníkom nástrojov vlastníctva;

f) ak sa uplatňuje nástroj odpredaja obchodnej činnosti, podložiť informáciami rozhodnutie o aktívach, právach, záväzkoch alebo nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, ako aj znalosti Jednotnej rady o tom, čo predstavuje komerčné podmienky na účely článku 24 ods. 2 písm. b);

g) vo všetkých prípadoch zabezpečiť, aby sa akékoľvek straty aktív subjektu uvedeného v článku 2 plne zaúčtovali v okamihu uplatnenia nástrojov riešenia krízových situácií alebo výkonu právomoci odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje.

6. Bez toho, aby tým bol dotknutý rámec Únie pre štátnu pomoc, sa ocenenie v prípade potreby zakladá na obozretných predpokladoch, okrem iného pokiaľ ide o miery zlyhania a závažnosti strát. Pri ocenení sa nepredpokladá, že by sa… mohla poskytnúť akákoľvek mimoriadna verejná finančná podpora alebo núdzová pomoc centrálnej banky na zvýšenie likvidity alebo akákoľvek

núdzová pomoc centrálnej banky na zvýšenie likvidity poskytnutá s neštandardn[ými]… podmienkami…

7. Oceňovanie dopĺňajú tieto informácie z účtovných kníh a záznamov subjektu uvedeného v článku 2:

a) aktualizovaná súvaha a správa o finančnej pozícii subjektu uvedeného v článku 2;

b) analýza a odhad účtovnej hodnoty aktív;

c) zoznam neuhradených súvahových a podsúvahových záväzkov vykázaných v účtovných knihách a záznamoch subjektu uvedeného v článku 2, pričom sa uvedie informácia o príslušných úveroch a hierarchii pohľadávok podľa článku 17.

…

9. Pri oceňovaní sa uvádza ďalšie rozdelenie veriteľov na triedy v súlade s hierarchiou pohľadávok podľa článku 17 a odhadované zaobchádzanie, ktoré by sa podľa očakávaní uplatňovalo na každú triedu akcionárov a veriteľov v prípade, ak by sa subjekt uvedený v článku 2 zlikvidoval v rámci bežného konkurzného konania. Uvedený odhad nesmie ovplyvniť uplatňovanie pravidla ‚žiadny veriteľ sa nesmie dostať do nevýhodnejšieho postavenia' uvedeného v článku 15 ods. 1 písm. g).

10. Ak vzhľadom na naliehavosť okolností daného prípadu buď nie je možné splniť požiadavky stanovené v odsekoch 7 a 9, alebo sa uplatňuje odsek 3, vykoná sa predbežné ocenenie. Toto predbežné ocenenie spĺňa požiadavky stanovené v odseku 4 a v maximálne reálnej miere za daných okolností aj požiadavky stanovené v odsekoch 1, 7 a 9. Predbežné oceňovanie uvedené v prvom pododseku zahŕňa rezervu na dodatočné straty spolu s primeraným odôvodnením.

11. Oceňovanie, ktoré nespĺňa všetky požiadavky stanovené v odsekoch 1 a 4 až 9, sa považuje za predbežné, až kým nezávislá osoba uvedená v odseku 1 nevykoná oceňovanie, ktoré je plne v súlade so všetkými požiadavkami stanovenými v uvedených odsekoch. Takéto konečné *ex post* ocenenie sa vykoná čo najskôr. Môže sa vykonať buď oddelene od ocenenia uvedeného v odsekoch 16, 17 a 18, alebo súčasne s uvedeným ocenením a rovnakou nezávislou osobou, ale musí byť od neho odlíšené. Účelom konečného *ex post* ocenenia je:

a) zabezpečiť, aby sa akékoľvek straty aktív subjektu uvedeného v článku 2 plne zaúčtovali v účtovných knihách daného subjektu;

b) podložiť informáciami rozhodnutie odpísať [opätovne pripísať – *neoficiálny preklad*] pohľadávky veriteľov alebo zvýšiť hodnotu vyplatenej protihodnoty, a to v súlade s odsekom 12 tohto článku.

12. V prípade, že odhad čistej hodnoty aktív subjektu uvedeného v článku 2 na základe konečného *ex post* ocenenia je vyšší než odhad čistej hodnoty aktív daného subjektu na základe predbežného ocenenia, Jednotná rada môže od vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií požadovať, aby:

a) vykonal právomoc zvýšiť hodnotu nárokov veriteľov alebo vlastníkov relevantných kapitálových nástrojov, ktoré sa odpísali na základe nástroja záchrany pomocou vnútorných zdrojov;

b) dal inštrukcie preklenovacej inštitúcii alebo subjektu pre správu aktív, aby v súvislosti s aktívami, právami alebo záväzkami vyplatili inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, ďalšiu protihodnotu alebo aby prípadne v súvislosti s nástrojmi vlastníctva takúto protihodnotu vyplatili vlastníkom týchto nástrojov vlastníctva.

13. Bez ohľadu na odsek 1 predbežné ocenenie vykonané v súlade s odsekmi 10 a 11 predstavuje pre Jednotnú radu platný základ pre prijatie rozhodnutia o opatreniach na riešenie krízových situácií vrátane žiadosti, aby vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií prevzali kontrolu nad zlyhávajúcou inštitúciou, alebo pre výkon právomocí odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje.

…

15. Oceňovanie je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o uplatňovaní nástroja riešenia krízových situácií alebo o vykonávaní právomoci riešiť krízové situácie, alebo rozhodnutia o vykonávaní právomoci odpísať alebo konvertovať kapitálové nástroje. Ocenenie samo o sebe nepodlieha samostatnému právu na opravný prostriedok, ale môže byť predmetom opravného prostriedku spolu s rozhodnutím Jednotnej rady.

16. Na účely posúdenia, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie v prípade, ak by inštitúcia, ktorej krízová situácia sa rieši, bola subjektom bežného konkurzného konania, Jednotná rada zabezpečuje, aby oceňovanie vykonala nezávislá osoba uvedená v odseku 1 hneď po tom, ako sa vykoná opatrenie alebo opatrenia na riešenie krízovej situácie. Toto oceňovanie sa odlišuje od oceňovania vykonaného podľa odsekov 1 až 15.

…“

11 Článok 21 uvedeného nariadenia, nazvaný „Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov“, stanovuje:

„1. Jednotná rada vykoná právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje na základe postupu uvedeného v článku 18 v súvislosti so subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 2 a subjektmi a skupinami uvedenými v článku 7 ods. 4 písm. b) a článku [7] ods. 5, ak sú splnené podmienky na uplatňovanie uvedených odsekov, len ak dôjde na svojom výkonnom zasadnutí k záveru po doručení oznámenia v súlade s druhým pododsekom alebo zo svojej vlastnej iniciatívy, že je splnená jedna alebo viaceré tieto podmienky:

a) zistilo sa, že podmienky na riešenie krízových situácií stanovené v článkoch 16 a 18 boli splnené, a to pred prijatím opatrenia na riešenie krízovej situácie;

b) ak sa nevykoná odpísanie relevantných kapitálových nástrojov alebo ich konverzia na vlastný kapitál, subjekt už nebude životaschopný;

c) v prípade relevantných kapitálových nástrojov vydaných dcérskou spoločnosťou a ak sa uvedené relevantné kapitálové nástroje považujú za nástroje na účely splnenia požiadaviek týkajúcich sa vlastných zdrojov na individuálnom a na konsolidovanom základe, skupina nebude životaschopná, ak sa tieto nástroje neodpíšu alebo nekonvertujú na vlastný kapitál;

d) v prípade relevantných kapitálových nástrojov vydaných na úrovni materskej spoločnosti a ak sa uvedené relevantné kapitálové nástroje považujú za nástroje na účely splnenia požiadaviek týkajúcich sa vlastných zdrojov na individuálnom základe na úrovni materskej spoločnosti alebo na konsolidovanom základe, skupina nebude životaschopná, ak sa tieto nástroje neodpíšu alebo nekonvertujú na vlastný kapitál;

e) subjekt alebo skupina si vyžadujú mimoriadnu verejnú finančnú podporu s výnimkou akýchkoľvek z okolností stanovených v článku 18 ods. 4 písm. d) bode iii).

Posúdenie podmienok uvedených v prvom pododseku písm. a), c) a d) vykoná ECB po porade s Jednotnou radou. Takéto posúdeniu môže vykonať aj Jednotná rada na svojom výkonnom zasadnutí.

2. Pokiaľ ide o posúdenie životaschopnosti subjektu alebo skupiny, Jednotná rada smie toto posúdenie vykonať na svojom výkonnom zasadnutí iba v prípade, ak o svojom zámere informuje ECB a ak ECB nevykoná toto posúdenie do troch kalendárnych dní od prijatia takejto informácie. ECB poskytne Jednotnej rade bezodkladne všetky relevantné informácie, ktoré Jednotná rada požaduje na účely informovaného posúdenia.

3. Na účely odseku 1 tohto článku sa subjekt uvedený v článku 2 alebo skupina už nepovažujú za životaschopné, len ak sú splnené obe tieto podmienky:

a) daný subjekt alebo skupina zlyhávajú alebo pravdepodobne zlyhajú;

b) s prihliadnutím na načasovanie a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek opatrenie vrátane alternatívnych opatrení súkromného sektora alebo orgánu dohľadu (vrátane opatrení včasnej intervencie) iných než odpísanie alebo konverzia relevantných kapitálových nástrojov vykonaných nezávisle, alebo spoločne s opatrením na riešenie krízovej situácie by zabránilo zlyhaniu daného subjektu alebo skupiny v primeranom časovom horizonte.

4. Na účely odseku 3 písm. a) tohto článku sa daný subjekt považuje za subjekt, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ak sa vyskytne jedna alebo viaceré okolnosti uvedené v článku 18 ods. 4.

5. Na účely odseku 3 písm. a) sa skupina považuje za skupinu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ak porušuje konsolidované prudenciálne požiadavky spôsobom, ktorý by bol dôvodom na to, aby ECB alebo príslušný vnútroštátny orgán konal okrem iného aj preto, lebo skupine vznikli alebo pravdepodobne vzniknú straty, ktoré vyčerpajú všetky jej vlastné zdroje alebo ich podstatnú časť, alebo existujú objektívne skutočnosti, ktoré potvrdzujú konštatovanie, že skupina uvedené požiadavky poruší v blízkej budúcnosti.

…

9. Ak je splnená jedna alebo viaceré podmienky uvedené v odseku 1, a splnené sú aj podmienky uvedené v článku 18 ods. 1, uplatňuje sa postup stanovený v článku 18 ods. 6, 7 a 8.

…“

12 Článok 22 toho istého nariadenia, nazvaný „Všeobecné zásady, ktorými sa riadia nástroje riešenia krízových situácií“, stanovuje:

„1. Ak sa Jednotná rada rozhodne uplatniť nástroj riešenia krízových situácií na subjekt alebo skupinu uvedenú v článku 7 ods. 2 alebo na subjekt alebo skupinu uvedenú v článku 7 ods. 4 písm. b) a ods. 5, ak sú podmienky na uplatnenie uvedených odsekov splnené, pričom dané opatrenie na riešenie krízovej situácie by viedlo k stratám, ktoré by znášali veritelia, alebo ku konverzii ich pohľadávok, Jednotná rada dá pokyn vnútroštátnym orgánom pre riešenie krízových situácií, aby vykonali právomoc odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje podľa článku 21 bezprostredne pred uplatnením nástroja riešenia krízových situácií alebo spolu s ním.

2. Medzi nástroje riešenia krízových situácií uvedené v článku 18 ods. 6 písm. b) patrí:

a) nástroj odpredaja obchodnej činnosti;

b) nástroj preklenovacej inštitúcie;

c) nástroj oddelenia aktív;

d) nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov.

3. Pri prijímaní programu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18 ods. 6 Jednotná rada zohľadňuje tieto faktory:

a) aktíva a záväzky inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, na základe ocenenia podľa článku 20;

b) pozíciu inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, v oblasti likvidity;

c) možnosť ponúknuť na trhu franšízovú hodnotu inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši, vzhľadom na konkurenčné a hospodárske podmienky na trhu;

d) čas, ktorý je k dispozícii.

4. Nástroje riešenia krízových situácií sa uplatňujú s cieľom splniť ciele riešenia krízových situácií uvedené v článku 14 v súlade so zásadami riešenia krízových situácií uvedenými v článku 15. Môžu sa uplatňovať buď jednotlivo, alebo spolu v kombinácii, s výnimkou nástroja oddelenia aktív, ktorý sa môže uplatňovať len spolu s ďalším nástrojom riešenia krízových situácií.

…“

13 Článok 24 nariadenia o SRM, nazvaný „Nástroj odpredaja obchodnej činnosti“, znie:

„1. V rámci programu riešenia krízových situácií nástroj odpredaja obchodnej činnosti predstavuje prevod na kupujúceho, ktorý nie je preklenovacou inštitúciou, týchto položiek:

a) nástrojov vlastníctva emitovaných inštitúciou, ktorej krízová situácia sa rieši; alebo

b) všetkých alebo niektorých aktív, práv alebo pasív inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši.

2. Pokiaľ ide o nástroj odpredaja obchodnej činnosti, v programe riešenia krízových situácií sa určujú:

a) nástroje, aktíva, práva a záväzky, ktoré má previesť vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií v súlade s článkom 38 ods. 1 a 7 až 11 [smernice 2014/59];

b) komerčné podmienky s prihliadnutím na okolnosti a náklady a výdavky, ktoré vznikli v procese riešenia krízových situácií, na základe ktorých vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií vykonáva prevod v súlade s článkom 38 ods. 2, 3 a 4 [smernice 2014/59];

c) či právomoci vykonať prevod môže vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií vykonať viac než raz v súlade s článkom 38 ods. 5 a 6 [smernice 2014/59];

d) opatrenia na to, aby vnútroštátny orgán pre riešenie krízových situácií ponúkal na trhu daný subjekt alebo dané nástroje, aktíva, práva a záväzky v súlade s článkom 39 ods. 1 a 2 [smernice 2014/59];

e) či plnenie požiadaviek na ponúkanie na trhu zo strany vnútroštátneho orgánu pre riešenie krízových situácií pravdepodobne naruší plnenie cieľov riešenia krízových situácií v súlade s odsekom 3 tohto článku.

3. Jednotná rada uplatňuje nástroj odpredaja obchodnej činnosti bez toho, aby boli splnené požiadavky na ponúkanie na trhu stanovené v odseku 2 písm. e), ak skonštatuje, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil plnenie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízových situácií, a najmä, ak sú splnené tieto podmienky:

a) domnieva sa, že existuje podstatné ohrozenie finančnej stability spôsobené alebo zhoršené zlyhaním alebo pravdepodobným zlyhaním inštitúcie, ktorej krízová situácia sa rieši; a

b) sa domnieva, že súlad s uvedenými požiadavkami by pravdepodobne narušil účinnosť nástroja odpredaja obchodnej činnosti pri riešení tejto hrozby alebo plnení cieľa riešenia krízových situácií uvedeného v článku 14 ods. 2 písm. b).“

14 Článok 29 tohto nariadenia upravuje vykonávanie rozhodnutí prijatých v súlade s týmto nariadením vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií a SRB a v odseku 5 prvej vete stanovuje, že SRB na svojej oficiálnej webovej stránke uverejní kópiu programu riešenia krízových situácií alebo oznam s prehľadom účinkov opatrenia na riešenie krízovej situácie, a najmä účinkov pre retailových klientov.

15 Článok 30 toho istého nariadenia, nazvaný „Povinnosť spolupracovať a povinnosť výmeny informácií so SRM“, v odseku 2 stanovuje:

„Pri vykonávaní svojich príslušných právomocí podľa tohto nariadenia Jednotná rada, Rada, Komisia, ECB a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií a vnútroštátne príslušné orgány úzko spolupracujú, najmä vo fázach plánovania riešenia krízových situácií, včasnej intervencie a riešenia krízových situácií podľa článkov 8 až 29. Navzájom si poskytujú všetky informácie potrebné na vykonávanie svojich úloh.“

16 Článok 76 ods. 1 písm. b) nariadenia o SRM stanovuje, že v rámci programu riešenia krízových situácií môže SRB použiť Fond v rozsahu potrebnom na zabezpečenie účinného uplatňovania nástrojov riešenia krízových situácií na poskytnutie pôžičiek inštitúcii, ktorej krízová situácia sa rieši, jej dcérskym spoločnostiam, preklenovacej inštitúcii alebo subjektu pre správu aktív.

17 V článku 88 tohto nariadenia, nazvanom „Služobné tajomstvo a výmena informácií“, sa uvádza:

„1. Na členov Jednotnej rady, podpredsedu, členov Jednotnej rady uvedených v článku 43 ods. 1 písm. b), zamestnancov Jednotnej rady a zamestnancov, ktorí sa zúčastňujú na pracovnej výmene so zúčastnenými členskými štátmi alebo sú týmito štátmi vyslaní, ktorí si plnia povinnosti zamerané na riešenie krízových situácií, sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva podľa článku 339 ZFEÚ a príslušné ustanovenia právnych predpisov Únie, a to aj po skončení plnenia ich povinností. Platí pre nich osobitný zákaz poskytnúť dôverné informácie, ktoré získali počas svojej profesionálnej činnosti alebo od príslušného orgánu či orgánu pre riešenie krízových situácií v rámci výkonu svojich funkcií podľa tohto nariadenia, akejkoľvek osobe alebo orgánu, s výnimkou výkonu ich funkcií podľa tohto nariadenia, s výnimkou informácií v súhrnnej alebo kolektívnej forme, pri ktorých nie je možné zistiť totožnosť subjektov uvedených v článku 2, alebo s výnimkou okrem situácie, keď orgán alebo subjekt výslovne udelí predchádzajúci súhlas s poskytnutím informácií.

Informácie, na ktoré sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva, sa nesmú sprístupniť iným verejným alebo súkromným subjektom okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné na účely súdnych konaní. Uvedené požiadavky sa vzťahujú aj na potenciálnych kupujúcich kontaktovaných s cieľom pripraviť sa na riešenie krízovej situácie subjektu podľa článku 13 ods. 3[.]

2. Jednotná rada zabezpečuje, aby sa na jednotlivcov, ktorí v súvislosti s plnením svojich povinností poskytujú akúkoľvek službu, či už priamo alebo nepriamo, permanentne alebo príležitostne, vrátane úradníkov Jednotnej rady alebo iných osôb poverených Jednotnou radou alebo vymenovaných vnútroštátnymi orgánmi pre riešenie krízových situácií vykonať kontroly na mieste, vzťahovali rovnocenné požiadavky zachovania služobného tajomstva ako požiadavky uvedené v odseku 1.

…

5. Pred poskytnutím akýchkoľvek informácií Jednotná rada zabezpečí, aby neobsahovali dôverné informácie, najmä tým, že preskúma účinky, ktoré by poskytnutie týchto informácií mohlo mať na verejný záujem, pokiaľ ide o finančnú, menovú alebo hospodársku politiku, na obchodné záujmy fyzických a právnických osôb, na účel kontrol, na vyšetrovania a na audity. Postup overovania účinkov poskytnutia informácií zahŕňa aj osobitné posúdenie účinkov akéhokoľvek poskytnutia obsahu a podrobností plánov riešenia krízových situácií uvedených v článkoch 8 a 9, výsledok akéhokoľvek posúdenia uskutočneného podľa článku 10 alebo programu riešenia krízových situácií uvedeného v článku 18.

…“

18 Článok 90 nariadenia o SRM, nazvaný „Prístup k dokumentom“, znie:

„1. [Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331)] sa uplatňuje na dokumenty, ktoré má v držbe Jednotná rada.

…

4. Osoby, ktoré podliehajú rozhodovaniu Jednotnej rady, majú nárok na prístup k spisu Jednotnej rady za predpokladu ochrany oprávneného záujmu iných osôb na ochrane ich obchodného tajomstva. Právo na prístup k dokumentácii sa nevzťahuje na dôverné informácie a interné prípravné dokumenty Jednotnej rady.“

19 Článok 91 tohto nariadenia stanovuje, že pokiaľ ide o utajované skutočnosti a citlivé neutajované skutočnosti, Jednotná rada uplatňuje bezpečnostné zásady zahrnuté v bezpečnostných predpisoch Komisie na ochranu takýchto skutočností.

C. Návrh regulačných technických predpisov

20 Dňa 23. mája 2017 EBA prijal na základe článku 36 ods. 14 a 15 smernice 2014/59 návrh regulačných technických predpisov EBA/RTS/2017/05 o oceňovaní na účely riešenia krízových situácií (ďalej len „regulačné technické predpisy“), ktorého účelom bolo spresnenie kritérií, na základe ktorých sa majú vykonať ocenenia v rámci postupu riešenia krízovej situácie.

21 Článok 2 ods. 3 týchto regulačných technických predpisov stanovuje:

„Odhadca zabezpečuje najlepší bodový odhad hodnoty uvedeného aktíva, záväzku alebo ich kombinácie. V prípade potreby sa výsledky ocenenia takisto poskytujú vo forme rozpätí hodnôt.“

22 Článok 8 uvedeného návrhu regulačných technických predpisov, nazvaný „Oblasti, ktoré si pri ocenení vyžadujú osobitnú pozornosť“ znie:

„Odhadca sa osobitne zameriava na oblasti, ktoré sú predmetom významnej neistoty ocenenia, ktorá má významný vplyv na celkové ocenenie. Odhadca pre tieto oblasti poskytuje výsledky ocenenia vo forme najlepších bodových odhadov a v prípade potreby rozpätí hodnôt, ako je stanovené v článku 2 ods. 3 Takéto oblasti zahŕňajú:

a) úvery alebo úverové portfóliá, očakávané peňažné toky, od ktorých závisí schopnosť, ochota alebo motivácia protistrany dodržať svoju povinnosť, ak takéto očakávania vychádzajú z predpokladov týkajúcich sa mier nesplácania dlhu, pravdepodobností zlyhania, straty v prípade zlyhania alebo vlastností nástroja, najmä ak sú doložené modelmi strát pre portfólio úverov;

…“

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

23 Banco Popular Español SA (ďalej len „Banco Popular“) bola španielska úverová inštitúcia, na ktorú sa uplatňoval priamy prudenciálny dohľad ECB.

24 Odvolatelia boli akcionármi alebo držiteľmi nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 alebo Tier 2 vydaných bankou Banco Popular pred prijatím programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular.

A. Hospodárska situácia banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017

25 Skutkové okolnosti týkajúce sa vývoja hospodárskej situácie banky Banco Popular v rokoch 2016 a 2017, ktoré sú uvedené v bodoch 25 až 46 napadnutého rozsudku, možno zhrnúť takto.

26 V roku 2016 Banco Popular zvýšila svoje základné imanie o 2,5 miliardy eur.

27 Dňa 5. decembra 2016 bol na výkonnom zasadnutí SRB prijatý plán riešenia krízovej situácie skupiny Banco Popular (ďalej len „plán riešenia krízovej situácie z roku 2016“). Nástrojom riešenia krízových situácií uprednostneným v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 bol nástroj záchrany pomocou vnútorných zdrojov, ktorý je upravený v článku 27 nariadenia o SRM.

28 Dňa 3. februára 2017 Banco Popular uverejnila ročnú správu za rok 2016, v ktorej uviedla, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo ku konsolidovanej strate vo výške 3,485 miliardy eur, ako aj že vymenuje nového generálneho riaditeľa.

29 Dňa 10. februára 2017 agentúra DBRS Ratings Ltd (DBRS), teraz DBRS Morningstar, znížila rating banky Banco Popular s negatívnym výhľadom, a to vzhľadom na zhoršenú kapitálovú situáciu banky Banco Popular spôsobenú vyššou čistou stratou, než je strata očakávaná podľa ročnej správy, ktorá je uvedená v bode 28 tohto rozsudku, ako aj úsilím banky Banco Popular o zníženie stále vysokého objemu zlých aktív.

30 Dňa 3. apríla 2017 Banco Popular oznámila výsledky vnútorného auditu, podľa ktorých môžu byť potrebné úpravy ročnej správy za rok 2016. Tieto úpravy boli vykonané vo finančnej správe banky Banco Popular za prvý štvrťrok 2017.

31 V nadväznosti na toto oznámenie agentúra DBRS Morningstar 6. apríla znížila rating banky Banco Popular s ponechaním negatívneho výhľadu. Nasledovalo zníženie ratingu banky Banco Popular s negatívnym výhľadom agentúrou Standard & Poor’s 7. apríla a agentúrou Moody’s Investors service (ďalej len „Moody’s“) 21. apríla 2017.

32 Dňa 10. apríla 2017 predseda správnej rady na valnom zhromaždení akcionárov banky Banco Popular oznámil, že banka plánuje buď zvýšenie imania, alebo uskutočniť podnikovú transakciu z dôvodu situácie skupiny z hľadiska vlastného kapitálu a úrovne zlých aktív. Generálny riaditeľ banky Banco Popular bol nahradený novým riaditeľom menej ako rok po nástupe do funkcie.

33 V apríli 2017 začala Banco Popular proces súkromného predaja s cieľom uskutočniť svoje postúpenie silnému konkurentovi a obnoviť tak svoju finančnú situáciu. Konečný termín na to, aby prípadní nadobúdatelia, ktorí majú záujem o kúpu banky Banco Popular, predložili ponuku, bol stanovený na 10. júna 2017.

34 Dňa 5. mája 2017 Banco Popular predstavila svoju finančnú správu za prvý štvrťrok 2017, v ktorej oznámila stratu vo výške 137 miliónov eur.

35 Dňa 12. mája 2017 požiadavka na krytie likvidity *(Liquidity Coverage Requirement*) banky Banco Popular poklesla pod minimálnu úroveň 80 %, ktorú stanovuje článok 460 ods. 2 písm. c) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1).

36 Banco Santander SA listom zo 16. mája 2017 oznámila banke Banco Popular, že nie je schopná predložiť záväznú ponuku v rámci procesu súkromného predaja.

37 Dňa 16. mája 2017 Banco Popular v oznámení dôležitej skutočnosti zaslanom Comisión nacional del mercado de valores (Národná komisia pre trh s cennými papiermi, Španielsko) uviedla, že v procese súkromného predaja prejavili záujem možní nadobúdatelia, nebola však predložená nijaká záväzná ponuka.

38 Dňa 19. mája 2017 agentúra Fitch Ratings Ltd znížila dlhodobý rating banky Banco Popular.

39 Dňa 23. mája 2017 predsedníčka SRB Elke König poskytla rozhovor televíznej stanici *Bloomberg*, počas ktorého dostala otázky najmä v súvislosti so situáciou banky Banco Popular.

40 V priebehu mája 2017 mnohé články v tlači informovali o ťažkostiach banky Banco Popular.

41 V prvých dňoch júna 2017 musela Banco Popular čeliť masívnemu výberu likvidity.

42 Ráno 5. júna 2017 Banco Popular predložila banke Banco de España (Národná banka Španielska) prvú žiadosť o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity a popoludní druhú žiadosť, v ktorej bola zvýšená požadovaná suma z dôvodu významného pohybu likvidity. Na základe žiadosti Národnej banky Španielska a v nadväznosti na posúdenie žiadosti o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity banky Banco Popular, ktoré v ten istý deň vykonala ECB, Rada guvernérov ECB nevzniesla námietky voči poskytnutiu núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular na obdobie do 8. júna 2017. Banco Popular získala časť tejto núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity a následne Národná banka Španielska uviedla, že nie je schopná poskytnúť banke Banco Popular dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity.

B. Priebeh postupu riešenia krízovej situácie

43 V bodoch 47 až 67 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol skutkové okolnosti týkajúce sa priebehu postupu riešenia krízovej situácie, ktoré možno zhrnúť takto.

44 Dňa 23. mája 2017 SRB poverila audítorskú spoločnosť Deloitte (ďalej len „Deloitte“) ako nezávislého experta, aby vykonala ocenenie banky Banco Popular podľa článku 20 nariadenia o SRM.

45 Dňa 24. mája 2017 si SRB vyžiadala od banky Banco Popular na základe článku 34 nariadenia o SRM informácie potrebné na vykonanie ocenenia. Dňa 2. júna 2017 požiadala banku Banco Popular aj o informácie o procese súkromného predaja, ako aj o poskytnutie prístupu do zabezpečenej virtuálnej dátovej miestnosti, ktorú banka zriadila v rámci tohto postupu.

46 Dňa 3. júna 2017 bolo na výkonnom zasadnutí SRB prijaté rozhodnutie SRB/EES/2017/06, určené pre Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (Fond pre riadenú reštrukturalizáciu bankových inštitúcií, Španielsko), ktoré sa týkalo predaja banky Banco Popular. SRB schválila

okamžité začatie postupu predaja banky Banco Popular zo strany FROB a informovala fond o požiadavkách v súvislosti s predajom v súlade s článkom 39 smernice 2014/59. SRB najmä uviedla, že FROB musí kontaktovať päť potenciálnych nadobúdateľov, ktorí boli vyzvaní na predloženie ponuky v rámci procesu súkromného predaja.

47 Z piatich potenciálnych nadobúdateľov sa dvaja rozhodli, že sa na postupe predaja nezúčastnia, a jedného vylúčila ECB z dôvodov súvisiacich s bankovým dohľadom.

48 Dňa 4. júna 2017 dvaja potenciálni nadobúdatelia, ktorí sa rozhodli zúčastniť na postupe predaja, Banco Santander a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, podpísali dohodu o mlčanlivosti a 5. júna 2017 získali prístup do virtuálnej dátovej miestnosti.

49 Dňa 5. júna 2017 SRB schválila prvé ocenenie (ďalej len „ocenenie 1“) podľa článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia o SRM, ktorého cieľom bolo poskytnúť informácie na účely určenia, či sú splnené podmienky na uplatnenie postupu riešenia krízovej situácie, ktoré sú vymedzené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia.

50 Dňa 6. júna 2017 ECB po porade so SRB vykonala posúdenie týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular podľa článku 18 ods. 1 druhého pododseku uvedeného nariadenia.

51 Z bodu 61 napadnutého rozsudku vyplýva, že v nadväznosti na toto posúdenie ECB po zohľadnení hospodárskeho vývoja banky Banco Popular v rokoch 2016 až 2017, ako je zhrnutý v bodoch 26 až 42 tohto rozsudku, a najmä nadmerného výberu vkladov, rýchlosti, akou banka prichádza o likviditu, a jej neschopnosti vytvárať ďalšiu likviditu dospela k záveru, že objektívne skutočnosti naznačujú, že Banco Popular pravdepodobne v blízkej budúcnosti nebude schopná uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti. ECB konštatovala, že sa dá vychádzať z toho, že Banco Popular zlyháva alebo v každom prípade v blízkej budúcnosti zlyhá v súlade s článkom 18 ods. 1 prvým pododsekom písm. a) a s článkom 18 ods. 4 prvým pododsekom písm. c) nariadenia o SRM.

52 V ten istý deň Banco Popular informovala ECB, že jej správna rada dospela k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá.

53 Skutkové okolnosti týkajúce sa postupu predaja, ako vyplývajú z bodov 63 až 67 napadnutého rozsudku, možno opísať nasledujúcim spôsobom.

54 Listom zo 6. júna 2017 FROB oznámil informácie o postupe predaja, v ktorom bola lehota na predloženie ponúk stanovená do polnoci 6. júna 2017.

55 V ten istý deň banka Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jeden z dvoch potenciálnych nadobúdateľov banky Banco Popular, oznámila FROB, že nepredloží ponuku.

56 Rovnako 6. júna 2017 Deloitte predložila SRB druhé ocenenie (ďalej len „ocenenie 2“), vypracované podľa článku 20 ods. 10 nariadenia o SRM. Cieľom ocenenia 2 bolo odhadnúť hodnotu aktív a záväzkov banky Banco Popular, poskytnúť odhad zaobchádzania s akcionármi a veriteľmi v prípade, že by Banco Popular bola predmetom bežného konkurzného konania, ako aj podložiť informáciami rozhodnutie o akciách a nástrojoch vlastníctva, ktoré sa majú previesť, pričom na základe týchto informácií môže SRB určiť, čo predstavuje komerčné podmienky na

účely nástroja odpredaja obchodnej činnosti. Toto ocenenie predovšetkým odhadlo hospodársku hodnotu banky Banco Popular na 1,3 miliardy eur pri najlepšom scenári, na mínus 8,2 miliardy eur pri najnepriaznivejšom scenári a na mínus 2 miliardy eur pri najlepšom odhade.

57 Dňa 7. júna 2017 Banco Santander predložila záväznú ponuku.

58 Listom zo 7. júna 2017 FROB informoval SRB, že Banco Santander 7. júna o 3.12 hod. predložila ponuku a že za kúpu akcií tejto poslednej uvedenej banky ponúka cenu jedno euro. FROB uviedol, že jeho riadiaci výbor považuje banku Banco Santander za predkladateľa ponuky v rámci súťažného postupu predaja banky Banco Popular, a rozhodol, že navrhne SRB, aby Banco Santander určila ako nadobúdateľa vo svojom rozhodnutí o prijatí programu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular.

C. Sporný program riešenia krízovej situácie

59 Dňa 7. júna 2017 SRB prijala sporný program riešenia krízových situácií banky Banco Popular na základe nariadenia o SRM.

60 V odôvodneniach 19, 21 až 25, 26 písm. c), 36 a 46 tohto programu SRB konštatovala, že:

– 5. decembra 2016 SRB prijala plán riešenia krízovej situácie, v ktorom stanovila stratégiu riešenia krízovej situácie a identifikovala nástroj riešenia krízovej situácie, ktorý sa považuje za vhodnejší (odôvodnenia 19, 21 a 22),

– z posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania vyplývalo, že stav likvidity banky Banco Popular sa od októbra 2016 výrazne zhoršil z dôvodu výberu vkladov vo všetkých klientskych segmentoch; z toho vyplývalo, že táto banka nemala dostatočné možnosti na obnovu svojho stavu likvidity, aby mohla uhradiť svoje splatné záväzky (odôvodnenie 23),

– viaceré okolnosti viedli k rýchlemu zhoršovaniu stavu likvidity banky Banco Popular, a to:

  – vo februári 2017 Banco Popular oznámila, že potrebuje vytvoriť špeciálne rezervy vo výške 5,7 miliardy eur, čo viedlo ku konsolidovanej strate 3,485 miliardy eur, a vymenovala nového generálneho riaditeľa,

  – 10. februára 2017 agentúra DBRS Morningstar znížila rating banky Banco Popular,

  – 3. apríla 2017 Banco Popular vydala verejné vyhlásenie *ad hoc* o výsledkoch vnútorného auditu, ktoré by mohli mať významný vplyv na jej finančné výkazy, a potvrdila výmenu svojho generálneho riaditeľa necelý rok po jeho nástupe do funkcie,

  – 7. apríla 2017 znížila rating banky Banco Popular agentúra Standard & Poor's a 21. apríla agentúra Moody's,

  – 12. mája 2017 Banco Popular porušila požiadavku na krytie likvidity vo výške 80 % a následne nebola schopná opätovne dosiahnuť súlad so zákonom stanovenou prahovou hodnotou,

– pokračujúca negatívna medializácia finančných výsledkov banky Banco Popular a údajne bezprostredné riziko bankrotu alebo nedostatku likvidity spôsobili nárast výberov vkladov,

– 6. júna 2017 agentúry DBRS a Moody's znížili rating banky Banco Popular (odôvodnenie 24),

– vyššie uvedené okolnosti viedli k významným výberom vkladov (odôvodnenie 25),

– Banco Popular získala prvú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity 5. júna 2017 so súhlasom ECB, avšak Národná banka Španielska jej nebola schopná poskytnúť dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity [odôvodnenie 26 písm. c)],

– 6. júna 2017 Banco Popular informovala ECB, že jej predstavenstvo dospelo k záveru, že banka pravdepodobne zlyhá (odôvodnenie 36), a

– nástroj riešenia krízovej situácie predpokladaný v pláne riešenia krízovej situácie z roku 2016 nebol primeraný okolnostiam existujúcim v čase riešenia krízovej situácie (odôvodnenie 46).

61 Podľa článku 1 sporného programu riešenia krízovej situácie sa SRB rozhodla zaviesť v banke Banco Popular postup riešenia krízovej situácie, a to odo dňa riešenia krízovej situácie, keďže boli splnené podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku nariadenia o SRM.

62 V tejto súvislosti z článkov 2 až 4 sporného programu riešenia krízovej situácie vyplýva, že SRB sa v prvom rade domnievala, že Banco Popular zlyháva alebo pravdepodobného zlyhá, ďalej, že neexistovali žiadne iné opatrenia, ktoré by mohli zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular v primeranej lehote, a napokon, že opatrenie na riešenie krízovej situácie vo forme nástroja odpredaja obchodnej činnosti banky Banco Popular bolo nevyhnutné na zabezpečenie kontinuity zásadných funkcií banky a na zabránenie významným negatívnym účinkom na finančnú stabilitu, najmä v Španielsku.

63 V článku 5 ods. 1 sporného programu riešenia krízovej situácie SRB teda rozhodla:

„Nástroj riešenia krízovej situácie uplatňovaný na banku Banco Popular spočíva v odpredaji obchodnej činnosti podľa článku 24 nariadenia [o SRM] prevodom akcií na nadobúdateľa. Odpísanie a konverzia kapitálových nástrojov sa uskutoční ihneď pred uplatnením nástroja odpredaja obchodnej činnosti."

64 Článok 6 sporného programu riešenia krízovej situácie spresňuje podmienky týkajúce sa tohto odpisu, ako aj odpredaja obchodnej činnosti. SRB tak v článku 6 ods. 1 tohto programu rozhodla, že podnikne tieto kroky:

– najprv odpíše nominálnu hodnotu základného imania banky Banco Popular vo výške 2 098 429 046 eur, čo povedie k zrušeniu 100 % akcií banky Banco Popular,

– ďalej vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 1 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o programe riešenia krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular „nové akcie I",

– následne zníži na nulu nominálnu hodnotu „nových akcií I", čo povedie k zrušeniu 100 % týchto „nových akcií I",

– nakoniec vykoná konverziu celej výšky istiny nástrojov dodatočného kapitálu Tier 2 vydaných bankou Banco Popular, ktoré sú v obehu ku dňu rozhodnutia o riešení krízovej situácie, na novovydané akcie banky Banco Popular, „nové akcie II“.

65 Článok 6 ods. 3 sporného programu riešenia krízových situácií stanovuje, že tieto opatrenia spočívajúce v odpise a konverzii sú založené na ocenení 2 spolu s výsledkami transparentného a otvoreného procesu predaja, ktorý uskutočňuje španielsky orgán poverený riešením krízových situácií, FROB.

66 V článku 6 ods. 5 sporného programu riešenia krízovej situácie SRB uviedla, že vykonáva právomoci, ktoré jej priznáva článok 24 ods. 1 písm. a) nariadenia o SRM, týkajúci sa nástroja odpredaja obchodnej činnosti, a že nariaďuje, aby boli „nové akcie II“ prevedené na banku Banco Santander nezaťažené akýmikoľvek právami alebo výsadami tretích osôb výmenou za zaplatenie kúpnej ceny jedno euro. Spresnila, že nadobúdateľ už s prevodom súhlasil.

67 V článku 6 ods. 6 tohto programu SRB uviedla, že bolo potrebné a zároveň vhodné nariadiť prevod, pričom spresnila, že pri prijímaní tohto rozhodnutia zistila, po prvé, že postup predaja banky Banco Popular, ktorý začal FROB pred prijatím uvedeného programu, bol v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 24 nariadenia o SRM v spojení s článkom 39 smernice 2014/59, po druhé, že FROB v konečnom dôsledku vyzval dvoch potenciálnych nadobúdateľov, aby predložili ponuky, a po tretie, že napokon bola doručená jediná platná ponuka.

68 SRB tiež uviedla, že prevod „nových akcií II“ by sa mal uskutočniť na základe záväznej ponuky nadobúdateľa zo 7. júna 2017 a mal by ho vykonať FROB.

69 Sporný program riešenia krízovej situácie bol predložený Komisii na schválenie 7. júna 2017.

70 V ten istý deň táto inštitúcia prijala rozhodnutie 2017/1246, ktorým sa schvaľuje sporný program riešenia krízových situácie, a oznámila toto rozhodnutie SRB. Ako vyplýva z odôvodnenia 4 uvedeného rozhodnutia:

„Komisia s programom riešenia krízových situácií súhlasí. Predovšetkým súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla SRB, prečo je [opatrenie na – *neoficiálny preklad*] riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 18 ods. 5 nariadenia [o SRM].“

71 Takisto 7. júna 2017 SRB oznámila FROB sporný program riešenia krízovej situácie a na svojej internetovej stránke uverejnila oznámenie o prijatí tohto programu spolu s dokumentom, v ktorom sú zhrnuté účinky riešenia krízovej situácie.

72 Ešte v ten istý deň FROB v súlade s článkom 29 nariadenia o SRM prijal opatrenia nevyhnutné na vykonávanie sporného programu riešenia krízovej situácie.

D. Skutkové okolnosti, ktoré nastali po prijatí sporného programu riešenia krízovej situácie

73 Dňa 14. júna 2018 Deloitte predložila SRB ocenenie rozdielu v zaobchádzaní, upravené v článku 20 ods. 16 až 18 nariadenia o SRM, ktoré vykonala s cieľom určiť, či by sa s akcionármi a veriteľmi zaobchádzalo lepšie, keby bola Banco Popular predmetom bežného konkurzného konania (ďalej len „ocenenie 3“). Dňa 31. júla 2018 Deloitte zaslala SRB dodatok k tomuto oceneniu, ktoré obsahovalo opravu určitých formálnych chýb.

74 Dňa 11. júla 2017 SRB uverejnila na svojej internetovej stránke nedôverné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie. V tomto znení SRB vynechala najmä niektoré informácie obsiahnuté v jeho odôvodneniach 23 až 26 týkajúce sa krízy likvidity banky Banco Popular, ako aj príslušné časti článku 6 ods. 3 a 4 sporného programu riešenia krízovej situácie týkajúce sa výkonu právomoci odpísania a konverzie.

75 V júli 2017 ECB uverejnila na svojej internetovej stránke nedôverné znenie svojho posúdenia týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular.

76 V dňoch 2. februára a 31. októbra 2018 SRB uverejnila menej redigované nedôverné znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, v ktorých boli teraz viditeľné niektoré predtým začiernené informácie uvedené v bode 74 tohto rozsudku, s výnimkou niektorých číselných údajov. V tejto súvislosti uverejnila aj nedôverné znenia ocenení 1 a 2.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

77 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 7. augusta 2017 odvolatelia podali žalobu, ktorou sa po prvé domáhali zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246, po druhé náhrady škody, ktorá im údajne vznikla v dôsledku týchto rozhodnutí, a po tretie určenia neplatnosti ocenenia 2 a získania náhrady.

A. Konanie na Všeobecnom súde

78 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 31. októbra 2017 SRB podľa článku 92 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu navrhla, aby Všeobecný súd nariadil vykonanie dokazovania v súvislosti s predložením určitých písomností uvedených v prílohe k tomuto návrhu. Všeobecný súd rozhodnutím z 28. novembra 2017 rozhodol, že tomuto návrhu na nariadenie vykonania dokazovania v tejto fáze konania nevyhovie.

79 Dňa 16. februára 2018 Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 svojho rokovacieho poriadku požiadal SRB, aby predložila posledné nedôverné znenie sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj nedôverné znenie ocenenia 2, ktoré boli zverejnené na jej internetovej stránke. SRB tieto dokumenty predložila v stanovenej lehote.

80 Rozhodnutiami z 12. apríla 2019 Všeobecný súd povolil Španielskemu kráľovstvu a banke Banco Santander, aby vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania na podporu návrhov Komisie a SRB, a vyhovel návrhom odvolateľov, aby sa niektoré prílohy žaloby považovali za dôverné.

81 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 16. apríla 2019 odvolatelia požiadali o úpravu návrhov na vykonanie dokazovania obsiahnutých v ich žalobe a v ich replike v prvostupňovom konaní. Komisia a SRB, ako aj Španielske kráľovstvo a Banco Santander predložili pripomienky k tejto žiadosti v stanovenej lehote.

82 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 6. mája 2019 odvolatelia predložili nový návrh dôkazov podľa článku 85 ods. 3 rokovacieho poriadku Všeobecného súdu. Komisia a SRB predložili pripomienky k tomuto novému návrhu dôkazov v stanovenej lehote.

83 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 9. októbra 2020 odvolatelia znovu predložili nový návrh dôkazov podľa toho istého ustanovenia jeho rokovacieho poriadku. Komisia a SRB, ako aj Španielske kráľovstvo a Banco Santander predložili pripomienky k tomuto novému návrhu dôkazov v stanovenej lehote.

84 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 svojho rokovacieho poriadku Všeobecný súd 16. marca 2021 vyzval SRB, aby predložila určité dokumenty. Listom z 30. marca 2021 SRB odpovedala, že požadované dokumenty sú sčasti dôverné a môže ich predložiť, ak Všeobecný súd nariadi vykonanie dokazovania v tomto zmysle.

85 Uznesením z 12. mája 2021 Všeobecný súd nariadil SRB jednak na základe článku 24 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a jednak na základe článku 91 písm. b), článku 92 ods. 3, ako aj článku 103 svojho rokovacieho poriadku, aby predložila úplné znenia sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2, posúdenia týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, ktoré vykonala ECB 6. júna 2017, a listu z 18. mája 2017, ktorý ECB zaslala banke Banco Popular. Všeobecný súd takisto SRB nariadil, aby predložila nedôverné znenie listu z 18. mája 2017, ktorý ECB zaslala banke Banco Popular.

86 Uznesením z 9. júna 2021 Všeobecný súd odstránil zo spisu dôverné znenia dokumentov, ktoré SRB predložila na základe uznesenia z 12. mája 2021.

B. Napadnutý rozsudok

87 Na podporu svojho prvého žalobného návrhu na zrušenie sporného programu riešenia krízových situácií a rozhodnutia 2017/1246 odvolatelia uviedli štyri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 18 nariadenia o SRM. Druhý žalobný dôvod bol založený na porušení článku 20 tohto nariadenia. Tretí žalobný dôvod bol založený na porušení práva byť vypočutý a práva na prístup k spisu, ktoré sú zakotvené v článku 41 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Štvrtý žalobný dôvod bol založený na porušení povinnosti odôvodnenia. Odvolatelia vo svojich pripomienkach k vyjadreniam vedľajších účastníkov konania tiež uviedli nový žalobný dôvod založený na porušení článku 24 uvedeného nariadenia.

88 Vo svojom druhom žalobnom návrhu sa odvolatelia domáhali, aby bola SRB a Komisii uložená povinnosť zaplatiť im náhradu škody na základe ich mimozmluvnej zodpovednosti. Odvolatelia podali dva odlišné návrhy na náhradu škody, prvý založený na zrušení sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246, a druhý nezávislý od tohto zrušenia.

89 V treťom žalobnom návrhu sa odvolatelia domáhali zrušenia ocenenia 2 a uplatňovali právo na náhradu.

90 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd zamietol žalobu v celom rozsahu.

91 V tomto rozsudku tiež zamietol návrhy odvolateľov na nariadenie opatrení na zabezpečenie priebehu konania a na vykonanie dokazovania.

IV. Návrhy odvolateľov

92 Odvolatelia navrhujú, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– vyhovel ich návrhom podaným na Všeobecný súd, ktorými sa domáhajú zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246, a v dôsledku toho uložil Komisii a SRB povinnosť, aby im vrátili ich investície do banky Banco Popular, alebo, ak to nie je možné, uložil povinnosť zaplatiť im náhradu škody na základe ich mimozmluvnej zodpovednosti,

– uložil Komisii a SRB povinnosť zaplatiť im náhradu škody na základe ich mimozmluvnej zodpovednosti nezávisle od zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246,

– konštatoval neplatnosť ocenenia 2 a uložil Komisii a SRB povinnosť zaplatiť im náhradu,

– uložil Komisii a SRB povinnosť nahradiť trovy konania na oboch stupňoch,

– nariadil, aby sa k priznaným sumám pripočítali kompenzačné úroky od 23. mája 2017 alebo subsidiárne od 7. júna 2017 až do vyhlásenia tohto rozsudku spolu s úrokmi z omeškania odo dňa vyhlásenia tohto rozsudku, s výnimkou trov tohto konania, ku ktorým sa budú pripisovať úroky až odo dňa vyhlásenia rozsudku, a

– priznal im nárok na akúkoľvek ďalšiu dodatočnú náhradu, ktorá sa považuje za primeranú.

93 Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo, ako aj Banco Santander navrhujú, a to každý z nich, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a uložil odvolateľom povinnosť nahradiť trovy konania.

94 V prípade, že by Súdny dvor vyhovel odvolaniu a v súlade s článkom 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie rozhodol, že sám rozhodne o žalobe o neplatnosť, Banco Santander mu v súlade s článkom 264 druhým odsekom ZFEÚ navrhuje, aby obmedzil pôsobnosť rozsudku, ktorý sa má vydať, tak, že zachová účinky predaja banky Banco Popular banke Banco Santander.

V. O odvolaní

95 Na podporu svojho odvolania odvolatelia uvádzajú štyri odvolacie dôvody. Prvý a druhý odvolací dôvod sú založené na porušení článku 18 nariadenia o SRM a článku 20 nariadenia o SRM. V treťom a štvrtom odvolacom dôvode odvolatelia spochybňujú dôvodnosť zamietnutia ich návrhov na náhradu škody Všeobecným súdom.

A. Úvodné poznámky

96 Na úvod treba uviesť, že žalobou, ktorá je predmetom tohto odvolania, sa odvolatelia domáhali zrušenia tak sporného programu riešenia krízovej situácie ako aj rozhodnutia 2017/1246.

97 Hoci Súdny dvor už vo svojom rozsudku z 18. júna 2024, Komisia/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, body 102 a 103), rozhodol, že sporný program riešenia krízovej situácie nepredstavuje napadnuteľný akt v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, takže žaloba je

v časti, v ktorej sa týka tohto programu, neprípustná, rozhodnutie 2017/1246, ktorým Komisia schválila tento program, má znaky aktu, ktorý môže byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

98 Súdny dvor však spresnil, že v rámci žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu Komisie, akým je rozhodnutie 2017/1246, sa dotknuté fyzické alebo právnické osoby môžu dovolávať protiprávnosti programu riešenia krízovej situácie, ktorý táto inštitúcia schválila, čím mu priznala záväzné právne účinky, čo im zaručuje dostatočnú súdnu ochranu. Okrem toho zastáva názor, že Komisia sa týmto schválením stotožnila so skutočnosťami a dôvodmi uvedenými v tomto programe, v dôsledku čoho sa za ne musí prípadne zodpovedať pred súdmi Únie (rozsudok z 18. júna 2024, Komisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96 a citovaná judikatúra).

99 Práve v tomto kontexte je potrebné preskúmať odvolacie dôvody, ktoré spochybňujú zákonnosť sporného programu riešenia krízovej situácie.

B. O piatej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 90 nariadenia o SRM, ako aj článkov 17, 41 a 52 Charty v spojení s článkom 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP, a o šiestej časti tohto odvolacieho dôvodu založenej porušení povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 296 ZFEÚ

100 V piatej a šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať v prvom rade, odvolatelia v podstate tvrdia, že prístup k úplnému zneniu najmä sporného programu riešenia krízovej situácie, ako aj ocenení 1 a 2 bol nevyhnutný na výkon ich práva na účinný prostriedok nápravy (piata časť tohto odvolacieho dôvodu) a že odôvodnenie sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a rozhodnutia 2017/1246 bolo nedostatočné z dôvodu informácií, ktoré boli v týchto dokumentoch začiernené (šiesta časť uvedeného odvolacieho dôvodu).

1. O piatej časti druhého odvolacieho dôvodu

101 V piatej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia namietajú porušenie ich práva na prístup k spisu podľa článku 90 nariadenia o SRM, ako aj článkov 17, 41 a 52 Charty v spojení s článkom 1 dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Paríži 20. marca 1952 (ďalej len „prvý dodatkový protokol k EDĽP). Táto časť sa delí na štyri výhrady.

a) Argumentácia účastníkov konania

102 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 503 a 504 napadnutého rozsudku vychádzal z nesprávneho výkladu článku 90 nariadenia o SRM, keď sa domnieval, že právo na prístup k spisu zaručené týmto článkom sa týka výlučne subjektu, ktorý je predmetom rozhodnutia o riešení krízovej situácie. Španielske znenie („*personas sujetas a las decisiones*“), anglické znenie („*persons who are the subject of*“) a portugalské znenie („*pessoas sujeitas aus decisões*“) tohto ustanovenia totiž neodkazujú na predmet rozhodnutia o riešení krízovej situácie, ale o osobách, na ktoré sa takéto rozhodnutie vzťahuje. Okrem toho článok 41 ods. 2 písm. b) Charty zaručuje aj právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka.

103 V druhom rade porušenie práva na prístup k spisu v priebehu správneho konania, ktoré predchádza prijatiu rozhodnutia, nemôže byť napravené v priebehu súdneho konania a v prípade porušenia práva na obhajobu by mohlo viesť k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skutočnosť, že odvolatelia museli začať súdne konanie bez toho, aby sa oboznámili so spisom, však porušila právo odvolateľov na obhajobu, a to tým skôr, že ešte stále nemajú prístup k úplnému spisu.

104 V treťom rade Všeobecný súd v bodoch 505 a 515 napadnutého rozsudku odmietol najmä na základe článku 41 ods. 2 písm. b) Charty a článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM prístup k určitým informáciám obsiahnutým v spornom programe riešenia krízovej situácie, v ocenení 2 a v iných prípravných dokumentoch, a to z dôvodu, že boli dôverné. Právo na prístup k spisu sa však musí dodržať aj vtedy, keď uplatniteľná právna úprava takúto formálnu požiadavku výslovne nestanovuje.

105 Napokon vo štvrtom rade podľa judikatúry pripomenutej v bode 475 tohto rozsudku predstavuje obmedzenie práva dotknutých osôb byť vypočutý neprimeraný a neprípustný zásah len vtedy, ak bola dotknutým osobám odňatá možnosť napadnúť uvedené opatrenia v neskoršom konaní a v jeho rámci účinne vyjadriť svoje stanovisko. Na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v tomto bode, však takáto možnosť predpokladá úplný prístup k spisu. Okrem toho z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že článok 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP vyžaduje možnosť kontradiktórnej diskusie rešpektujúcej zásadu rovnosti zbraní v každom konaní vyžadujúcom vzdanie sa vlastníckeho práva.

106 Komisia namieta neprípustnosť piatej časti druhého odvolacieho dôvodu, keďže argumentácia uvedená v odvolaní nie je dostatočne jasná a presná. SRB sa domnieva, že tvrdenie založené na rozdielnosti jazykových verzií článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM je neprípustné. V každom prípade piata časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

107 SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander tvrdia, že táto časť je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

108 Pokiaľ ide o prípustnosť piatej časti druhého odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že bez ohľadu na určitý stupeň nepresnosti možno na základe uvedenej argumentácie pochopiť, že odvolatelia sa na základe článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM a článkov 17, 41 a 52 Charty v spojení s článkom 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP dovolávajú práva na prístup k úplným zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a iných prípravných dokumentov.

109 Konkrétne kritizujú úvahy uvedené jednak v bodoch 497 až 504 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd zamietol ich tvrdenie založené na tom, že nemali právo na prístup k spisu riešenia krízovej situácie banky Banco Popular, a jednak v bodoch 505 a 515 tohto rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol, že na rozdiel od toho, čo tvrdili odvolatelia, prítomnosť dôverných informácií v spise bránila úplnému prístupu k nemu.

110 Pokiaľ ide o tvrdenie založené na rozdielnosti jazykových verzií článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM, týka sa konkrétne bodov 503 a 504 napadnutého rozsudku a treba ho považovať za kritizujúce posúdenie Všeobecného súdu uvedeného v týchto bodoch. Odvolateľ má tak právo podať odvolanie, v rámci ktorého uvedie odvolacie dôvody vyplývajúce zo samotného napadnutého rozsudku, ktoré majú z právneho hľadiska spochybniť jeho dôvodnosť (rozsudok z 25. januára 2022, Komisia/European Food a i., C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 77, ako aj citovaná judikatúra).

111 Námietky proti prípustnosti piatej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré uviedli Komisia a SRB, treba teda zamietnuť.

112 Pokiaľ ide o vec samu, z úvah uvedených v bodoch 497 až 504 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd pri zamietnutí argumentácie založenej na porušení práva na prístup ku všetkým informáciám obsiahnutým v spise vychádzal tak z neuplatniteľnosti *ratione personae* článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM, ako aj z toho, že spis obsahuje dôverné informácie. Treba však konštatovať, že každá z týchto úvah môže sama osebe odôvodniť rozhodnutie Všeobecného súdu.

113 V prvom rade, pokiaľ ide o otázku, či Všeobecný súd správne rozhodol, že povinnosť zachovávať dôvernosť môže brániť prístupu k úplným zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a iných prípravných dokumentov, treba pripomenúť, že článok 90 ods. 4 nariadenia o SRM stanovuje, že osoby, na ktoré sa vzťahujú rozhodovania SRB, majú právo na prístup k spisu SRB, pričom na jednej strane spresňuje, že tieto osoby majú toto právo s výhradou oprávneného záujmu iných osôb na ochrane ich obchodného tajomstva, a na druhej strane, že uvedené právo sa nevzťahuje na dôverné informácie ani na interné prípravné dokumenty SRB. Okrem toho treba zdôrazniť povinnosť každej dotknutej inštitúcie vykonávať svoje právomoci v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie, najmä so zásadou riadnej správy vecí verejných, ktorá je v súčasnosti výslovne zakotvená v článku 41 Charty, ktorej odsek 2 písm. b) zaručuje právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2022, Klein/Komisia, C-430/20 P, EU:C:2022:377, bod 87).

114 Zo samotného znenia týchto ustanovení vyplýva, že právo na prístup k spisu je obmedzené potrebou chrániť dôverné informácie. Takto stanovené obmedzenia tohto práva odrážajú povinnosť zachovávať dôvernosť zakotvenú v článku 339 ZFEÚ. V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že inštitúcie, orgány a agentúry Únie sú pri uplatnení zásady ochrany obchodného tajomstva, ktorá predstavuje všeobecnú zásadu práva Únie a ktorá je konkretizovaná najmä v článku 339 ZFEÚ, v zásade povinné nesprístupniť konkurentom súkromného subjektu dôverné informácie, ktoré tento subjekt poskytol (rozsudok z 15. júla 2021, Komisia/Landesbank Baden Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, bod 109, ako aj citovaná judikatúra).

115 V rámci režimu zavedeného nariadením o SRM je však dodržiavanie požiadaviek služobného tajomstva stanovených v článku 339 ZFEÚ spresnené nielen výhradou vyjadrenou v článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM, ale aj v článku 88 ods. 1 druhom pododseku tohto nariadenia, ktorý SRB zakazuje sprístupniť informácie, na ktoré sa vzťahujú tieto požiadavky, inému verejnému alebo súkromnému subjektu, okrem prípadov, keď je takéto sprístupnenie potrebné v rámci súdnych konaní. Ako spresňuje článok 88 ods. 5 uvedeného nariadenia, SRB je povinná pred zverejnením informácií zabezpečiť, aby tieto informácie neobsahovali dôverné informácie.

116 V prejednávanej veci Všeobecný súd v bode 525 napadnutého rozsudku, ktorý nebol v rámci odvolania kritizovaný, konštatoval, že predloženie dokumentov nariadené Všeobecným súdom nezaručuje odvolateľom prístup ku všetkým týmto dokumentom, ak obsahujú dôverné údaje.

117 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd sa v bodoch 505, 506, 515 a 527 napadnutého rozsudku nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že odvolatelia sa nemohli dovolávať práva na prístup k úplným zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a iných prípravných dokumentov, keďže tieto úplné znenia obsahovali dôverné informácie.

118 Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, právo na účinný prostriedok nápravy nevyžaduje v prípade existencie dôverných informácií prístup k celému spisu.

119 Je pravda, že z ustálenej judikatúry v tejto súvislosti vyplýva, že ak má byť súdne preskúmanie zaručené článkom 47 Charty účinné, dotknutá osoba musí mať možnosť zoznámiť sa s dôvodmi, na ktorých sa zakladá rozhodnutie prijaté voči nej, buď prostredníctvom prečítania samotného rozhodnutia, alebo prostredníctvom oznámenia týchto dôvodov na základe jej žiadosti, a to bez toho, aby bola dotknutá právomoc príslušného súdu vyžadovať od dotknutého orgánu, aby tieto dôvody oznámil s cieľom umožniť jej brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci sa rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, a aby tento súd mal možnosť v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť dotknutého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. júna 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, bod 53 a citovaná judikatúra, ako aj z 24. novembra 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 a C-226/19, EU:C:2020:951, bod 43).

120 Súdny dvor však tiež vo viacerých oblastiach práva Únie rozhodol, že odôvodnenie aktu spôsobujúceho ujmu osobe podliehajúcej súdnej právomoci, ktoré spočíva na posúdení relatívneho postavenia súkromných subjektov, môže byť do určitej miery obmedzené s cieľom chrániť informácie týkajúce sa týchto subjektov, na ktoré sa vzťahuje obchodné tajomstvo. Povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo však nemôže zbaviť povinnosť odôvodnenia jej podstaty. Ak teda takýto akt môže byť vzhľadom na povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo dostatočne odôvodnený bez toho, aby obsahoval najmä všetky číselné údaje, na ktorých sa úvahy zakladajú, z odôvodnenia musia napriek tomu jasným a jednoznačným spôsobom vyplývať tieto úvahy, ako aj použitá metodika (pozri v tomto zmysle rozsudky z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a i., C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 108 až 111; z 21. decembra 2016, Club Hotel Loutraki a i./Komisia, C-131/15 P, EU:C:2016:989, bod 48, ako aj z 15. júla 2021, Komisia/Landesbank Baden-Württemberg a SRB, C-584/20 P a C-621/20 P, EU:C:2021:601, body 110, 111 a 120).

121 V prípade dôverných informácií teda článok 47 Charty nepriznáva dotknutej osobe právo na prístup k celému spisu, pokiaľ sú dodržané podmienky pripomenuté v bodoch 119 a 120 tohto rozsudku.

122 V bode 526 napadnutého rozsudku však Všeobecný súd uviedol bez toho, aby to bolo spochybnené v rámci odvolania, že informácie, ktoré zostávajú začiernené v nedôverných zneniach sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a iných prípravných dokumentov, sú na riešenie sporu irelevantné.

123 Napokon pokiaľ ide o články 17 a 52 Charty, ako aj článok 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP, treba pripomenúť, že hoci – ako potvrdzuje článok 6 ods. 3 ZEÚ – základné práva, ktoré sú zaručené Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950, sú ako všeobecné zásady súčasťou práva Únie a hoci článok 52 ods. 3 Charty stanovuje, že práva obsiahnuté v Charte, ktoré zodpovedajú právam zaručený týmto Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv, majú rovnaký zmysel a rozsah ako práva, ktoré im priznáva uvedený dohovor, tento dohovor nepredstavuje, kým k nemu Únia nepristúpi, právny nástroj formálne začlenený do právneho poriadku Únie. Preskúmanie zákonnosti aktov Únie sa teda musí vykonať výlučne so zreteľom na základné práva zaručené Chartou, najmä jej článkom 17 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. februára 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, body 45 a 46, ako aj citovanú judikatúru).

124 Vlastnícke právo zakotvené v článku 17 Charty v spojení s jej článkom 51 ods. 1 pritom nemožno vykladať tak, že dotknutej osobe poskytuje prístup k informáciám obsiahnutým v spise, ktorý by išiel nad rámec požiadaviek vyplývajúcich z judikatúry pripomenutej v bodoch 119 a 120 tohto rozsudku.

125 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že Všeobecný súd správne rozhodol, že odvolatelia nemali právo na prístup k úplným zneniam sporného programu riešenia krízovej situácie, ocenenia 2 a iných prípravných dokumentov.

126 Ako vyplýva z bodu 112 tohto rozsudku, tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého sa ako akcionári subjektu, ktorého krízová situácia sa rieši, mohli dovolávať práva zaručeného v článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM, aj keby bolo dôvodné, nemôže spochybniť zákonnosť rozhodnutia Všeobecného súdu uvedeného v predchádzajúcom bode, takže toto tvrdenie sa musí zamietnuť ako neúčinné.

127 Z toho vyplýva, že piata časť druhého odvolacieho dôvodu je čiastočne nedôvodná a čiastočne neúčinná.

2. O šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu

128 V šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávnych právnych posúdení v rámci preskúmania týkajúceho sa dodržania povinnosti odôvodnenia zakotvenej v článku 296 ZFEÚ v spornom programe riešenia krízovej situácie, v ocenení 2, ako aj v rozhodnutí 2017/1246.

a) Argumentácia účastníkov konania

129 V prvom rade odvolatelia namietajú proti nedostatočnému odôvodneniu sporného programu riešenia krízovej situácie.

130 V prvom rade tvrdia, že Všeobecný súd sa v bodoch 543 a 545 napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že odôvodnenie tohto programu bolo dostatočné, pokiaľ ide o konštatovanie existencie zlyhávania, hoci SRB nepreskúmala iné realizovateľné riešenia. Okrem toho SRB sa bez ďalšieho vysvetlenia uspokojila s konštatovaním, že iné riešenia by problémy s likviditou banky Banco Popular nevyriešili. Okrem toho SRB neposkytla žiadne odôvodnenie v súvislosti s voľbou nástroja odpredaja ani nespresnila dôvod, prečo by tento nástroj predstavoval najlepšie riešenie. V tejto súvislosti odvolatelia tiež tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 556 a 557 napadnutého rozsudku, SRB mala uviesť dôvody, pre ktoré sa domnievala, že zostávajúca časť núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity uvedená v týchto bodoch už nebude vyplatená.

131 Všeobecný súd ďalej v bodoch 536 až 540 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že skutočnosti uvedené v článku 6 ods. 6 tohto programu mohli odôvodniť postup verejného predaja banky Banco Popular. V tejto súvislosti kritizujú najmä neexistenciu informácií o tom, prečo všetky zainteresované strany, s výnimkou banky Banco Santander, nepredložili ponuku. Okrem toho SRB mala v spornom programe riešenia krízovej situácie spresniť dôvod, prečo FROB neposkytol jednej z týchto strán novú lehotu na predloženie ponuky. Ďalej nie je odôvodnené ani stanovenie predajnej ceny banky Banco Popular.

132 Navyše na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 553 napadnutého rozsudku, odôvodnenie programu riešenia krízovej situácie z roku 2016 obsiahnuté v odôvodneniach 44 až 46 sporného programu riešenia krízovej situácie bolo nedostatočné. Tieto body odôvodnenia sa totiž nezaoberajú ustanoveniami týkajúcimi sa núdzového plánu umožňujúceho rýchlo získať likviditu a scenárom umožňujúcim prekonať nedostatok likvidity počas štyroch mesiacov, zatiaľ čo podľa odvolateľov tieto ustanovenia mohli problémy s likviditou vyriešiť.

133 Napokon sporný program riešenia krízovej situácie mal na rozdiel od úvah uvedených v bode 551 napadnutého rozsudku tiež vysvetliť dôvody, prečo Deloitte spĺňa požiadavky nezávislosti a nestrannosti.

134 V druhom rade odvolatelia tvrdia, že ocenenie 2 nie je v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 296 ZFEÚ. Na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bode 558 napadnutého rozsudku, z bodu 82 písm. iv) a viii) ich repliky v prvostupňovom konaní vyplýva, že už spochybnili konkrétne vyškrtnutia informácií týkajúce sa ocenenia rezerv na právne riziká a synergie.

135 V nedôvernom znení ocenenia 2 však boli vyškrtnuté časti, ktoré sú podstatné na pochopenie ocenenia banky Banco Popular, konkrétne v prvej časti určité výpočty a celková hodnota položiek týkajúcich sa rezerv na právne riziká, spoločných podnikov a synergií, v druhej časti medzisúčty jednotlivých oceňovaných položiek a celkové sumy uspokojených pohľadávok veriteľov v najlepšom a najhoršom scenári v prípade platobnej neschopnosti, ako aj súvisiacich častí príloh. Podľa odvolateľov rozsah týchto vyškrtnutí značne prekračuje hranice povinnosti odôvodnenia, ako vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 565 napadnutého rozsudku, a nemôže byť odôvodnený povinnosťou zachovávať dôvernosť uvedenou v bode 566 tohto rozsudku.

136 V treťom rade ani rozhodnutie Komisie 2017/1246 nerešpektuje povinnosť odôvodnenia. Na jednej strane Všeobecný súd v bodoch 576 a 577 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že rozhodnutie, ktorým sa, ako v prejednávanej veci, Komisia obmedzuje na vyjadrenie súhlasu s obsahom rozhodnutia SRB, je dostatočne odôvodnené vzhľadom na veľmi krátku lehotu, ktorú mala táto inštitúcia k dispozícii.

137 Na druhej strane odvolatelia kritizujú body 580 až 583 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd konštatoval, že ich tvrdenie založené na porušení zásad týkajúcich sa prenesenia právomocí stanovených v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7), predstavuje nový žalobný dôvod, ktorý sa musí zamietnuť ako neprípustný. V bode 153 ich žaloby na prvom stupni sa totiž odvolávali na túto judikatúru v súvislosti s povinnosťou Komisie vykonávať kontrolu a s chýbajúcim odôvodnením čisto konkludentného rozhodnutia Komisie.

138 Komisia a Banco Santander tvrdia, že šiesta časť druhého odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že odvolatelia len opakujú tvrdenia uvedené v prvostupňovom konaní a presne neidentifikujú kritizované body napadnutého rozsudku. V každom prípade táto šiesta časť je nedôvodná.

139 SRB a Španielske kráľovstvo tvrdia, že táto časť je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

140 Pokiaľ ide najprv o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou a bankou Banco Santander, treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj z článku 168 ods. 1 písm. d) a z článku 169 ods. 2 rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené kritizované časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh konkrétne podporujú, inak sú odvolanie alebo dotknutý odvolací dôvod neprípustné. Tieto požiadavky odôvodnenia vyplývajúce z týchto ustanovení nespĺňa odvolanie, ktoré sa bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych vád, ktoré sa nachádzajú v napadnutom rozsudku, obmedzuje na opakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov a tvrdení už uvedených na Všeobecnom súde, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností, ktoré tento súd výslovne zamietol. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti predstavuje len návrh na opätovné preskúmanie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (rozsudok z 11. januára 2024, Planistat Europe a Charlot/Komisia, C-363/22 P, EU:C:2024:20, body 40 a 41, ako aj citovaná judikatúra).

141 Pokiaľ však odvolateľ spochybňuje výklad alebo uplatnenie práva Únie vykonané Všeobecným súdom, môžu sa právne otázky skúmané na prvom stupni nanovo prejednať v rámci odvolania. Keby totiž odvolateľ nemohol založiť svoje odvolanie na dôvodoch a tvrdeniach už použitých na Všeobecnom súde, odvolacie konanie by čiastočne stratilo svoj zmysel (rozsudky z 12. septembra 2006, Reynolds Tobacco a i./Komisia, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 51, ako aj z 9. júla 2020, Haswani/Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, bod 50 a citovaná judikatúra).

142 V prejednávanej veci pritom šiesta časť druhého odvolacieho dôvodu v podstate smeruje k spochybneniu rozhodnutia Všeobecného súdu, týkajúceho sa právnych otázok, ktoré mu boli predložené v prvostupňovom konaní, najmä pokiaľ ide o povinnosť odôvodnenia, ktorá prináleží inštitúciám podľa článku 296 ZFEÚ. Okrem toho vzhľadom na to, že v šiestej časti tohto odvolacieho dôvodu sú presne uvedené kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, na ktorých je založená, nemožno ju vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

143 Prvá výhrada je však čiastočne neprípustná v rozsahu, v akom odvolatelia spochybňujú dostatočnú povahu odôvodnenia týkajúceho sa plánu riešenia krízovej situácie z roku 2016. Hoci totiž odvolatelia, ako vyplýva z bodu 552 napadnutého rozsudku, poukazujú na nedostatok odôvodnenia, pokiaľ ide na jednej strane o stratégiu riešenia krízovej situácie a nástroj riešenia krízovej situácie, ktoré tento plán stanovil, a na druhej strane o dôvody, prečo tento plán nebol dodržaný, teraz tvrdia, že tento plán stanovoval mechanizmy, ktoré by zabránili zlyhaniu banky Banco Popular. Tým však uvádzajú nové tvrdenie, ktoré sa musí z tohto dôvodu vyhlásiť vo fáze odvolania za neprípustné.

144 Pokiaľ ide o druhú výhradu, tvrdenia odvolateľov týkajúce sa ocenenia 2 predstavujú, ako to uviedla generálna advokátka T. Ćapeta v bode 61 svojich návrhov vo veci Aeris Invest/Komisia a SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), ktoré v súlade s bodom 4 týchto návrhov sa musia vykladať v spojení s jej návrhmi v tejto veci, nový odvolací dôvod uplatnený vo fáze odvolania, keďže Všeobecný súd v bode 558 napadnutého rozsudku konštatoval, že odvolatelia nespresnili časti ocenenia 2, ktorým neboli schopní porozumieť.

145 Hoci odvolatelia spochybňujú toto konštatovanie z dôvodu, že v bode 82 písm. iv) a viii) svojej repliky v prvostupňovom konaní uviedli vyškrtnutia týkajúce sa ocenenia rezerv na právne riziká a synergie, treba napriek tomu uviesť, že argumentáciou uvedenou v bode 82 tejto repliky odvolatelia tvrdili, že nedošlo k porušeniu povinnosti odôvodnenia, ale k porušeniu článku 20 nariadenia o SRM, a nie. Potvrdzuje to skutočnosť, že z tejto argumentácie vyplýva, že boli schopní pochopiť a spochybniť ocenenie 2. Všeobecný súd však v bode 558 napadnutého rozsudku preskúmal argumentáciu odvolateliek založenú na porušení povinnosti odôvodnenia.

146 Druhá výhrada šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu teda predstavuje nový odvolací dôvod v rozsahu, v akom spochybňuje odôvodnenie ocenenia 2, a preto sa musí zamietnuť ako neprípustná.

2) O veci samej

147 V prvej a tretej výhrade šiestej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia Všeobecnému súdu vytýkajú, že nesplnil požiadavky vyplývajúce z článku 296 ZFEÚ, pokiaľ ide o preskúmanie odôvodnenia obsiahnutého v spornom programe riešenia krízovej situácie a v rozhodnutí 2017/1246.

148 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá sa týka zákonnosti sporného aktu z meritórneho hľadiska (rozsudok z 18. januára 2024, Jenkinson/Rada a i., C-46/22 P, EU:C:2024:50, bod 130, ako aj citovaná judikatúra).

149 Navyše podľa ustálenej judikatúry platí, že hoci z odôvodnenia vyžadovaného článkom 296 ZFEÚ musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutej osobe pochopiť odôvodnenie prijatého opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho, takéto odôvodnenie musí byť prispôsobené povahe dotknutého aktu a kontextu, v ktorom bol akt prijatý. V tejto súvislosti sa nevyžaduje, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže dostatočnosť odôvodnenia musí byť posúdená nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich dotknutú oblasť a konkrétne na záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený (pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, body 85 a 87, ako aj z 29. septembra 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, bod 193 a citovanú judikatúru).

150 Navyše Súdny dvor už rozhodol, že stupeň presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorých musí byť prijaté. Pri vypracovaní aktu tak inštitúcie Únie nie sú povinné zaujať stanovisko k zjavne druhoradým skutočnostiam alebo predvídať možné námietky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 167 a citovanú judikatúru, ako aj zo 6. novembra 2012, Éditions Odile Jacob/Komisia, C-551/10 P, EU:C:2012:681, bod 48).

151 Ako však bolo uvedené v bodoch 114 a 115 tohto rozsudku, inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie sú v zásade povinné na základe zásady ochrany obchodného tajomstva, ktorá je konkretizovaná najmä v článku 339 ZFEÚ, ako aj v článku 88 ods. 1 druhom pododseku a v článku 90 ods. 4 nariadenia o SRM v spojení s odôvodnením 116 tohto nariadenia, nezverejniť dôverné informácie, na ktoré sa vzťahujú požiadavky služobného tajomstva.

152 Podľa ustálenej judikatúry pripomenutej v bode 120 tohto rozsudku pritom odôvodnenie aktu spôsobujúceho ujmu osobe podliehajúcej súdnej právomoci, ktoré spočíva na posúdení relatívneho postavenia súkromných subjektov, môže byť do určitej miery obmedzené s cieľom chrániť informácie týkajúce sa týchto subjektov, na ktoré sa vzťahuje obchodné tajomstvo. Povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo však nemôže zbaviť povinnosť odôvodnenia jej podstaty. Aj keď teda takýto akt môže byť vzhľadom na povinnosť dodržiavať obchodné tajomstvo dostatočne odôvodnený bez toho, aby obsahoval najmä všetky číselné údaje, na ktorých sú úvahy založené, z odôvodnenia musia napriek tomu jasne a jednoznačne vyplývať tieto úvahy, ako aj použitá metodika.

i) O odôvodnení sporného programu riešenia krízovej situácie

153 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že odôvodnenie týkajúce sa podmienok riešenia krízovej situácie stanovených v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a) a b) nariadenia o SRM je nedostatočné.

154 Pokiaľ ide o podmienku stanovenú v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a) tohto nariadenia, kritika vznesená voči bodu 543 napadnutého rozsudku je založená na predpoklade, že SRB mala predtým, ako dospela k záveru o existencii zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, preskúmať, či existujú iné realizovateľné riešenia.

155 Takáto požiadavka však nevyplýva z článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a z článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia o SRM, podľa ktorých sa subjekt považuje za subjekt, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ak nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti, alebo ak existujú objektívne skutočnosti, na základe ktorých možno dospieť k záveru, že v blízkej budúcnosti k tomu dôjde. Za týchto podmienok Všeobecný súd v bodoch 542 až 544 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že údaje týkajúce sa skutočnosti, že likvidita banky Banco Popular sa zhoršila, uvedené v odôvodneniach 23 a 24 sporného programu riešenia krízovej situácie, z právneho hľadiska dostatočne odôvodňujú zlyhávanie alebo pravdepodobné zlyhanie tejto banky.

156 Pokiaľ ide o podmienku stanovenú v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. b) nariadenia o SRM, odvolatelia tvrdia, že SRB sa bez ďalšieho vysvetlenia uspokojila s konštatovaním, že iné riešenia neumožňujú odstrániť problémy banky Banco Popular s likviditou.

157 Treba však konštatovať, že táto argumentácia vychádza zo zjavne nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku a sporného programu riešenia krízovej situácie. V bode 545 napadnutého rozsudku totiž Všeobecný súd vychádzal z konštatovaní uvedených v bodoch 188 až 192 tohto rozsudku, z ktorých vyplýva, že článok 3 sporného programu riešenia krízovej situácie podrobne uvádza dôvody, ktoré viedli SRB k záveru o neexistencii alternatívnych opatrení umožňujúcich odstrániť problémy banky Banco Popular s likviditou.

158 Pokiaľ ide v tomto kontexte o núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, z bodu 153 napadnutého rozsudku vyplýva, že SRB v odôvodnení 26 písm. c) sporného programu riešenia krízovej situácie konštatovala, že takáto pomoc nebola v čase riešenia krízovej situácie k dispozícii. Na základe tohto konštatovania však Všeobecný súd v bodoch 556 a 557 napadnutého rozsudku rozhodol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, že SRB nebola povinná spresniť dôvody týkajúce sa nedostupnosti núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity.

159 V druhom rade odvolatelia spochybňujú odôvodnenie týkajúce sa určenia a uplatnenia nástroja odpredaja obchodnej činnosti ako nástroja riešenia krízovej situácie.

160 Pokiaľ ide o bod 545 napadnutého rozsudku, v rozsahu, v akom odvolatelia tvrdia, že SRB nevysvetlila dôvody, prečo bol nástroj odpredaja obchodnej činnosti použitý ako nástroj riešenia krízovej situácie, treba konštatovať, že Všeobecný súd v ňom naopak rozhodol, že článok 5 sporného programu riešenia krízovej situácie obsahuje vysvetlenia týkajúce sa voľby tohto nástroja a dôvodov, pre ktoré sa SRB domnievala, že ostatné nástroje vymenované v článku 22 ods. 2 nariadenia o SRM neumožňujú dosiahnuť ciele riešenia krízovej situácie v rovnakom rozsahu. Vzhľadom na tieto konštatovania Všeobecného súdu tvrdenie založené na nedostatku odôvodnenia nemôže uspieť.

161 Pokiaľ ide o postup verejného predaja banky Banco Popular, Všeobecný súd v bodoch 536 a 537 napadnutého rozsudku konštatoval, že informácie uvedené v článku 6 ods. 6 sporného programu riešenia krízovej situácie umožňujú pochopiť priebeh tohto postupu a že na jeho konci bola predložená jediná platná ponuka, ktorú SRB považovala za rozumné prijať, aby sa zabránilo nekontrolovanej platobnej neschopnosti banky Banco Popular.

162 Vzhľadom na tieto informácie sa Všeobecný súd správne domnieval, že SRB nebola povinná spresniť dôvody, pre ktoré žiadna zo zainteresovaných strán, s výnimkou banky Banco Santander, nepredložila ponuku. Rovnako z bodu 540 napadnutého rozsudku vyplýva, že predajnú cenu nestanovila SRB, ale bola výsledkom súťažného postupu predaja, ktorý viedol FROB, a ceny ponúknutej bankou Banco Santander.

163 Okrem toho odvolatelia nesprávne tvrdia, že SRB mala do sporného programu riešenia krízovej situácie zahrnúť konkrétny dôvod vysvetľujúci, prečo FROB neposkytol žiadnej zo zainteresovaných strán novú lehotu. Ako totiž Všeobecný súd uviedol v bode 540 uvedeného rozsudku, keďže táto zainteresovaná strana 6. júna 2017 informovala FROB o svojom rozhodnutí nepredložiť ponuku, takéto spresnenie nebolo potrebné.

164 V treťom a poslednom rade, pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľov, podľa ktorého mal sporný program riešenia krízovej situácie tiež spresniť, že nezávislý odhadca, ktorý bol prijatý na ocenenie 2, spĺňal požiadavky nezávislosti a nestrannosti, Všeobecný súd v bode 551 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že takéto spresnenie nebolo potrebné na pochopenie sporného programu riešenie krízovej situácie.

165 Z toho vyplýva, že prvá výhrada založená na porušení článku 296 ZFEÚ, pokiaľ ide o sporný program riešenia krízových situácií, sa musí zamietnuť.

ii) O odôvodnení rozhodnutia 2017/1246

166 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 576 a 577 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že rozhodnutie 2017/1246, ktorým sa Komisia obmedzila na vyjadrenie súhlasu s obsahom sporného programu riešenia krízovej situácie, spĺňa požiadavky vyplývajúce z článku 296 ZFEÚ z dôvodu veľmi krátkej lehoty, ktorú mala Komisia k dispozícii.

167 V tejto súvislosti treba uviesť, že odôvodnenia 2 až 5 rozhodnutia 2017/1246 uvádzajú dôvody, ktoré viedli Komisiu k tomuto rozhodnutiu. Komisia po tom, čo v odôvodneniach 2 a 3 uvedeného rozhodnutia v podstate konštatovala, že podľa informácií uvedených v spornom programe riešenia krízovej situácie sú vo vzťahu k banke Banco Popular splnené všetky podmienky na začatie riešenia krízovej situácie uvedené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku nariadenia o SRM a že tento program zavádza v tejto banke postup riešenia krízovej situácie a určuje uplatnenie nástroja odpredaja obchodnej činnosti, Komisia v odôvodnení 4 toho istého

rozhodnutia spresnila, že „s programom riešenia krízov[ej] situáci[e] súhlasí“ a „súhlasí s dôvodmi, ktoré poskytla… SRB, prečo je [opatrenie na] riešenie krízovej situácie nevyhnutné vo verejnom záujme v súlade s článkom 18 ods. 5 nariadenia [o SRM]“. Komisia z toho v odôvodnení 5 rozhodnutia 2017/1246 vyvodila, že sporný program riešenia krízovej situácie, ktorý predložila SRB, by sa mal schváliť, čo urobila na základe článku 1 tohto rozhodnutia.

168 Súdny dvor už pritom rozhodol, že sa zastáva názor, že Komisia sa týmto schválením stotožnila so skutočnosťami a dôvodmi uvedenými v spornom programe riešenia krízovej situácie, v dôsledku čoho sa za ne musí prípadne zodpovedať pred súdom Únie (rozsudok z 18. júna 2024, Komisia/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, bod 96). Za týchto podmienok treba konštatovať, že dôvody, ktoré viedli SRB k prijatiu tohto programu, sú neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia o schválení, a môžu teda odôvodniť aj toto schválenie.

169 Všeobecný súd teda v bode 576 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že nemožno vyžadovať, aby Komisia predložila dodatočné odôvodnenie svojho schválenia, keďže toto odôvodnenie môže spočívať len v prevzatí informácií, ktoré už sú uvedené v programe riešenia krízovej situácie. Okrem toho podľa článku 18 ods. 7 nariadenia o SRM Komisia nie je povinná vykonať druhú analýzu vo vzťahu k analýze SRB, ale len schváliť alebo neschváliť jej rozhodnutie.

170 Všeobecný súd sa tiež nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 577 napadnutého rozsudku zohľadnil veľmi krátku lehotu, v ktorej mala Komisia schváliť sporný program riešenia krízovej situácie. Ako bolo pripomenuté v bode 150 tohto rozsudku, z ustálenej judikatúry vyplýva, že stupeň presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť primeraný materiálnym možnostiam a technickým podmienkam alebo lehote, v ktorej musí byť rozhodnutie vydané. Okolnosti, za ktorých bol sporný program riešenia krízovej situácie prijatý a schválený, sa pritom vyznačovali určitou naliehavosťou.

171 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd v bode 578 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že odôvodnenie rozhodnutia 2017/1246 je v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z článku 296 ZFEÚ.

172 V druhom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 580 až 583 tohto rozsudku nesprávne zamietol ako nové ich tvrdenie založené na porušení zásad týkajúcich sa prenesenia právomocí uvedených v rozsudku z 13. júna 1958, Meroni/Vysoký úrad (9/56, EU:C:1958:7). V tejto súvislosti tvrdia, že v bode 153 svojej žaloby na prvom stupni už toto tvrdenie uviedli.

173 Z tohto bodu ich žaloby na prvom stupni však vyplýva, že odvolatelia sa vo svojej žalobe neodvolávali na porušenie týchto zásad týkajúcich sa prenesenia právomocí, ale len tvrdili, že Komisia neodôvodnila preskúmanie, ktoré vykonala vo vzťahu k diskrečným aspektom sporného programu riešenia krízovej situácie.

174 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že uvedené tvrdenie bolo nové. Túto výhradu treba preto zamietnuť ako nedôvodnú.

175 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa musí šiesta časť druhého odvolacieho dôvodu zamietnuť v celom rozsahu.

C. O prvej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM

176 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia odvolávajú na porušenie článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM. Táto časť sa delí na tri výhrady.

1. Argumentácia účastníkov konania

177 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 133 a 145 napadnutého rozsudku rozhodol, že kríza likvidity, ktorej čelila Banco Popular, predstavuje okolnosť postačujúcu na odôvodnenie opatrenia na riešenia krízovej situácie tejto banky bez toho, aby predtým overil, či sa zlyhaniu tejto banky dalo zabrániť poskytnutím núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity.

178 Na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 152, 158 a 165 tohto rozsudku, z článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a z článku 18 ods. 4 písm. c) nariadenia o SRM v spojení s bodom 20 usmernení EBA zo 6. augusta 2015, týkajúcich sa výkladu rôznych okolností, za ktorých sa inštitúcia považuje za inštitúciu, ktorá zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá podľa článku 32 ods. 6 smernice 2014/59/EÚ (EBA/GL/2015/07) a s článkom 41 Charty vyplýva, že núdzová pomoc na zvýšenie likvidity by sa mala prednostne poskytnúť v prípade zistenia zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania. Od apríla 2017 bola teda SRB povinná podporovať poskytnutie núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity Národnou bankou Španielska alebo ECB.

179 V druhom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 163 až 169 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že údajné porušenie povinností zachovávať dôvernosť zo strany SRB pred prijatím sporného programu riešenia krízovej situácie je na účely uplatnenia článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM irelevantné. Všeobecný súd mal najskôr overiť spôsob, akým by sa situácia vyvíjala, ak by k tejto nezrovnalosti nedošlo. Ďalej napadnutý rozsudok obsahuje rozporuplné odôvodnenie, keď na jednej strane uvádza, že napadnutý akt musí byť zrušený, ak sa preukáže, že nezrovnalosť mala dostatočný vplyv, pričom na druhej strane rozhodol, že dôvody, ktoré viedli k riešeniu krízovej situácie, sú v tejto súvislosti irelevantné. Okrem toho Všeobecný súd v bodoch 168 a 169 tohto rozsudku dospel k nesprávnemu záveru, že zásada *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* sa neuplatní, pretože SRB a Komisia nemali prospech zo svojho protiprávneho správania. Podľa nich výhoda SRB v prejednávanej veci spočíva v tom, že vyhlásenia jej predsedníčky a únik informácií boli ignorované a ututlané. Napokon odôvodnenie 116 nariadenia o SRM stanovuje vyvrátiteľnú domnienku, že porušenie povinnosti zachovávať dôvernosť je príčinou zlyhania.

180 V treťom rade na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 173 až 176 napadnutého rozsudku z dôvodu údajného porušenia povinnosti zachovávať dôvernosť, boli SRB a Komisia podľa článku 41 Charty povinné konať tak, aby zabránili ujme spôsobenej týmto porušením povinnosti zachovávať dôvernosť, a teda overiť možnosť poskytnúť v dostatočnom predstihu núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity alebo navrhnúť iné menej obmedzujúce riešenia.

181 SRB a Banco Santander tvrdia, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná, keďže odvolatelia sa obmedzujú na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré uviedli na Všeobecnom súde. SRB dodáva, že pokiaľ ide o výhodu vyžadovanú na uplatnenie zásady n*emo auditur propiam turpitudinem allegans*, odvolatelia uvádzajú nové tvrdenie. V každom prípade táto prvá časť je nedôvodná.

182 Komisia a Španielske kráľovstvo tvrdia, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

a) O prípustnosti

183 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti založenú na opakovaní tvrdení predložených Všeobecnému súdu, treba uviesť, že v prvej časti prvého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia snažia spochybniť výklad článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM, pričom spresňujú kritizované body napadnutého rozsudku a tvrdenia, na ktorých je ich kritika založená. Prvú časť tohto odvolacieho dôvodu teda nemožno vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

184 V rozsahu, v akom SRB tvrdí, že odvolatelia uvádzajú nové tvrdenie v súvislosti s uplatnením zásady *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, keďže spresňujú, čo podľa nich predstavuje výhodu, ktorú mali využiť SRB a Komisia, stačí uviesť, že odvolatelia vo svojom odvolaní v podstate uplatnili rovnakú argumentáciu ako v žalobe a v replike v prvostupňovom konaní.

185 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je teda prípustná.

b) O veci samej

186 V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate tvrdia, že príčiny nedostatku likvidity v banke Banco Popular sú relevantné na účely posúdenia zákonnosti sporného programu riešenia krízovej situácie z hľadiska článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) nariadenia o SRM. Tvrdia, že z bodov 133, 145, 152, 158, 163 až 169, ako aj z bodov 173 až 176 napadnutého rozsudku vyplýva, že SRB porušila tak svoju povinnosť zachovávať dôvernosť, ako aj svoju povinnosť snažiť sa predísť zlyhaniu, a to najmä tým, že podporovala poskytnutie núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular.

187 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. a) až c) nariadenia o SRM podmieňuje prijatie programu riešenia krízovej situácie troma kumulatívnymi podmienkami, a to po prvé, že dotknutý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, po druhé, že s prihliadnutím na požadované lehoty a iné relevantné okolnosti neexistujú reálne vyhliadky, že akékoľvek alternatívne opatrenia súkromného sektora prijaté v súvislosti so subjektom by zabránili jeho zlyhaniu v primeranom časovom horizonte a po tretie, že opatrenie na riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme.

188 Prvá časť prvého odvolacieho dôvodu sa týka len prvej z týchto podmienok, a to že dotknutý subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá. Pokiaľ ide o túto podmienku, článok 18 ods. 4 prvý pododsek písm. c) nariadenia o SRM spresňuje, že subjekt sa považuje za subjekt, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, ak nie je schopný uhrádzať svoje dlhy alebo iné záväzky v čase splatnosti, alebo ak existujú objektívne skutočnosti, na základe ktorých možno dospieť k záveru, že k tomu v blízkej budúcnosti dôjde.

189 Po prvé z toho, že v znení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a v článku 18 ods. 4 prvom pododseku písm. c) nariadenia o SRM chýba odkaz na okolnosti, ktoré by viedli k zlyhaniu, treba vyvodiť, že tieto ustanovenia umožňujú dospieť k záveru o zlyhaní dotknutého subjektu bez ohľadu na takéto prípadné okolnosti.

190 Zohľadnenie týchto okolností by tiež nebolo v súlade s cieľmi nariadenia o SRM, ktorými sú, ako vyplýva najmä z jeho odôvodnenia 58, zachovanie finančnej stability, zabezpečenie kontinuity základných finančných služieb a ochrana vkladateľov. Prípadné okolnosti, ktoré spôsobili zlyhanie dotknutej banky, totiž nemôžu zabrániť tomu, aby SRB prijala opatrenie na riešenie krízovej situácie, aj keď sú splnené všetky podmienky stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku tohto nariadenia v tom zmysle, že táto banka zlyháva, že neexistuje alternatívne riešenie a najmä, že riešenie krízovej situácie je nevyhnutné vo verejnom záujme.

191 Za týchto podmienok Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, v bodoch 163 až 166 napadnutého rozsudku rozhodol, že program riešenia krízovej situácie je právoplatne prijatý, ak sú splnené podmienky stanovené v článku 18 nariadenia o SRM, a to bez ohľadu na dôvody, ktoré viedli dotknutý subjekt k zlyhávaniu alebo pravdepodobnému zlyhaniu.

192 Z toho tiež vyplýva, že Všeobecný súd sa mohol bez toho, aby si protirečil, domnievať, že sporný program riešenia krízovej situácie by bol prijatý, aj keby sa preukázalo, že zlyhávanie alebo pravdepodobné zlyhanie bolo spôsobené údajným porušením povinnosti zachovávať dôvernosť. Z toho okrem iného vyplýva, že argumentáciu odvolateľov založenú na údajnom porušení zásady *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* zo strany Všeobecného súdu, treba aj za predpokladu, že by bolo možné konštatovať, že SRB prijatím sporného programu riešenia krízovej situácie získala alebo sa snažila získať „výhodu“ v zmysle tejto zásady, zamietnuť ako neúčinnú.

193 Po druhé ani znenie článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM neodkazuje na existenciu alebo neexistenciu alternatív k riešeniu krízovej situácie.

194 Ako Všeobecný súd v podstate uviedol v bodoch 133, 145 a 147 napadnutého rozsudku, na vyvodenie záveru o zlyhávaní alebo pravdepodobnom zlyhaní v zmysle článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) tohto nariadenia stačí, aby SRB a Komisia konštatovali existenciu krízy likvidity, ako je stanovená v článku 18 ods. 4 prvom pododseku písm. c) uvedeného nariadenia. Naproti tomu vzhľadom na úvahy uvedené v bodoch 189 až 191 tohto rozsudku, samotná skutočnosť, že zlyhaniu bolo možné v minulosti zabrániť, nepredstavuje dôvod, ktorý by bránil SRB a Komisii zistiť existenciu takejto situácie.

195 Okrem toho, pokiaľ ide o údajnú povinnosť, ktorá im ukladá v čase, keď zvažujú prijať program riešenia krízovej situácie dotknutého subjektu, overiť, či existujú iné alternatívne riešenia k riešeniu spočívajúcemu v prijatí takéhoto opatrenia s cieľom zabrániť jeho zlyhaniu, zo samotného znenia článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o SRM vyplýva, že takéto posúdenie spadá pod druhú podmienku, ktorej podlieha prijatie programu riešenia krízovej situácie. Prípadná dostupnosť alternatívnych riešení teda nemôže spochybniť zákonnosť takéhoto programu z hľadiska prvej podmienky uvedenej v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. a).

196 Za týchto podmienok tvrdenie založené na tom, že Komisii a SRB prislúchalo na základe článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. a) a článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM preskúmať, či neexistovali alternatívne riešenia k prijatiu sporného programu riešenia krízovej situácie a v nadväznosti na túto povinnosť podporiť poskytnutie núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular, je nedôvodné.

197 Z toho vyplýva, že prvá časť prvého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

D. O druhej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o SRM

198 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia kritizujú posúdenie vykonané Všeobecným súdom v bodoch 180 až 229 napadnutého rozsudku, ktoré sa týka druhej podmienky, ktorej podlieha prijatie programu riešenia krízovej situácie a ktorá je stanovená v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. b) nariadenia o SRM.

1. Argumentácia účastníkov konania

199 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia, keď v bodoch 182 až 184 napadnutého rozsudku uviedol, že ich tvrdenia týkajúce sa poskytnutia dodatočnej núdzovej pomoci na zvýšenie likvidity banke Banco Popular sa zakladajú na čistých dohadoch alebo predstavujú len domnienky. Podľa odvolateliek, ak by bola banke Banco Popular vyplatená dodatočná núdzová pomoc na zvýšenie likvidity vo výške 6 miliárd eur, táto banka by mohla pokračovať vo svojej činnosti prinajmenšom do 21. júna 2017.

200 V druhom rade napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený v rozsahu, v akom Všeobecný súd v bode 194 tohto rozsudku považoval za nesporné, že na odstránenie nedostatku likvidity prostredníctvom zvýšenia základného imania nebol dostatok času. Podľa interných výpočtov banky Banco Popular sa totiž zvýšenie základného imania mohlo uskutočniť v jednom mesiaci a bolo plánované do júna 2017.

201 Navyše na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bodoch 200 až 203 napadnutého rozsudku, odvolatelia preukázali, že zvýšenie základného imania banky Banco Popular bolo uskutočniteľné a mohlo vyriešiť jej problémy s likviditou. V tejto súvislosti odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd zjavne nesprávne posúdil a skreslil obsah listu banky Barclays z 3. júna 2017 a listu banky Deutsche Bank z 5. júna 2017. Podľa nich tieto listy preukazujú, že obe tieto banky sa skutočne zaviazali vykonať navýšenie základného imania. Domnievajú sa, že zvýšenie základného imania by obnovilo dôveru akcionárov v banku Banco Popular, a tým by znížilo alebo prakticky odstránilo výbery vkladov.

202 V treťom rade Všeobecný súd skreslil dôkazy, keď v bode 208 napadnutého rozsudku uviedol, že tvrdenia odvolateľov týkajúce sa oddelenia aktív sa zakladajú len na domnienkach. Odvolatelia totiž preukázali, že Banco Popular už už nejaký čas pracuje na predaji nevýnosných nehnuteľností v hodnote 6 miliárd eur v rámci projektu „Sunrise“. Navyše v nadväznosti na riešenie krízovej situácie viaceré fondy predložili ponuky na nevýkonné aktíva v rámci projektu „Nouveau Sunrise“, čo potvrdzovalo existenciu skutočného záujmu o tieto aktíva.

203 Tento záujem je potvrdený záväznými ponukami, ktoré Banco Popular dostala na nestrategické aktíva. V bode 211 napadnutého rozsudku Všeobecný súd zamietol ich tvrdenia v tomto ohľade z dôvodu, že sa zakladajú výlučne na článkoch v tlači. Neexistuje však žiadny právny základ na zamietnutie dôkazu z dôvodu, že vyplýva z článkov v tlači.

204 Vo štvrtom rade odvolatelia tvrdia, že napadnutý rozsudok je nedostatočne odôvodnený a vychádza z podstatne nesprávneho posúdenia skutkového stavu v rozsahu, v akom Všeobecný súd v bodoch 223 a 224 tohto rozsudku konštatoval, že súkromný predaj tretej osobe nepredstavuje alternatívu k prijatiu sporného programu riešenia krízovej situácie. Na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd, totiž ponuky uvedené v žalobe na prvom stupni mohli

preukázať, že o prípadné nadobudnutie banky Banco Popular bol skutočný záujem. Okrem toho súkromný predaj by sa neuskutočnil 29. mája 2017, ale 6. júna 2017, keďže SRB vyžadovala od zainteresovaných strán, aby predložili ponuky do šiestich hodín.

205 V piatom rade Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 229 napadnutého rozsudku konštatoval, že štátna pomoc a použitie Fondu sú v rozpore s cieľmi riešenia krízovej situácie a že SRB nemôže uložiť štátu povinnosť, aby poskytol určitému subjektu pomoc. Táto pomoc je totiž výslovne stanovená v článku 18 ods. 4 prvého odseku písm. d) bode iii), ako aj v článku 18 ods. 6 písm. c) a v článku 19 ods. 1 a 3 nariadenia o SRM. Navyše hoci SRB nemôže uložiť členským štátom, aby poskytli určitému subjektu pomoc, z odôvodnenia 52 tohto nariadenia vyplýva, že mala napriek tomu možnosť navrhnúť poskytnutie pomoci alebo podporiť použitie Fondu, čo by sa mohlo uskutočniť v kombinácii s akýmkoľvek iným riešením.

206 Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander tvrdia, že táto argumentácia je neprípustná, pretože odvolatelia iba opakujú alebo doslovne preberajú dôvody a tvrdenia uvedené v konaní na prvom stupni bez toho, aby vysvetlili, v čom sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

207 Pokiaľ ide o vec samu, v podstate sa domnievajú, že tvrdenia uvedené na podporu druhej časti prvého odvolacieho dôvodu nemôžu preukázať, že Všeobecný súd sa v bodoch 182 až 229 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia v rámci preskúmania piatich alternatívnych opatrení uvádzaných odvolateľmi.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

208 V druhej časti prvého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate tvrdia, že Všeobecný súd porušil svoju povinnosť odôvodnenia a/alebo skreslil dôkazy, keď v bodoch 179 až 229 napadnutého rozsudku zamietol ich argumentáciu, podľa ktorej SRB porušila článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. b) nariadenia o SRM.

209 V tejto súvislosti treba uviesť, že odvolatelia na Všeobecnom súde tvrdili, že na rozdiel od toho, čo konštatovala SRB v spornom programe riešenia krízovej situácie, existovalo aspoň šesť realizovateľných alternatívnych opatrení, ktoré predstavovali alternatívy k opatreniu na riešenie krízovej situácie. V piatich výhradách uvedených na podporu druhej časti prvého odvolacieho dôvodu spochybňujú posúdenia Všeobecného súdu týkajúce sa piatich z týchto opatrení, a to po prvé dodatočnú núdzovú pomoc na zvýšenie likvidity, po druhé zvýšenie základného imania, po tretie oddelenie aktív, po štvrté súkromný predaj tretej osobe, a po piate financovanie zo strany Fondu alebo poskytnutie štátnej pomoci.

210 Pokiaľ však ide o prvú až štvrtú výhradu uvedenú na podporu druhej časti prvého odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že v rámci argumentácie zhrnutej v bodoch 199, 200 a 204 tohto rozsudku odvolatelia nespresňujú, v čom odôvodnenie uvedené v bodoch 182 až 184, 194, 223 a 224 napadnutého rozsudku neumožňuje pochopiť úvahy Všeobecného súdu, ale v skutočnosti spochybňujú dôvodnosť tohto odôvodnenia, a vyzývajú teda Súdny dvor, aby opätovne preskúmal skutkové okolnosti, ktoré už uviedli na Všeobecnom súde.

211 Podľa ustálenej judikatúry pritom z článku 256 ods. 1 ZFEÚ a z článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie pritom vyplýva, že odvolanie sa obmedzuje len na právne otázky a že len Všeobecný súd má preto právomoc zistiť a posúdiť relevantné skutočnosti, ako aj dôkazy. Posúdenie skutkových okolností a dôkazov tak s výnimkou prípadu ich skreslenia nepredstavuje

právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolacieho konania (rozsudok z 25. januára 2022, Komisia/European Food a i., C-638/19 P, EU:C:2022:50, bod 71, ako aj citovaná judikatúra).

212 V rozsahu, v akom odvolatelia namietajú skreslenie, treba uviesť, že tvrdeniami zhrnutými v bodoch 201 a 202 tohto rozsudku formulujú takúto výhradu len vo vzťahu ku konštatovaniam uvedeným v bodoch 200 až 203 a 208 napadnutého rozsudku. Z ustálenej judikatúry však vyplýva, že odvolateľ, ktorý sa odvoláva na skreslenie, musí v súlade s článkom 256 ZFEÚ, článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článkom 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora presne označiť dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, a preukázať chyby v analýze, ktoré podľa jeho názoru viedli Všeobecný súd k tomuto skresleniu. Navyše takéto skreslenie musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkových okolností a dôkazov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2022, Komisia/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, bod 55 a citovanú judikatúru).

213 Treba však konštatovať, že pokiaľ ide o body 200 až 203 a 208 napadnutého rozsudku, odvolatelia sa obmedzujú na tvrdenie, že došlo ku skresleniu, keď odkazujú na veľký počet dokumentov priložených k odvolaniu bez toho, aby akokoľvek spresnili chyby v analýze, ktorých sa mal Všeobecný súd dopustiť pri svojom posúdení. Okrem toho, pokiaľ ide o výňatky z dokumentov citované v bodoch 200 až 203 tohto rozsudku, treba konštatovať, že tieto výňatky zďaleka neodhaľujú zjavné skreslenie, ale naopak potvrdzujú posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o neexistenciu pevného záväzku dotknutých bánk. Zdá sa teda, že odvolatelia sa v podstate snažia dosiahnuť nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov zo strany Súdneho dvora. Tieto tvrdenia treba preto zamietnuť ako neprípustné.

214 Okrem toho, pokiaľ ide o argumentáciu zhrnutú v bode 203 tohto rozsudku, kritika bodu 211 napadnutého rozsudku je založená na zjavne nesprávnom výklade tohto bodu. Z toho totiž vyplýva, že Všeobecný súd v ňom spresnil dôvody, pre ktoré sa domnieval, že predaj aktív, o ktorom sa písalo v týchto článkoch v tlači, nebol taký, aby mohol podľa jeho názoru zabrániť zlyhaniu banky Banco Popular, avšak bez toho, aby rozhodol, že v zásade nemožno zohľadniť články v tlači ako dôkazy.

215 Pokiaľ ide o piatu výhradu smerujúcu proti bodu 229 napadnutého rozsudku, odvolatelia tvrdia, že financovanie z Fondu predstavovalo alternatívne opatrenie v zmysle článku 18 ods. 1 prvého odseku písm. b) nariadenia o SRM. Všeobecný súd však takúto argumentáciu nezamietol v bode 229 tohto rozsudku, ale v jeho bode 227, a to z dôvodu, ktorý odvolatelia v rámci ich odvolania nekritizovali, že podľa článku 76 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia môže SRB použiť financovanie z Fondu len v rámci opatrenia na riešenie krízovej situácie. Tento výklad je podporený článkom 18 ods. 6 písm. c) a článkom 19 ods. 3 uvedeného nariadenia, v ktorých sa spresňujú podmienky, ktorými sa riadi použitie Fondu v programe riešenia krízovej situácie, a teda predpokladajú splnenie podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. b). Financovanie z Fondu preto nemožno považovať za alternatívu k riešeniu krízovej situácie v zmysle tohto posledného uvedeného ustanovenia. Tieto úvahy neobsahujú nesprávne právne posúdenie.

216 Na druhej strane odvolatelia tvrdia, že SRB mohla Španielskemu kráľovstvu „navrhnúť“, aby poskytlo banke Banco Popular štátnu pomoc. Takáto argumentácia však nespochybňuje posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 228 napadnutého rozsudku, podľa ktorého SRB ani Komisia nemohli uložiť členskému štátu povinnosť poskytnúť určitému subjektu pomoc.

217 Okrem toho, ako Všeobecný súd v podstate v bode 229 napadnutého rozsudku správne rozhodol, konštatovať, ako tvrdia odvolatelia, že poskytnutie pomoci môže predstavovať „alternatívne riešenie“ v zmysle článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. b) nariadenia o SRM, je v rozpore s cieľom riešenia krízovej situácie uvedeným v článku 14 ods. 2 písm. c) tohto nariadenia, ktorý spresňuje, že štátne zdroje je potrebné chrániť prostredníctvom maximálneho zníženia využívania výnimočnej verejnej finančnej podpory. Takéto „riešenie“ je tiež nezlučiteľné s okolnosťou, že podľa článku 18 ods. 4 prvého pododseku písm. d) uvedeného nariadenia má poskytnutie výnimočnej verejnej finančnej podpory v zásade za následok, že dotknutý subjekt sa považuje za subjekt, ktorý zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá.

218 Piata výhrada druhej časti prvého odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť ako nedôvodná.

219 Z toho vyplýva, že druhá časť prvého odvolacieho dôvodu je čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná.

E. O tretej časti prvého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM

220 V tretej časti prvého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia odvolávajú na porušenie článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM. Delí sa na tri výhrady.

1. Argumentácia účastníkov konania

221 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 243 až 245 a 247 napadnutého rozsudku, záujmy akcionárov a veriteľov musia byť vyvážené verejným záujmom, aby sa minimalizovali náklady na riešenie krízovej situácie a aby sa zabránilo zbytočnému zníženiu hodnoty v zmysle článku 14 ods. 2 druhého pododseku nariadenia o SRM. Domnievajú sa, že táto požiadavka proporcionality vyplýva tak z ustanovení nariadenia o SRM, a to z článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) tohto nariadenia v spojení s článkom 18 ods. 5, článkom 6 ods. 3 písm. b), článkom 14 a článkom 15 ods. 2 uvedeného nariadenia v spojení s odôvodneniami 45 a 46 tohto nariadenia, ako aj z článkov 17 a 52 Charty a z článku 1 prvého dodatkového protokolu k EDĽP.

222 Podľa odvolateľov sa takto vyžadované vyváženie musí vykonať nielen vo vzťahu ku scenáru likvidácie, ale aj vo vzťahu k iným riešeniam. Všeobecný súd však porušil tieto požiadavky, keď rozhodol, že predaj banky Banco Popular bol najlepším riešením bez toho, aby analyzoval iné riešenia.

223 V druhom rade sa domnievajú, že Všeobecný súd v bodoch 253 a 254 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že Banco Popular nebola diskriminovaná v porovnaní s talianskymi úverovými inštitúciami, v prípade ktorých jednak Komisia schválila poskytnutie štátnej pomoci a jednak SRB odmietla prijať program riešenia krízovej situácie. Na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bodoch 253 a 254 napadnutého rozsudku, poskytnutie takejto pomoci je relevantné na uplatnenie článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM. Okrem toho rozdielne zaobchádzanie nemožno odôvodniť z dôvodu, že na rozdiel od banky Banco Popular, uvedené inštitúcie nevykonávali zásadné funkcie.

224 V treťom rade Všeobecný súd v bode 261 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ako oneskorené a neprípustné ich tvrdenie založené na neprimeranosti postupu predaja. Vo svojej replike v prvostupňovom konaní totiž odôvodnili uvedenie tohto tvrdenia uverejnením novej dokumentácie o uvedenom postupe po podaní žaloby na prvom stupni.

225 Komisia, SRB a Banco Santander tvrdia, že tretia časť prvého odvolacieho dôvodu je neprípustná v rozsahu, v akom sa odvolatelia obmedzujú na opakovanie alebo doslovné prevzatie žalobných dôvodov a tvrdení, ktoré už boli uvedené na Všeobecnom súde. V každom prípade je táto tretia časť nedôvodná.

226 Španielske kráľovstvo tvrdí, že táto časť je nedôvodná.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

227 Pokiaľ ide o prípustnosť tretej časti prvého odvolacieho dôvodu, Komisia, SRB, a Banco Santander nesprávne tvrdia, že odvolatelia sa obmedzujú na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené na Všeobecnom súde. V troch výhradách tejto časti totiž odvolatelia spochybňujú najmä dôvodnosť výkladu a uplatnenia článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM, ako aj zásady proporcionality zo strany Všeobecného súdu, pričom spresňujú kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, o ktoré sa opiera.

228 Pokiaľ ide o vec samu, odvolatelia v prvom rade kritizujú body 243 až 245 a 247 napadnutého rozsudku. V podstate tvrdia, že pri uplatňovaní článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) nariadenia o SRM je SRB povinná vyvážiť záujmy akcionárov a veriteľov verejným záujmom, aby sa minimalizovali náklady na riešenie krízovej situácie a aby sa zabránilo zbytočnému zníženiu hodnoty. Podľa odvolateľov sa takto vyžadované vyváženie musí vykonať nielen vo vzťahu ku scenáru likvidácie, ale aj vo vzťahu k iným riešeniam.

229 Táto argumentácia nemôže uspieť.

230 Článok 18 ods. 1 písm. c) prvý pododsek nariadenia o SRM stanovuje, že prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie musí byť nevyhnutné vo verejnom záujme, čo je v súlade s odsekom 5 tohto článku prípad, ak je takéto opatrenie nevyhnutné na dosiahnutie jedného alebo viacerých cieľov riešenia krízovej situácie uvedených v článku 14 tohto nariadenia primeranými prostriedkami. Zo znenia tohto článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) jasne vyplýva, že pri uplatnení článku 18 ods. 1 písm. c) uvedeného nariadenia nie je potrebné zohľadniť alternatívne riešenia krízovej situácie a likvidácie dotknutého subjektu, čo potvrdzuje aj kontext, do ktorého patrí toto posledné uvedené ustanovenie.

231 Ako bolo totiž pripomenuté v bode 187 tohto rozsudku, článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. a) až c) nariadenia o SRM podmieňuje prijatie programu riešenia krízových situácií troma kumulatívnymi podmienkami, z ktorých posledná sa týka nevyhnutnosti opatrenia na riešenie krízovej situácie vo verejnom záujme, zatiaľ čo druhá sa týka práve neexistencie alternatívnych riešení krízovej situácie a likvidácie. To, či existujú alternatívne riešenia krízovej situácie a likvidácie, treba teda preskúmať v rámci overenia druhej z týchto podmienok stanovenej v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. b) tohto nariadenia.

232 Pokiaľ ide o zohľadnenie záujmov akcionárov a veriteľov, treba uviesť, že hoci preskúmanie tretej podmienky týkajúcej sa verejného záujmu musí podľa článku 18 ods. 1 prvého pododseku písm. c) a článku 18 ods. 5 uvedeného nariadenia vziať do úvahy ciele riešenia krízovej situácie uvedené

v článku 14 ods. 2 prvom pododseku tohto nariadenia, treba však konštatovať, že ochrana záujmov akcionárov a veriteľov nie je jedným z týchto cieľov, rovnako ako obmedzenie nákladov na riešenie krízovej situácie alebo zabránenie zníženiu hodnoty. Hoci podľa druhého pododseku tohto ustanovenia sa SRB, Rada, Komisia, a prípadne vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií musia pri plnení cieľov riešenia krízových situácií uvedených v článku 14 ods. 1 prvom pododseku toho istého nariadenia snažiť zohľadniť posledné dva aspekty, tieto subjekty nie sú viazané takouto povinnosťou vynaloženia prostriedkov, pokiaľ ide o ochranu záujmov akcionárov a veriteľov.

233 Okrem toho Všeobecný súd v bode 246 napadnutého rozsudku správne zdôraznil, že „zníženie hodnoty“ v zmysle článku 14 ods. 2 druhého pododseku nariadenia o SRM sa netýka len majetkových záujmov akcionárov a držiteľov kapitálových nástrojov subjektu, ale aj majetkových záujmov jeho vkladateľov, zamestnancov a ostatných veriteľov. Zo samotného znenia tohto druhého pododseku konkrétne vyplýva, že SRB a Komisia sa musia usilovať len minimalizovať náklady na riešenie krízovej situácie a zabrániť zníženiu hodnoty, ak to nie je potrebné na dosiahnutie cieľov riešenia krízovej situácie.

234 Za týchto podmienok Všeobecný súd bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, v bode 243 napadnutého rozsudku rozhodol, že uplatnenie podmienky riešenia krízovej situácie stanovenej v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. c) tohto nariadenia nevyžaduje konkrétne vyváženie verejného záujmu na riešení krízovej situácie dotknutého subjektu s právami akcionárov a veriteľov.

235 Na rozdiel od toho, čo tvrdia odvolatelia, potreba zohľadniť len súkromné záujmy akcionárov a veriteľov sa nevyžaduje ani vzhľadom na zásadu proporcionality, tak ako bola zakotvená v ustanoveniach nariadenia o SRM uvedených v bode 221 tohto rozsudku, ani vzhľadom na článok 17 a článok 52 ods. 1 Charty.

236 Pokiaľ totiž ide o dodržiavanie zásady proporcionality, z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že cieľ všeobecného záujmu nemožno sledovať bez zohľadnenia skutočnosti, že ho treba zosúladiť so základnými právami dotknutými opatrením, a to náležitým vyvážením cieľa všeobecného záujmu a dotknutých práv [pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. decembra 2022, Orde van Vlaamse Balies a i., C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41 a citovanú judikatúru, ako aj z 23. marca 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Výnimka zo zásady *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, bod 59]. Ako však bolo uvedené v bode 233 tohto rozsudku, práva akcionárov a veriteľov nie sú jedinými právami, ktoré sa musia zohľadniť v kontexte riešenia krízovej situácie.

237 Prvá výhrada uvedená na podporu tretej časti prvého odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť ako nedôvodná.

238 Pokiaľ ide o druhú výhradu založenú na údajnej diskriminácii banky Banco Popular v porovnaní s talianskymi úverovými inštitúciami, ktorým bola poskytnutá štátna pomoc, hoci nevykonávali zásadné funkcie, na jednej strane z úvah uvedených v bodoch 230 a 231 tohto rozsudku vyplýva, že existencia prípadných alternatívnych riešení je irelevantná na posúdenie podmienky stanovenej v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. c) nariadenia o SRM, ale vzťahuje sa na ne tento článok 18 ods. 1 prvý pododsek písm. c). Všeobecný súd tak v bode 253 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že tvrdenia týkajúce sa alternatívnych riešení nijako nesúvisia s dodržaním kritéria verejného záujmu.

239 Na druhej strane v rozsahu, v akom odvolatelia tvrdia, že diskrimináciu banky Banco Popular v porovnaní s talianskymi úverovými inštitúciami nemožno odôvodniť skutočnosťou, že tieto úverové inštitúcie nevykonávali zásadné funkcie, ich argumentácia je založená na zjavne nesprávnom výklade bodu 254 napadnutého rozsudku. Podľa informácií v uvedených v tomto bode totiž SRB vychádzala nielen z neexistencie zásadných funkcií uvedených úverových inštitúcií, ale aj z úvahy, že ich likvidácia by nemala významný negatívny vplyv na finančnú stabilitu. Zdá sa teda, že SRB vychádzala práve z kritéria stanoveného v článku 18 ods. 1 prvom pododseku písm. c) a v článku 18 ods. 5 tohto nariadenia, ktoré môže odôvodniť rozdielne zaobchádzanie.

240 V tretej výhrade odvolatelia tvrdia, že v bode 261 tohto rozsudku Všeobecný súd nesprávne zamietol ako oneskorené ich tvrdenie založené na neprimeranosti postupu predaja, hoci vo svojej replike odôvodnili jeho predloženie uverejnením novej dokumentácie o tomto postupe.

241 V tejto súvislosti je pravda, že zo spoločného výkladu bodov 1, 47 a 48 tejto repliky vyplýva, že argumentácia odvolateľov založená na nezrovnalosti v postupe predaja sa sčasti zakladala na dokumentoch, ktoré neboli k dispozícii v čase podania žaloby na prvom stupni.

242 Táto okolnosť však sama osebe nemôže preukázať, že Všeobecný súd v bode 261 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že odvolatelia nepreukázali dôvod, prečo vo svojej žalobe na prvom stupni nenapadli zákonnosť postupu predaja.

243 Keďže sa totiž uvedená argumentácia zakladala aj na dokumentoch, ktoré boli dostupné v čase podania tejto žaloby, odvolateľom prislúchalo preukázať, prečo im skutočnosť, že nemali prístup k týmto neskôr uverejneným dokumentom, bránila v tom, aby v tom čase namietali uvedenú správnosť, aj keby to znamenalo, že by túto argumentáciu neskôr rozšírili prostredníctvom týchto dokumentov.

244 Treba však konštatovať, že v štádiu tohto odvolania odvolatelia nepredložili žiadne takéto dôkazy.

245 Z toho vyplýva, že tretia výhrada tretej časti prvého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť ako nedôvodná, a teda táto časť sa musí zamietnuť v celom rozsahu.

F. O prvej až štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu, ktoré sú založené na porušení článku 20 nariadenia o SRM

246 V prvej až štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia namietajú nesprávne právne posúdenia, ktorých sa Všeobecný súd dopustil pri výklade a uplatnení článku 20 nariadenia o SRM v súvislosti s oceneniami 1 a 2.

247 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 20 ods. 1 nariadenia o SRM pred prijatím rozhodnutia o opatrení na riešenie krízovej situácie alebo výkonom právomoci odpísať alebo právomoci vykonať konverziu relevantných kapitálových nástrojov SRB zabezpečuje, aby nezávislá osoba uskutočnila spravodlivé, obozretné a realistické ocenenie aktív a záväzkov dotknutého subjektu.

248 Pokiaľ ide o toto ocenenie, odseky 2, 3, 10 a 11 tohto článku 20 rozlišujú medzi konečnými oceneniami, teda oceneniami, ktoré spĺňajú všetky požiadavky stanovené v odsekoch 1 a 4 až 9 tohto článku, a predbežnými oceneniami, ktoré nespĺňajú všetky tieto požiadavky. Podľa článku 20 ods. 13 nariadenia o SRM však predbežné ocenenie vykonané v súlade s článkom 20

ods. 10 a 11 tohto nariadenia predstavuje pre SRB platný základ pre rozhodnutie o opatreniach na riešenie krízovej situácie alebo pre výkon právomoci odpísať alebo konvertovať relevantné kapitálové nástroje.

249 V prejednávanej veci boli ocenenia 1 a 2 prijaté ako predbežné ocenenia. Cieľom ocenenia 1, ktoré prijala SRB 5. júna 2017 na základe článku 20 ods. 5 písm. a) a článku 10 tohto nariadenia, bolo poskytnúť tomuto orgánu informácie umožňujúce určiť, či boli splnené podmienky na začatie postupu riešenia krízovej situácie, ktoré sú stanovené v článku 18 ods. 1 prvom pododseku uvedeného nariadenia.

250 Dňa 6. júna 2017 Deloitte predložila SRB ocenenie 2. Cieľom tohto ocenenia bolo vykonať posúdenia stanovené v článku 20 ods. 4, článku 20 ods. 5 písm. f) a v článku 20 ods. 9 tohto nariadenia.

251 V ten istý deň ECB po konzultácii so SRB vykonala posúdenie prvej podmienky riešenia krízovej situácie týkajúcej sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular v súlade s článkom 18 ods. 1 prvým pododsekom uvedeného nariadenia.

252 V prvej až tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v napadnutom rozsudku, ocenenia 1 a 2 nespĺňajú požiadavky stanovené v článku 20 ods. 1, 4, 5, 7 a 9 nariadenia o SRM. V štvrtej časti tohto odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 10 a 11 tohto nariadenia, v podstate tvrdia, že predbežné ocenenia môžu predstavovať platný základ na prijatie opatrenia na riešenie krízovej situácie len vtedy, ak po nich nasleduje konečné *ex post* ocenenie.

1. O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu

253 V prvej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že na rozdiel od toho, ako rozhodol Všeobecný súd, ocenenia 1 a 2 nespĺňali požiadavky stanovené v článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia o SRM.

a) Argumentácia účastníkov konania

254 V prvej výhrade odvolatelia tvrdia, že vzhľadom na výhrady vyjadrené v oceneniach 1 a 2 nemožno tieto ocenenia považovať za realistické, obozretné a spravodlivé. Pokiaľ ide o ocenenie 1, Všeobecný súd v bodoch 347 a 294 napadnutého rozsudku nesprávne konštatoval, že posúdenie ECB týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular spôsobilo neplatnosť tohto ocenenia. SRB totiž nemôže delegovať uvedené ocenenie na ECB. Pokiaľ ide o ocenenie 2, uvádzajú rozpor na jednej strane medzi pripomenutím Všeobecného súdu v bode 353 tohto rozsudku, podľa ktorého musí byť ocenenie založené na spravodlivých, obozretných a realistických predpokladoch, a na druhej strane jeho záverom v bode 357 tohto rozsudku, podľa ktorého boli tieto požiadavky splnené napriek výhradám vyjadreným spoločnosťou Deloitte.

255 Druhá výhrada je založená na porušení článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia o SRM v spojení s upresneniami uvedenými v článku 8 návrhu regulačných technických predpisov. Na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 359 a 360 napadnutého rozsudku, z týchto ustanovení nariadenia o SRM vyplýva, že aj v prípade predbežných ocenení by sa ocenenie malo týkať všetkých aktív a záväzkov dotknutého subjektu.

256 Vo svojej tretej výhrade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bode 392 tohto rozsudku nesprávne rozhodol, že v ocenení 2 nepredstavuje ocenenie určitých aktív podhodnotenie, ktoré je v rozpore s článkom 20 ods. 1 tohto nariadenia. Pokiaľ ide o úvery a pohľadávky stanovené v bodoch 370 a 371 uvedeného rozsudku, odvolatelia tvrdia, že článok 8 návrhu regulačných technických predpisov sa uplatňuje len na aktíva, ktoré pri oceňovaní vyžadujú osobitnú pozornosť. Pokiaľ ide o body 378 a 379 toho istého rozsudku, odvolatelia tvrdia, že rozdiel v hodnote daňových aktív zohľadnený v ocenení 2 a vo výpočtoch banky Banco Santander po riešení krízovej situácie nemožno odôvodniť zápornými základmi dane. V bodoch 386 a 387 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že priznanie nulovej hodnoty obchodnému majetku bolo odôvodnené, zatiaľ čo Banco Popular naďalej pokračovala vo svojich činnostiach ako subjekt odlišný od banky Banco Santander až do 4. októbra 2018. Okrem toho, pokiaľ ide o vplyv nízkej výkonnosti banky Banco Popular na hodnotu nehmotných aktív, odôvodnenie napadnutého rozsudku je čisto špekulatívne.

257 Vo svojej štvrtej výhrade odvolatelia tvrdia, že široké rozpätie hodnôt použité spoločnosťou Deloitte v ocenení 2 nie je obozretné, spravodlivé a realistické. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 396 napadnutého rozsudku nesprávne uviedol, že odvolatelia spochybnili vierohodnosť tohto rozpätia bez toho, aby uviedli akékoľvek konkrétne tvrdenie. Okrem toho, hoci článok 2 ods. 3 návrhu regulačných technických predpisov umožňuje predstaviť ocenenie vo forme rozpätí hodnôt, široké rozpätie hodnôt spoločnosti Deloitte nemôže spĺňať kritérium obozretného, spravodlivého a realistického ocenenia.

258 Vo svojej piatej výhrade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 404 až 409 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ich tvrdenia spochybňujúce výpočet hodnoty čistých aktív v oceneniach 1 a 2, ako aj posúdenie ECB týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular. Keďže tieto dve ocenenia odhadovali hodnotu banky Banco Popular, sú porovnateľné bez ohľadu na rozdielnosť ich cieľov a právnych základov. Okrem toho z dôvodov uvedených v rámci ich prvej výhrady, ktoré sú zhrnuté v bode 254 tohto rozsudku, sa Všeobecný súd nesprávne domnieval, že ocenenie 1 sa stalo neplatným na základe tohto posúdenia ECB. Pokiaľ ide o rozpory medzi ocenením 2 a uvedeným posúdením ECB, je irelevantné, či sa použije hospodárska alebo účtovná hodnota, keďže ocenenie 2 obsahuje výpočty týkajúce sa nevýkonných aktív, ktoré sú v rozpore s tými, ktoré sú obsiahnuté v posúdení ECB týkajúcom sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular. V každom prípade záporná hodnota použitá v ocenení 2 znamená, že Banco Popular bola platobne neschopná, čo zjavne odporuje tomuto posúdeniu ECB.

259 Podľa Komisie a banky Banco Santander je prvá časť druhého odvolacieho dôvodu neprípustná, keďže odvolatelia sa obmedzujú na opakovanie tvrdení, ktoré už uviedli na Všeobecnom súde. V každom prípade táto prvá časť je nedôvodná.

260 SRB a Španielske kráľovstvo tvrdia, že táto časť je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

261 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou a bankou Banco Santander, treba uviesť, že v prvej časti druhého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia v podstate snažia spochybniť výklad článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia o SRM vykonaný Všeobecným súdom. Okrem toho odvolanie obsahuje presné informácie, pokiaľ ide o kritizované body napadnutého rozsudku, ako aj tvrdenia, na ktorých sa zakladá ich kritika. Za týchto podmienok nemožno prvú časť tohto odvolacieho dôvodu vyhlásiť za neprípustnú.

262 Pokiaľ ide o vec samu, odvolatelia uvádzajú päť výhrad na podporu prvej časti druhého odvolacieho dôvodu.

1) O prvej výhrade

263 V prvej výhrade odvolatelia kritizujú body 347 a 357 napadnutého rozsudku z dôvodu, že výhrady vyjadrené v oceneniach 1 a 2, pokiaľ ide o spoľahlivosť a dostatočnosť overených informácií, ako aj presnosť vyjadrených výsledkov, mohli spochybniť spravodlivú, obozretnú a realistickú povahu týchto posúdení.

264 Pokiaľ ide o ocenenie 1, z bodov 296 a 347 tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd sa domnieval, že táto argumentácia je neúčinná, keďže toto ocenenie sa stalo neplatným na základe posúdenia ECB týkajúceho sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular. Hoci odvolatelia tvrdia, že SRB nemôže „delegovať“ toto ocenenie na ECB, nezohľadňujú skutočnosť, ako už Súdny dvor rozhodol, že článok 18 ods. 1 druhý pododsek nariadenia o SRM priznáva ECB prednostnú právomoc vykonať toto posúdenie vzhľadom na odborné znalosti, ktoré má ako orgán dohľadu. Keďže má totiž v tomto postavení prístup ku všetkým prudenciálnym informáciám o dotknutom subjekte, ECB má najlepšie predpoklady na to, aby vzhľadom na definíciu zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania uvedenú v článku 18 ods. 4 prvom pododseku tohto nariadenia, ktorá najmä odkazuje na skutočnosti súvisiace s prudenciálnou situáciou, ako sú podmienky udelenia povolenia, výška aktív v porovnaní so záväzkami alebo súčasná či budúca zadlženosť, určila, či je táto podmienka splnená (rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 62). V prejednávanej veci treba dodať, že posúdenie ECB týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular sa tiež zakladalo na novších údajoch ako ocenenie 1.

265 Z toho vyplýva, že Všeobecný súd v bodoch 294 až 296 a 347 napadnutého rozsudku správne rozhodol, bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, že posúdenie ECB týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular spôsobilo neplatnosť ocenenia 1 týkajúceho sa tej istej situácie.

266 Pokiaľ ide o ocenenie 2, treba konštatovať, že argumentácia odvolateľov spočíva na zjavne nesprávnom výklade bodu 353 napadnutého rozsudku. Na rozdiel od toho, čo tvrdia, Všeobecný súd sa neobmedzil na konštatovanie, že ocenenie dotknutého subjektu malo byť založené na spravodlivých, obozretných a realistických predpokladoch, ale zdôraznil, že odhadca mal tiež zohľadniť rôzne faktory a okolnosti. Podľa skutkových konštatovaní Všeobecného súdu uvedených v bode 356 tohto rozsudku ocenenie 2 bolo založené na predpokladoch a zohľadnilo viaceré faktory, pričom sa opieralo o odhady a hodnotenia do budúcnosti. Okrem toho v bode 357 uvedeného rozsudku správne uviedol, že vzhľadom aj na časové obmedzenia a dostupné informácie sú určité neistoty a aproximácie vlastné každému predbežnému oceneniu vykonanému podľa článku 20 ods. 10 nariadenia o SRM.

267 Za týchto podmienok treba konštatovať, že Všeobecný súd v bode 357 toho istého rozsudku správne rozhodol, bez toho, aby spochybnil konštatovanie uvedené bode 353 tohto rozsudku, že výhrady formulované spoločnosťou Deloitte nemohli spochybniť spravodlivú, obozretnú a realistickú povahu ocenenia 2.

268 Prvá výhrada sa teda musí zamietnuť ako nedôvodná.

2) O druhej výhrade

269 Odvolatelia tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 359 a 360 napadnutého rozsudku, z článku 20 ods. 1 a 4 nariadenia o SRM, ako aj z článku 8 návrhu regulačných technických predpisov vyplýva, že aj predbežné ocenenia musia obsahovať ocenenie všetkých položiek aktív a záväzkov bez toho, aby sa mohli zamerať len na niektoré z týchto položiek.

270 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 20 ods. 1 tohto nariadenia stanovuje, že ocenenie aktív a záväzkov musí byť „spravodlivé, obozretné a realistické“, pričom nevyžaduje taxatívne určenie všetkých položiek aktív a záväzkov. Takáto požiadavka nevyplýva ani z článku 20 ods. 4 uvedeného nariadenia, ktorý sa obmedzuje na konštatovanie, že „cieľom“ oceňovania „je posúdiť hodnotu aktív a záväzkov“.

271 Ako je však spresnené v článku 20 ods. 10 druhej vete nariadenia o SRM, ak predbežné ocenenie musí v naliehavej situácii obsahovať posúdenie aktív a záväzkov, musí spĺňať požiadavku spravodlivosti, obozretnosti a reálnosti len v maximálne reálnej miere za daných okolností. Taxatívne určenie všetkých položiek aktív a záväzkov sa totiž môže ukázať ako nemožné v naliehavej situácii, akou je situácia spojená s prijímaním predbežných ocenení.

272 V rovnakom duchu článok 8 návrhu regulačných technických predpisov stanovuje, že odhadca venuje osobitnú pozornosť položkám, pri ktorých existuje značná neistota ocenenia a ktoré majú významný vplyv na celkové ocenenie.

273 Za týchto podmienok Všeobecný súd v bodoch 359 a 360 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že vzhľadom na krátkosť času mohla Deloitte striktne uprednostniť preskúmanie dostupných informácií a sústrediť sa len na kľúčové položky aktív a záväzkov banky Banco Popular, ktorých ocenenie bolo veľmi neisté.

274 Z toho vyplýva, že druhá výhrada sa musí zamietnuť.

3) O tretej výhrade

275 Pokiaľ ide o tretiu výhradu, treba pripomenúť, že vzhľadom na to, že SRB a Komisia majú pri prijímaní programu riešenia krízovej situácie uskutočniť rozhodnutia technickej povahy a vykonať komplexné prognózy a posúdenia, treba im priznať určitú mieru voľnej úvahy. Vzhľadom na túto mieru voľnej úvahy nesmie súdne preskúmanie, ktoré musí súd Únie vykonať v súvislosti s dôvodnosťou odôvodnenia programu riešenia krízovej situácie, viesť k tomu, aby nahradilo posúdenie SRB a Komisie svojím vlastným posúdením, ale má overiť, či toto rozhodnutie nespočíva na vecne nesprávnych skutočnostiach a či nie je poznačené zjavne nesprávnym posúdením alebo zneužitím právomoci (pozri analogicky rozsudok zo 4. mája 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, bod 55 a citovanú judikatúru). Tieto zásady sa uplatňujú na ocenenie záväzkov a aktív bankovej inštitúcie, ktoré je stanovené v článku 20 ods. 1, 3, 10, 11 a 13 nariadenia o SRM bez ohľadu na to, či ho vykoná SBR alebo na jej žiadosť nezávislý expert.

276 Pokiaľ ide o úvery a pohľadávky uvedené v bodoch 370 a 371 napadnutého rozsudku, odvolatelia sa obmedzujú na konštatovanie, že podľa nich sa článok 8 návrhu regulačných technických predpisov uplatňuje len na aktíva, ktoré vyžadujú osobitnú pozornosť pri oceňovaní. V bode 370 tohto rozsudku však Všeobecný súd konštatoval, že úvery a pohľadávky patria medzi položky, na ktoré

sa vzťahuje toto ustanovenie, pre ktoré existuje značná neistota a ktorým odhadca venuje osobitnú pozornosť. Vo svojom odvolaní však odvolatelia neuvádzajú žiadne tvrdenie, ktoré by konkrétne spochybňovalo toto posúdenie, ale v podstate navrhujú, aby Súdny dvor vykonal nové posúdenie skutkového stavu, čo v rámci odvolania nie je v jeho právomoci. Takéto tvrdenie je teda neprípustné.

277 Pokiaľ ide o body 378 a 379 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd rozhodol, že ocenenie daňových pohľadávok vykonané bankou Banco Santander po vyriešení krízovej situácie banky Banco Popular nemôže preukázať, že Deloitte vykonala podhodnotenie. V tejto súvislosti najmä uviedol, že hodnota, ktorú Banco Santander pripísala týmto aktívam, závisela okrem iného od synergií medzi bankami Banco Santander a Banco Popular, zatiaľ čo Deloitte mala určiť hodnotu jednotlivých kategórií aktív nie pre určitého nadobúdateľa, ale pre každého potenciálneho nadobúdateľa. Odvolatelia však spochybňujú dôvodnosť týchto posúdení skutkovej povahy, a teda navrhujú, aby Súdny dvor vykonal nové posúdenie skutkového stavu, takže ich návrh v tomto ohľade musí byť vyhlásený za neprípustný.

278 Napokon v bodoch 386 a 387 tohto rozsudku Všeobecný súd pripomenul vysvetlenia poskytnuté spoločnosťou Deloitte, pokiaľ ide o metódu oceňovania nehmotného majetku, pričom spresnil, že podľa nej slabé výsledky banky Banco Popular naznačujú možné znehodnotenie nehmotných aktív. Odvolatelia vo svojom odvolaní spochybňujú tieto posúdenia a odvolávajú sa na údajne špekulatívnu povahu tohto posledného uvedeného konštatovania, pričom sa opierajú o skutočnosti, ktoré nastali po riešení krízovej situácie. Z toho vyplýva, že odvolatelia opäť navrhujú, aby Súdny dvor vykonal nové posúdenie skutkového stavu, čo predstavuje vo fáze odvolania neprípustný návrh.

279 Z toho vyplýva, že tretia výhrada sa musí zamietnuť ako neprípustná.

4) O štvrtej výhrade

280 Pokiaľ ide o rozpätie hodnôt použité v ocenení 2, z bodov 395 až 400 napadnutého rozsudku vyplýva, že podľa informácií poskytnutých spoločnosťou Deloitte bol rozdiel medzi hodnotami použitými pre jednotlivé scenáre odôvodnený metódou použitou v tomto ocenení v súlade s článkom 2 ods. 3 návrhu regulačných technických predpisov.

281 Hoci odvolatelia vo svojom odvolaní tvrdia, že použité rozpätie bolo príliš veľké na to, aby sa mohlo považovať za obozretné, spravodlivé a realistické, uznávajú, že zvolená metóda ocenenia bola v súlade s týmto ustanovením. Preto opätovne navrhujú, aby Súdny dvor vykonal nové posúdenie skutkového stavu, čo predstavuje vo fáze odvolania neprípustný návrh.

282 Štvrtá výhrada je teda neprípustná.

5) O piatej výhrade

283 Vo svojej piatej výhrade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 404 až 409 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ich argumentáciu, podľa ktorej existuje rozpor medzi hodnotou aktív zohľadnenou v ocenení 2, ktorá sa pohybovala v rozmedzí od 1,3 miliardy eur do mínus 8,2 miliardy eur, a ocenením 1, ako aj posúdením ECB týkajúcim sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular, ktoré viedlo k záveru o solventnosti banky Banco Popular.

284 V prvom rade v podstate tvrdia, že okolnosť, že SRB aj Deloitte vykonali ocenenie banky Banco Popular, sama osebe stačí na to, aby boli ocenenia 1 a 2 porovnateľné, a to bez ohľadu na ich rozdiely, pokiaľ ide o sledovaný cieľ a právny základ týchto ocenení.

285 Všeobecný súdu v bode 406 napadnutého rozsudku pritom správne konštatoval, že rozdielne ciele sledované oceneniami 1 a 2 znamenali, že tieto ocenenia sa museli zakladať na rozdielnych kritériách oceňovania vymedzených v návrhu regulačných technických predpisov EBA. Všeobecný súd teda konkrétne pripomenul, že v súlade s týmito návrhom regulačných technických predpisov má ocenenie 1 za cieľ predovšetkým určiť, či celková hodnota položiek aktív subjektu presahuje hodnotu položiek jeho záväzkov, teda jeho solventnosť z pohľadu súvahy, zatiaľ čo ocenenie 2 sa nemá opierať o účtovnú hodnotu, ale o hospodársku hodnotu subjektu.

286 Vzhľadom na tieto rozdiely Všeobecný súd mohol zamietnuť tvrdenie založené na údajnom rozpore medzi týmito oceneniami, bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

287 V druhom rade vzhľadom na úvahy uvedené v bode 264 tohto rozsudku Všeobecný súd správne rozhodol, že posúdenie ECB týkajúce sa zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania banky Banco Popular spôsobilo neplatnosť ocenenia 1 v rozsahu, v akom sa týkalo tej istej situácie.

288 Pokiaľ ide v treťom rade o údajné rozpory medzi ocenením 2 a týmto posúdením ECB, odvolatelia nespochybňujú konštatovanie uvedené v bode 409 napadnutého rozsudku, podľa ktorého ocenenie 2 nemalo zohľadňovať účtovnú hodnotu, ale hospodársku hodnotu banky Banco Popular, čo môže vylúčiť existenciu zjavného rozporu medzi negatívnou hospodárskou hodnotou zohľadnenou v tomto ocenení a konštatovaním uvedeným najmä v uvedenom posúdení ECB, podľa ktorého bola Banco Popular solventná.

289 Okrem toho v prípade neexistencie akéhokoľvek spresnenia, pokiaľ ide o údajné rozpory týkajúce sa výpočtu nevýkonných aktív, tvrdenie založené na takýchto rozporoch nemôže postačovať na preukázanie nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa dopustil Všeobecný súd.

290 Z toho vyplýva, že piata výhrada, a teda aj prvá časť druhého odvolacieho dôvodu ako celok sa musia zamietnuť ako nedôvodné.

2. O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 5 nariadenia o SRM

291 V druhej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa pri preskúmaní súladu ocenení 1 a 2 s článkom 20 ods. 5 nariadenia o SRM dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení.

a) Argumentácia účastníkov konania

292 Po prvé odvolatelia tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 292 a 293 napadnutého rozsudku, musí analýzu stanovenú v článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia o SRM vykonať nezávislá osoba, a nie SRB. Po druhé v bode 298 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že odvolatelia neuviedli tvrdenia, pokiaľ ide o článok 20 ods. 5 písm. c) tohto nariadenia, pričom vo svojej replike v prvostupňovom konaní tvrdili, že tieto ocenenia neanalyzovali cieľ sledovaný týmto posledným uvedeným ustanovením. Po tretie Všeobecný súd

v bodoch 299 a 301 napadnutého rozsudku bez akéhokoľvek dôkazu alebo odôvodnenia rozhodol, že ocenenie 2 zahŕňalo analýzu stanovenú v článku 20 ods. 5 písm. b), f) a g) uvedeného nariadenia.

293 Banco Santander namieta neprípustnosť druhej časti druhého odvolacieho dôvodu, keďže odvolatelia len opakujú tvrdenia, ktoré už uviedli na Všeobecnom súde. V každom prípade táto časť je nedôvodná.

294 Komisia, SRB a Španielske kráľovstvo tvrdia, že druhá časť tohto odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

1) O prípustnosti

295 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti, ktorú vzniesla Banco Santander, treba uviesť, že v druhej časti druhého odvolacieho dôvodu sa odvolatelia snažia spochybniť výklad článku 20 ods. 5 nariadenia o SRM vykonaný Všeobecným súdom, pričom spresňujú kritizované body napadnutého rozsudku a tvrdenia, na ktorých sa zakladá ich kritika. Druhá časť tohto odvolacieho dôvodu sa teda nemôže vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

296 Pokiaľ však ide o tretiu výhradu uvedenú na podporu tejto časti, Všeobecný súd na základe sporného programu riešenia krízovej situácie a správy banky Deloitte konštatoval, že Deloitte pri svojej analýze zohľadnila ciele stanovené v článku 20 ods. 5 písm. b), f) a g) tohto nariadenia. Hoci sa odvolatelia teraz odvolávajú na chýbajúcu analýzu týchto cieľov v ocenení 2, spochybňujú posúdenie skutkového stavu Všeobecným súdom avšak bez toho, aby sa odvolávali na skreslenie skutkového stavu. Tretia výhrada druhej časti druhého odvolacieho dôvodu je teda neprípustná.

2) O veci samej

297 Pokiaľ ide o prvú výhradu, treba pripomenúť, že článok 20 ods. 5 nariadenia o SRM spresňuje ciele, ktoré musí sledovať ocenenie aktív a záväzkov stanovené v jeho článku 20 ods. 1 Hoci sa v poslednom uvedenom ustanovení uvádza, že toto ocenenie musí vykonať osoba nezávislá od akéhokoľvek verejného orgánu vrátane SRB a vnútroštátneho orgánu na riešenie krízových situácií, ako aj od dotknutého subjektu, článok 20 ods. 3 tohto nariadenia výslovne stanovuje, že SRB môže vykonať predbežné ocenenie aktív a záväzkov v prípade, že nezávislé ocenenie nie je možné.

298 Všeobecný súd teda v bodoch 292 a 293 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že analýzu cieľa stanoveného v článku 20 ods. 5 písm. a) nariadenia o SRM nemusí vždy vykonať nezávislý expert.

299 Prvá výhrada druhej časti druhého odvolacieho dôvodu je teda nedôvodná.

300 Pokiaľ ide o druhú výhradu, je pravda, že odvolatelia správne spochybňujú správnosť konštatovania uvedeného v bode 298 napadnutého rozsudku, podľa ktorého vo svojej žalobe a vo svojej replike v prvostupňovom konaní neuviedli konkrétne tvrdenie týkajúce sa cieľa uvedeného v článku 20 ods. 5 písm. c) nariadenia o SRM. Vo svojej replike sa totiž v skutočnosti odvolávali na neexistenciu ocenenia s ohľadom na tento cieľ.

301 Nič to však nemení na tom, ako uviedla generálna advokátka v bode 48 svojich návrhov, že Všeobecný súd pritom mohol v bodoch 302 a 303 napadnutého rozsudku rozhodnúť, bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, že ocenenie 1 bolo v súlade s ustanoveniami nariadenia o SRM na základe článku 20 ods. 10 a 11 tohto nariadenia.

302 V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v článku 20 ods. 10 uvedeného nariadenia sa spresňuje, že v prípade naliehavej situácie sa síce niektoré z požiadaviek na oceňovanie musia splniť, zatiaľ čo iné sa musia splniť, len ak je to možné. V rámci týchto dvoch typov požiadaviek sa však v tomto ustanovení neuvádza analýza cieľov ocenenia stanovených v článku 20 ods. 5 toho istého nariadenia.

303 Okrem toho článok 20 ods. 11 nariadenia o SRM výslovne stanovuje, že ocenenie, ktoré nespĺňa všetky požiadavky stanovené v článku 20 ods. 1 a 4 až 9 tohto nariadenia, sa považuje za predbežné, kým nezávislá osoba nevykoná oceňovanie, ktoré je plne v súlade s uvedenými požiadavkami. Podľa článku 20 ods. 13 uvedeného nariadenia takéto predbežné ocenenie predstavuje pre SRB platný základ pre prijatie rozhodnutia o opatreniach na riešenie krízovej situácie. Údajné nezohľadnenie cieľa uvedeného v článku 20 ods. 5 písm. c) toho istého nariadenia nemá za následok nezákonnosť ocenenia, ale len jeho predbežnú povahu.

304 Druhá výhrada druhej časti druhého odvolacieho dôvodu je preto neúčinná.

305 Z toho vyplýva, že druhá časť druhého odvolacieho dôvodu je teda čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná.

3. O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 7 a 9 nariadenia o SRM

306 V tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že došlo k porušeniu článku 20 ods. 7 a 9 nariadenia o SRM. Táto časť sa delí na dve výhrady.

a) Argumentácia účastníkov konania

307 V prvej výhrade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 417 a 418 napadnutého rozsudku porušil článok 20 ods. 7 nariadenia o SRM, keď rozhodol, že nedostatky v účtovných dokumentoch uvedené v ocenení 2 neboli relevantné, pretože boli obsiahnuté v časti správy venovanej analýze scenára likvidácie. Na základe toho istého ustanovenia však ocenenie 2 presne posúdilo, či by sa s investormi v prípade likvidácie zaobchádzalo lepšie alebo horšie.

308 Vo svojej druhej výhrade založenej na porušení článku 20 ods. 9 tohto nariadenia odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd porušil samotné znenie tohto ustanovenia, keď v bodoch 421 až 423 tohto rozsudku rozhodol, že otázka zaobchádzania s rôznymi kategóriami akcionárov a veriteľov v prípade likvidácie nespadá pod ocenenie 2, ale pod ocenenie 3.

309 Podľa banky Banco Santander je tretia časť druhého odvolacieho dôvodu neprípustná z dôvodu, že odvolatelia sa obmedzujú na opakovanie tvrdení, ktoré už uviedli na Všeobecnom súde. V každom prípade táto časť druhého odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

310 Komisia, SRB a Španielske kráľovstvo sa domnievajú, že tretia časť tohto odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

311 Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti, treba uviesť, že v tretej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že v bodoch 417 a 418, ako aj v bodoch 421 až 423 napadnutého rozsudku Všeobecný súd nesprávne zamietol viaceré výhrady spochybňujúce súlad ocenenia 2 s článkom 20 ods. 7 a 9 nariadenia o SRM.

312 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Banco Santander, odvolatelia sa neobmedzujú na opakovanie tvrdení, ktoré uviedli v konaní na prvom stupni, takže tieto tvrdenia sú teda prípustné.

313 Tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť ako neúčinná.

314 Pokiaľ ide o prvú výhradu tejto časti založenú na porušení článku 20 ods. 7 nariadenia o SRM, treba uviesť, že kritizované body napadnutého rozsudku sú súčasťou preskúmania Všeobecného súdu súvisiaceho s argumentáciou odvolateľov, podľa ktorej ocenenie 2 malo byť doplnené o aktualizovanú súvahu a správu o finančnej situácii každého subjektu tvoriaceho skupinu Banco Popular.

315 Na účely zamietnutia tejto argumentácie však Všeobecný súd v bodoch 416 až 419 napadnutého rozsudku len pre úplnosť vychádzal z irelevantnosti dokumentov, ktoré mu boli predložené. V bode 415 tohto rozsudku totiž Všeobecný súd už uviedol, že takáto požiadavka nevyplýva z článku 20 ods. 7 tohto nariadenia. Okrem toho v bode 414 toho istého rozsudku pripomenul, že podľa článku 20 ods. 10 uvedeného nariadenia predbežné ocenenie, akým je ocenenie 2, musí spĺňať požiadavky článku 20 ods. 7 a 9 tohto nariadenia len v maximálne reálnej miere za daných okolností.

316 Tieto úvahy, ktoré odvolatelia v rámci odvolania nespochybňujú, z právneho hľadiska dostatočne odôvodňujú zamietnutie ich tvrdenia založeného na porušení článku 20 ods. 7 nariadenia o SRM.

317 Pokiaľ ide o druhú výhradu tretej časti druhého odvolacieho dôvodu založenú na porušení článku 20 ods. 9 nariadenia o SRM, odvolatelia sa obmedzujú na kritiku bodov 421 až 423 napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd konštatoval, že otázka zaobchádzania s rôznymi kategóriami akcionárov a veriteľov v prípade likvidácie nespadá pod ocenenie 2, ale pod ocenenie 3.

318 Z bodov 420, 421 a 423 *in fine* tohto rozsudku však vyplýva, že Všeobecný súd pri zamietnutí ich tvrdenia založeného na porušení článku 20 ods. 9 nariadenia o SRM vychádzal aj z konštatovania, že ocenenie 2 spĺňalo požiadavky vyplývajúce z tohto ustanovenia v maximálne reálnej miere za daných okolností v súlade s článkom 20 ods. 10 tohto nariadenia. Odvolatelia však toto konštatovanie nespochybňujú, takže druhá výhrada je tiež neúčinná.

319 Tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sa teda musí zamietnuť.

4. O štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu založenej na porušení článku 20 ods. 10 a 11 nariadenia o SRM

a) Argumentácia účastníkov konania

320 V štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd porušil článok 20 ods. 10 a 11 nariadenia o SRM, keď v bodoch 277 až 284 napadnutého rozsudku rozhodol, že neprijatie konečného *ex post* ocenenia nemôže ovplyvniť platnosť sporného programu riešenia krízovej situácie.

321 Podľa článku 20 ods. 13 tohto nariadenia sa totiž predbežné ocenenie musí vykonať v súlade s odsekmi 10 a 11 tohto článku, aby predstavovalo platný základ pre rozhodnutie o opatreniach na riešenie krízovej situácie, a to pred riešením krízovej situácie. Z článku 20 ods. 11 uvedeného nariadenia pritom vyplýva, že po predbežnom ocenení by malo nasledovať konečné *ex post* ocenenie. V opačnom prípade by bola povinnosť prijať konečné ocenenia irelevantná.

322 Okrem toho, ak by podľa článku 20 ods. 10 nariadenia o SRM mali byť požiadavky stanovené v odsekoch 1, 7 a 9 tohto článku splnené len v rozsahu, v akom je to za daných okolností primerane možné, toto ustanovenie by výslovne nezbavovalo SRB povinnosti splniť požiadavky vyplývajúce z článku 20 ods. 5 tohto nariadenia. V tejto súvislosti odvolatelia dodávajú, že Všeobecný súd v bodoch 283 a 284 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ich tvrdenie, podľa ktorého odmietnutie prijať konečné ocenenia potvrdzuje nepresnosť predbežných verzií týchto ocenení.

323 Komisia, SRB, Španielske kráľovstvo a Banco Santander spochybňujú dôvodnosť tejto argumentácie.

b) Posúdenie Súdnym dvorom

324 Vo štvrtej časti druhého odvolacieho dôvodu odvolatelia kritizujú body 277 až 284 napadnutého rozsudku z dôvodu, že podľa nich predbežné ocenenie môže predstavovať platný základ pre rozhodnutie o opatreniach na riešenie krízovej situácie len vtedy, ak po ňom nasleduje konečné *ex post* ocenenie.

325 V tejto súvislosti je nepochybne pravda, že článok 20 ods. 13 nariadenia o SRM sa týka predbežných ocenení vykonaných „v súlade s odsekmi 10 a 11 [tohto článku]“, čo naznačuje, že predbežné ocenenie musí spĺňať podmienky stanovené v odsekoch 10 a 11 uvedeného článku, aby mohlo predstavovať platný základ na účely prijatia opatrenia na riešenie krízovej situácie. Článok 20 ods. 11 tohto nariadenia však stanovuje, že oceňovanie, ktoré nespĺňa všetky požiadavky stanovené v odsekoch 1 a 4 až 9 tohto článku 20, sa považuje za predbežné, „až kým nezávislá osoba… nevykoná… konečné *ex post* ocenenie… čo najskôr“. Z tohto samotného znenia, najmä zo slovného spojenia „až kým“ vyplýva, že uskutočnenie konečného *ex post* ocenenia nepredstavuje podmienku na to, aby sa ocenenie mohlo považovať za predbežné.

326 Odvolatelia nesprávne tvrdia, že tento výklad môže zbaviť konečné *ex post* ocenenie stanovené v článku 20 ods. 11 nariadenia o SRM akéhokoľvek potrebného účinku. Podľa tohto ustanovenia je totiž jeho cieľom na jednej strane zabezpečiť, aby sa každá strata, ktorú utrpel dotknutý subjekt, plne zaúčtovala do jeho účtovníctva, a na druhej strane podložiť informáciami rozhodnutie opätovne pripísať pohľadávky alebo zvýšiť hodnotu vyplatenej protihodnoty podľa článku 20 ods. 12 tohto nariadenia.

327 Okrem toho, keďže ku konečnému *ex post* oceneniu dochádza vzhľadom na tento cieľ nevyhnutne po prijatí schválenia programu riešenia krízovej situácie, treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť aktu Únie posudzuje na základe skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu (rozsudok z 3. septembra 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a i./Komisia, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22, ako aj citovaná judikatúra).

328 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 277 až 284 napadnutého rozsudku rozhodol, že neprijatie konečného *ex post* ocenenia nemôže ovplyvniť platnosť sporného programu riešenia krízovej situácie.

329 Pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého odmietnutie prijať konečné *ex post* ocenenie potvrdzuje nepresnosť predbežných verzií, Všeobecný súd správne uviedol, že toto tvrdenie je čisto špekulatívne a v každom prípade nespochybňuje neexistenciu konečného *ex post* ocenenia, ale ocenenie 2.

330 Okrem toho, hoci odvolatelia poznamenávajú, že článok 20 ods. 10 nariadenia o SRM sa netýka požiadaviek vyplývajúcich z odseku 5 tohto článku, treba uviesť, že toto tvrdenie sa týka nesprávnych právnych posúdení uvádzaných v rámci druhej výhrady druhej časti druhého odvolacieho dôvodu a musí byť zamietnuté z tých istých dôvodoch, ako sú uvedené v bodoch 300 až 303 tohto rozsudku.

331 Z toho vyplýva, že štvrtá časť tohto odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

G. O treťom odvolacom dôvode týkajúcom sa návrhu na náhradu škody spojeného so zrušením sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246

332 Vo svojom treťom odvolacom dôvode odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 590 a 591 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ich návrh na náhradu škody spojený so zrušením sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246.

333 Ako uviedla generálna advokátka v bode 60 svojich návrhov, odvolatelia sa v tejto súvislosti obmedzujú na identifikáciu kritizovaných bodov napadnutého rozsudku a na uvedenie toho, že trvajú na svojich tvrdeniach, pokiaľ ide o protiprávnosť týchto rozhodnutí, ako aj na svojom návrhu na náhradu škody založenom na tejto nezákonnosti, avšak bez toho, aby spresnili nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd.

334 V súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora pripomenutou v bode 140 tohto rozsudku platí, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku alebo uznesenia, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh konkrétne podporujú, inak sú odvolanie alebo dotknutý odvolací dôvod neprípustné.

335 Za týchto podmienok sa musí tretí odvolací dôvod vyhlásiť za neprípustný.

H. O prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu založenej na porušení povinnosti zachovávať dôvernosť

336 V prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd sa v rámci svojho preskúmania ich žaloby o mimozmluvnej zodpovednosti z dôvodu porušenia povinnosti dôvernosti dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 339 ZFEÚ, ako aj článkov 88 a 91 nariadenia o SRM v spojení s odôvodnením 116 tohto nariadenia. Táto časť sa delí na osem výhrad.

1. Argumentácia účastníkov konania

337 V prvom rade odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd porušil požiadavky náležitej starostlivosti a obozretnosti vyplývajúce z článkov 88 a 91 nariadenia o SRM v spojení s odôvodnením 116 tohto nariadenia, ako aj z článku 339 ZFEÚ, keď v bodoch 613 a 616 až 618 napadnutého rozsudku rozhodol, že predsedníčka SRB neporušila ani zásadu zachovávať dôvernosť ani povinnosť zachovávať služobné tajomstvo počas rozhovoru, ktorý poskytla televíznej stanici *Bloomberg*. Počas tohto rozhovoru totiž potvrdila, že SRB práve vykonáva dohľad nad bankou Banco Popular, na rozdiel od toho, čo by urobil náležite starostlivý a obozretný správny orgán.

338 Vzhľadom na odôvodnenie 116 nariadenia o SRM však treba vychádzať zo zásady, že samotné konštatovanie, že SRB preskúmava určitý subjekt, by mohlo mať na tento subjekt negatívny vplyv. V tejto súvislosti sa odvolatelia domnievajú, že predchádzajúce negatívne správy v tlači o banke Banco Popular, ktoré zďaleka nezbavujú SRB jej zodpovednosti, ju mali viesť k mimoriadnej opatrnosti pri akejkoľvek zmienke o banke Banco Popular. Okrem toho si trh vysvetlil výroky, ktoré odzneli v uvedenom rozhovore ako náznak, že by sa mohlo prijať opatrenie na riešenie krízovej situácie.

339 Po druhé sa v podstate odvolávajú na uplatnenie odlišných právnych kritérií. V rámci svojho preskúmania zodpovednosti SRB Všeobecný súd v bodoch 615 a 616 napadnutého rozsudku obmedzil rozsah odôvodnenia 116 nariadenia o SRM na situácie, v ktorých vyšlo výslovne najavo, že banka bude predmetom postupu riešenia krízovej situácie. Naproti tomu v rámci preskúmania týkajúceho sa práva byť vypočutý uvedeného v bodoch 485 až 488 tohto rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že samotné oznámenie informácií o tom, že subjekt zlyháva alebo pravdepodobne zlyhá, môže mať negatívne účinky.

340 V treťom rade Všeobecný súd v bodoch 613 a 616 tohto rozsudku bagatelizoval význam vplyvu vyhlásení predsedníčky SRB na situáciu spoločnosti Banco Popular, keď tieto vyhlásenia porovnal s predchádzajúcim článkom uverejneným v denníku *El Confidencial* z 15. mája 2017, v ktorom sa uvádzalo, že ECB vykonáva kontrolu v banke Banco Popular. Preskúmanie zo strany ECB ako orgánu dohľadu nad bankovým sektorom, o ktorom sa píše v tomto novinovom, však nie je vôbec porovnateľné s dohľadom zo strany SRB. Okrem toho ani uverejnenie článku v nefinančnej tlači nie je porovnateľné s vyhláseniami predsedníčky SRB vo vysielaní na televíznej stanici *Bloomberg*. Navyše na rozdiel od dátumu uvedených vyhlásení sa dátum uverejnenia článku v tlači z 15. mája 2017 neuvádza v žiadnom oficiálnom dokumente ako dátum, kedy by bol konštatovaný únik vkladov alebo prepady cien.

341 Pokiaľ ide vo štvrtom rade o článok v tlači, uverejnený 31. mája 2017 agentúrou *Reuters*, odvolatelia tvrdia, že na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd konštatoval v bode 625 napadnutého rozsudku, únik interných informácií uvedený v tomto článku viedol trh k presvedčeniu, že Banco Popular bude predmetom opatrenia na riešenie krízovej situácie, a to bez ohľadu na popretie

uvedené v následnej tlačovej správe SRB. Pokiaľ ide o úvahy uvedené v bodoch 627 až 632 tohto rozsudku, tvrdia, že hoci v iných článkoch uverejnených 11. a 15. mája 2017 v denníku *El Confidencial* sa už spomínalo riziko konkurzu banky Banco Popular, v žiadnom z týchto článkov sa na rozdiel od uvedeného článku uverejneného agentúrou *Reuters* neuvádzali zdroje Únie. V každom prípade Všeobecný súd opomenul skutočnosť, že medzi článkom uverejneným agentúrou *Reuters* 31. mája 2017 a vyhláseniami predsedníčky SRB z 23. mája 2017, bola preukázaná súvislosť, čo spôsobilo rozsiahlu paniku na trhu.

342 V piatom rade odvolatelia tvrdia, že odôvodnenie 116 a článok 88 nariadenia o SRM stanovujú vyvrátiteľnú domnienku, pokiaľ ide o existenciu príčinnej súvislosti medzi vyhláseniami, únikmi a inými oznámeniami verejnosti uskutočnenými v rozpore s povinnosťou zachovávať dôvernosť na jednej strane a spôsobenou škodou na strane druhej. V prípade porušenia tejto povinnosti by sa teda dôkazné bremeno prenieslo a bolo by na orgánoch Únie, aby preukázali neexistenciu takejto súvislosti. V bodoch 636 až 641 napadnutého rozsudku sa však Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď túto domnienku nezohľadnil.

343 V šiestom rade tvrdia, že oba interné e-maily týkajúce sa možného úniku informácií z 10. a 18. augusta 2017, ktoré predložili Všeobecnému súdu, preukazujú, že SRB nezaviedla nijaký účinný automatický kontrolný alebo varovný mechanizmus, pokiaľ ide o takéto úniky informácií a vyhlásenia jej predsedníčky. Na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v bodoch 644 a 645 napadnutého rozsudku, neexistencia takéhoto mechanizmu bola relevantná na posúdenie porušenia povinnosti zachovávať dôvernosť.

344 V siedmom rade sa Všeobecný súd v bodoch 609 a 610 napadnutého rozsudku nesprávne nevyjadril k ich tvrdeniam týkajúcim sa únikov informácií španielskym správnym orgánom, ktoré mali v rámci SRB jedného člena.

345 V ôsmom a poslednom rade odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že v bodoch 647 až 651 napadnutého rozsudku zamietol ich výhradu týkajúcu sa údajného pasívneho postoja SRB a Komisie z dôvodu, že nevysvetlili, čo vytýkajú Komisii a SRB, ani ktoré ustanovenie údajne porušili, a že v prípade, že sa odvolávajú na tvrdenia uvedené v žalobe o neplatnosť, tieto tvrdenia už boli zamietnuté.

346 V bode 169 bodoch ii) a iii) ich žaloby na prvom stupni sa však v súvislosti s vyhláseniami a únikmi zo strany SRB a rozhodovacím procesom odvolávali na porušenie zásad riadnej správy vecí verejných a náležitej starostlivosti, zásady *nemo auditur*, povinnosti odôvodnenia, zásady proporcionality v spojení s článkom 17 Charty, ako aj zásady zákazu diskriminácie. Tieto zásady a základné práva môžu zakladať mimozmluvnú zodpovednosť SRB a Komisie za porušenie článku 88 nariadenia o SRM, ako aj za nedostatok starostlivosti a obozretnosti pri vykonávaní článku 18 tohto nariadenia, keďže unáhlene prijali opatrenie na riešenie krízovej situácie banky Banco Popular, pričom sa dopustili viacerých opomenutí a protiprávnych konaní, ktoré odvolateľom spôsobili škodu. Odvolatelia tvrdia, že na týchto výhradách trvajú a odvolávajú sa na nesprávne právne posúdenia uvedené v rámci prvého a druhého odvolacieho dôvodu.

347 SRB tvrdí, že prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu je neprípustná z dôvodu, že odvolanie sa v tejto časti obmedzuje na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené v prvostupňovom konaní. Komisia sa z rovnakých dôvodov odvoláva na neprípustnosť ôsmej výhrady uvedenej na podporu tejto časti, pričom tvrdí, že uvedené tvrdenia sú všeobecné a nepresné, čo protistrane znemožňuje účinne sa brániť.

2. Posúdenie Súdnym dvorom

348 Na úvod treba uviesť, že v rozsahu, v akom SRB tvrdí, že prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu sa obmedzuje na opakovanie tvrdení, ktoré už boli uvedené v prvostupňovom konaní, treba poznamenať, že v tejto časti sa odvolanie v podstate snaží spochybniť dôvodnosť odôvodnenia Všeobecného súdu k viacerým právnym otázkam, ktoré mu boli predložené v súvislosti s porušením povinnosti zachovávať dôvernosť zo strany SRB a/alebo Komisie. Okrem toho v rozsahu, v akom táto časť obsahuje presné údaje, pokiaľ ide o kritizované body napadnutého rozsudku, nemožno ju vyhlásiť za neprípustnú v celom rozsahu.

349 Vo zvyšnej časti sa námietky neprípustnosti obmedzujú na niektoré výhrady uvedené na podporu prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu. Je potrebné ich preskúmať v rámci analýzy týkajúcej sa dotknutej výhrady.

a) O prvej až tretej výhrade, ktoré sú založené na porušení povinnosti zachovávať dôvernosť

350 V prvej až tretej výhrade prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolatelia v podstate tvrdia, že body 611 až 618 napadnutého rozsudku obsahujú nesprávny výklad a nesprávne uplatnenie povinnosti zachovávať dôvernosť vyplývajúcej z článku 339 ZFEÚ, ako aj z článkov 88 a 91 nariadenia o SRM v spojení s jeho odôvodnením 116, a to vzhľadom na vyjadrenia predsedníčky SRB v rozhovore, ktorý poskytla televíznej stanici *Bloomberg* 23. mája 2017.

351 Pokiaľ ide v prvom rade o výklad tejto povinnosti, odvolatelia vytýkajú Všeobecnému súdu, že nezohľadnil, že samotná skutočnosť, že SRB vykonáva dohľad nad konkrétnym subjektom, môže porušiť uvedenú povinnosť.

352 Podľa článku 339 ZFEÚ povinnosť mlčanlivosti členov inštitúcií Únie a úradníkov a ostatných zamestnancov Únie, ktorá sa vzťahuje na informácie chránené služobným tajomstvom, najmä informácie o podnikoch, ich obchodných stykoch alebo nákladových položkách, trvá aj po ukončení ich funkcie.

353 Pokiaľ ide o SRB, článok 88 ods. 1 nariadenia o SRM stanovuje, že na členov SRB, a najmä na zamestnancov tohto orgánu, sa vzťahujú požiadavky zachovania služobného tajomstva stanovené v článku 339 ZFEÚ a v príslušných ustanoveniach právnych predpisov Únie. Na tento účel pre nich platí osobitný zákaz poskytnúť dôverné informácie, ktoré získali v rámci výkonu svojich profesijných činností, akejkoľvek osobe alebo orgánu, s výnimkou okrem iného informácií podaných v rámci výkonu ich funkcií či informácií v súhrnnej alebo kolektívnej forme, pri ktorých nie je možné identifikovať dotknutý subjekt. Článok 88 ods. 1 nariadenia o SRM však sám osebe nespresňuje, čo sa považuje za dôverné informácie.

354 V tejto súvislosti odôvodnenie 116 tohto nariadenia najprv spresňuje, že „informácie o obsahu a podrobnostiach plánov riešenia krízovej situácie a výsledku akéhokoľvek vyhodnotenia týchto plánov môžu mať ďalekosiahle účinky, najmä pokiaľ ide o dotknuté podniky“ a že „pri všetkých informáciách poskytnutých v súvislosti s rozhodnutím pred jeho vydaním, či ide o informácie o tom, či boli splnené podmienky riešenia krízovej situácie, alebo informácie o použití konkrétneho nástroja alebo akéhokoľvek opatrenia v rámci konaní, treba predpokladať, že tieto informácie majú vplyv na verejné a súkromné záujmy, ktorých sa opatrenia týkajú“.

355 Ďalej v tomto odôvodnení sa uvádza, že „aj informácia o tom, že Jednotná rada a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií skúmajú konkrétny subjekt, by mohla byť dostatočná na to, aby mala negatívny vplyv na tento subjekt“ a že „preto je nutné zabezpečiť vhodné mechanizmy na zachovanie dôvernosti takých informácií“.

356 Napokon uvedené odôvodnenie špecifikuje takto uvedené informácie, a to „obsah a podrobnosti plánov riešenia krízových situácií a výsledok akéhokoľvek hodnotenia vypracovaného v tejto súvislosti“. Tieto informácie sa však podobne ako informácie uvedené v bode 354 tohto rozsudku týkajú opatrenia na riešenie krízovej situácie.

357 Z toho vyplýva, že samotná skutočnosť, že SRB a vnútroštátne orgány pre riešenie krízových situácií skúmajú konkrétny subjekt v rámci alebo z hľadiska postupu alebo opatrenia na riešenie krízovej situácie, by mohla mať negatívny vplyv na tento subjekt, a preto sa musí považovať za skutočnosť, na ktorú sa vzťahuje povinnosť zachovávať dôvernosť stanovená v článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM.

358 Naopak, odôvodnenia 15 a 89 tohto nariadenia poukazujú na úzku súvislosť, ktorá existuje medzi úlohami v oblasti dohľadu, ktoré boli zverené v rámci JMD, najmä ECB, a úlohami zverenými SRB nariadením o SRM. Z toho totiž vyplýva, že v záujme maximalizácie účinnosti JMD musí SRB úzko spolupracovať s ECB a ostatnými orgánmi zodpovednými za dohľad nad subjektmi v rámci JMD, najmä v prípade skupín podliehajúcich konsolidovanému dohľadu ECB. Za týchto okolností sa v článku 30 ods. 2 nariadenia o SRM stanovuje, že – najmä, ale nie výlučne, vo fázach plánovania riešenia krízových situácií, včasnej intervencie a riešenia krízových situácií – sú SRB a ECB povinné úzko spolupracovať a vymieňať si všetky informácie potrebné na plnenie svojich úloh.

359 SRB je rovnako ako ECB povinná monitorovať vývoj na finančných trhoch a najmä vykonávať dohľad nad inštitúciami, na ktoré sa vzťahuje toto nariadenie, aby mohla účinne a rýchlo zasiahnuť v prípade zlyhávania alebo pravdepodobného zlyhania úverovej inštitúcie.

360 V dôsledku toho nemožno samotnú informáciu, podľa ktorej SRB s ECB vykonáva dohľad nad úverovou inštitúciou, a to popri iných inštitúciách, na ktoré sa vzťahuje nariadenie o SRM, v zásade považovať za informáciu, na ktorú sa vzťahuje povinnosť zachovávať dôvernosť stanovená v článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM, keďže neexistujú ďalšie skutočnosti, ktoré by mohli nasvedčovať tomu, že SRB koná v rámci alebo z hľadiska postupu alebo opatrenia na riešenie krízovej situácie.

361 V prejednávanej veci z bodov 613, 615 až 617 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd vychádzal práve z úvahy, že predmetné informácie sa netýkajú konkrétnej situácie dotknutého subjektu a/alebo nemôžu spojiť tento subjekt s postupom alebo opatrením na riešenie krízovej situácie.

362 Pokiaľ totiž ide o výňatok z rozhovoru citovaný v bode 612 tohto rozsudku, v bodoch 613, 615 a 616 uvedeného rozsudku Všeobecný súd konštatoval, že uvedené vyjadrenia majú všeobecnú pôsobnosť, nespomínajú možnosť prijať opatrenie na riešenie krízovej situácie banky Banco Popular, a najmä neumožňujú z toho vyvodiť záver o pripravovanom zavedení takéhoto opatrenia a už vôbec nie o nástroji na riešenie krízovej situácie, ktorý by mohla SRB zaviesť. Pokiaľ ide o ďalší výňatok citovaný v bode 617 uvedeného rozsudku, Všeobecný súd sa obmedzil na konštatovanie, že tento výňatok sa netýka konkrétnej situácie banky Banco Popular.

363 Za týchto podmienok odvolatelia v rámci prvej a tretej výhrady nesprávne tvrdia, že Všeobecný súd vychádzal z nesprávneho výkladu článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM v spojení s odôvodnením 116 tohto nariadenia.

364 Okrem toho sa musí zamietnuť druhá výhrada týkajúca sa údajného rozporu v odôvodnení. V bodoch 615 a 616, ako aj v bodoch 485 až 488 napadnutého rozsudku Všeobecný súd totiž takmer identicky preskúmal, či predmetné informácie mohli odhaliť, že by Banco Popular mohla byť predmetom postupu riešenia krízovej situácie. Všeobecný súd tak pri skúmaní prípadného porušenia povinnosti dôvernosti vychádzal z rovnakého právneho kritéria.

365 V druhom rade, pokiaľ ide o uplatnenie článku 88 ods. 1 nariadenia o SRM v spojení s jeho odôvodnením 116, odvolatelia v podstate kritizujú posúdenie výňatku z rozhovoru citovaného v bode 612 napadnutého rozsudku. V tomto výňatku predsedníčka SRB odpovedala na otázku, ktorá sa konkrétne týkala situácie banky Banco Popular, a to takto:

„Nikdy nehovorím konkrétne o jednotlivých bankách. Na našej radarovej obrazovke máme viacero bánk a, samozrejme, Banco Popular je tiež prípad, ktorý sledujeme, ale nie je jediný.“ (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Odvolatelia v podstate tvrdia, že predsedníčka SRB implicitne odhalila možný postup riešenia krízovej situácie banky Banco Popular, keď uviedla, že tento orgán v súčasnej dobe vykonáva nad touto banku dohľad.

367 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 613 napadnutého rozsudku vychádzal z konštatovania, že vyhlásenia citované v bode 612 tohto rozsudku a uvedené v bode 365 tohto rozsudku neodkazujú na individuálne preskúmanie banky Banco Popular zo strany SRB s cieľom uskutočniť postup alebo opatrenie na riešenie krízovej situácie, ale vo všeobecnosti inštitúcií, t. j. všetkých inštitúcií, nad ktorými CRU vykonáva dohľad v spolupráci s ECB v rámci JMD.

368 Keďže odvolatelia sa v tejto súvislosti neodvolávajú na žiadne skreslenie, preskúmanie Súdnym dvorom v rámci tohto odvolania sa musí zakladať na tomto konštatovaní Všeobecného súdu.

369 Z toho vyplýva, že vzhľadom na konštatovania uvedené v bodoch 358 až 360 tohto rozsudku sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 613 napadnutého rozsudku uviedol, že okolnosť, že nad bankou Banco Popular ako úverovou inštitúciou, na ktorú sa vzťahuje JMD, vykonáva dohľad SRB v spolupráci s ECB, nie je dôvernou informáciou v zmysle článku 339 ZFEÚ a článkov 88 a 91 nariadenia o SRM v spojení s odôvodnením 116 tohto nariadenia.

370 V tejto súvislosti odvolatelia ďalej uvádzajú, že jednak predsedníčka SRB mala vzhľadom na negatívnu medializáciu banky Banco Popular zachovať mimoriadnu opatrnosť a jednak že sa na trhu interpretovali vyjadrenia, ktoré odzneli počas rozhovoru poskytnutom televíznej stanici *Bloomberg* 23. mája 2017, ako signál možného opatrenia na riešenie krízovej situácie tejto banky.

371 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že vzhľadom na to, že v tomto rozhovore neboli oznámené žiadne dôverné informácie, tieto okolnosti nevedú k záveru, že predsedníčka SRB porušila povinnosť zachovávať dôvernosť.

372 Prvá až tretia výhrada prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu sa teda musia zamietnuť ako nedôvodné.

b) O štvrtej výhrade založenej na údajnom úniku interných informácií

373 Vo štvrtej výhrade prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že článok v tlači, ktorý 31. mája 2017 uverejnila agentúra *Reuter*s, nemohol preukázať únik dôverných informácií, ktorý by predstavoval porušenie povinnosti zachovávať dôvernosť zo strany SRB a Komisie.

374 V tejto súvislosti z bodov 619 až 633 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd odmietol porušenie tejto povinnosti na jednej strane z dôvodu, že úniky informácií uvedené v tomto článku obsahovali informácie, ktoré SRB buď poprela, alebo už boli verejné. Na druhej strane v bodoch 634 až 643 tohto rozsudku konštatoval, že pred ním nebolo preukázané, že za únikom informácií, ktoré viedli k týmto informáciám, stojí SRB alebo Komisia.

375 V rámci štvrtej výhrady prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu sa však odvolatelia obmedzujú na kritizovanie bodov 625 a 627 až 632 napadnutého rozsudku. Tvrdia, že na rozdiel od toho, ako Všeobecný súd rozhodol v týchto bodoch, interný únik informácií, o ktorom informoval článok v tlači, ktorý 31. mája 2017 uverejnila agentúra *Reuters*, naznačoval, že Banco Popular bude predmetom opatrenia na riešenie krízovej situácie a že táto informácia nebola verejná bez ohľadu na skutočnosť, že v iných článkoch sa predtým uvádzali rovnaké informácie, a to z dôvodu, že v týchto iných článkoch neboli uvedené interné zdroje Únie.

376 Odvolatelia naopak nespochybňujú konštatovania uvedené v bodoch 634 až 639 napadnutého rozsudku, podľa ktorých na Všeobecnom súde nepreukázali, že údajný interný únik informácií možno pripísať úradníkovi Komisie alebo zamestnancovi SRB.

377 Keďže na základe týchto posledných uvedených konštatovaní Všeobecný súd mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, dospieť k záveru, že porušenie povinnosti zachovávať dôvernosť zo strany Komisie alebo SRB nebolo preukázané, štvrtá výhrada je neúčinná.

c) O piatej až ôsmej výhrade prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu

378 Piata a šiesta výhrada prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vychádzajú zo zjavne nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku.

379 Pokiaľ ide o piatu výhradu, treba uviesť, že v bodoch 637 až 641 tohto rozsudku sa Všeobecný súd vôbec nevyjadril k existencii príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti zachovávať dôvernosť a spôsobenou škodou, ale preskúmal predbežnú otázku, či porušenie tejto povinnosti, aj keby bolo preukázané, možno pripísať Komisii alebo SRB.

380 Pokiaľ ide o šiestu výhradu, stačí uviesť, že Všeobecný súd v bodoch 643 až 645 uvedeného rozsudku rozhodol, že interné vyšetrovanie je irelevantné na posúdenie údajne protiprávneho správania, ktoré spôsobilo škodu uplatňovanú na základe sporného programu riešenia krízovej situácie, ak sa vykonalo po prijatí tohto programu. Naopak Všeobecný súd nezaujal stanovisko k relevantnosti kontrolných alebo varovných mechanizmov, ktoré by mohli zabrániť vzniku takejto škody.

381 Siedma výhrada spochybňuje body 609 a 610 napadnutého rozsudku. V týchto bodoch Všeobecný súd konštatoval, že odvolatelia okrem rozhovoru s predsedníčkou SRB z 23. mája 2017 a článku uverejnenom agentúrou *Reuters* z 31. mája 2017 neoznačili ďalšie údajné vyhlásenia SRB, ktoré podľa nich porušujú povinnosť zachovávať dôvernosť.

382 Odvolatelia sa vo svojom odvolaní odvolávajú na „únik informácií“ voči španielskym orgánom, ktoré majú údajne svojho člena v SRB, pričom odkazujú len na body svojej žaloby a svojej repliky v prvostupňovom konaní. Vo svojom odvolaní však nepreukázali, že Všeobecný súd skreslil informácie týkajúce sa uvedených únikov obsiahnutých v tejto žalobe a v tejto replike tým, že nezohľadnil tzv. „úniky informácií“ ako vyhlásenia SRB.

383 Siedma výhrada je teda neprípustná.

384 Pokiaľ ide napokon o ôsmu výhradu, Všeobecný súd v bodoch 647 až 650 napadnutého rozsudku zamietol výhradu založenú na údajnom pasívnom postoji SRB a Komisie z dôvodu, že odvolatelia nevysvetlili, čo im vytýkajú, ani opatrenia, ktoré mali prijať, ani ustanovenia zakladajúce povinnosť konať.

385 Hoci odvolatelia spochybňujú dôvodnosť týchto úvah, treba konštatovať, že ich argumentácia zhrnutá v bode 346 tohto rozsudku nemôže preukázať, že Všeobecný súd skreslil ich návrh na začatie konania.

386 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je prvá časť štvrtého odvolacieho dôvodu čiastočne neprípustná a čiastočne nedôvodná.

I. O druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa existencie príčinnej súvislosti

387 V druhej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 653 až 674 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že neexistuje príčinná súvislosť medzi údajným porušením povinnosti zachovávať dôvernosť a krízou likvidity banky Banco Popular.

388 V tejto súvislosti stačí uviesť, že Všeobecný súd preskúmal údajnú existenciu príčinnej súvislosti len subsidiárne po tom, čo dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu povinnosti zachovávať dôvernosť. Okrem toho z analýzy prvej časti štvrtého odvolacieho dôvodu vyplýva, že všetky tvrdenia spochybňujúce tento záver Všeobecného súdu sa musia zamietnuť.

389 Druhá časť štvrtého odvolacieho dôvodu je teda neúčinná.

J. O tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu týkajúcej sa návrhu na náhradu škody

390 V tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu odvolatelia tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 678 až 698 napadnutého rozsudku nesprávne zamietol ich návrh na náhradu škody, ktorý súvisel so zrušením ocenenia 2 z dôvodu, ako neprípustný.

391 V tejto súvislosti treba uviesť, že tento návrh smeroval na jednej strane k tomu, aby bolo ocenenie 2 zrušené, a to nezávisle od prípadného zrušenia sporného programu riešenia krízovej situácie a rozhodnutia 2017/1246, ako aj na druhej strane k tomu, aby bola poskytnutá náhrada škody v súvislosti s týmto ocenením.

392 Pokiaľ ide o prvý žalobný návrh, treba pripomenúť, že článok 20 ods. 15 nariadenia o SRM stanovuje, že ocenenie, akým je ocenenie 2, je neoddeliteľnou súčasťou programu riešenia krízovej situácie, pričom výslovne spresňuje, že takéto ocenenie nemôže byť predmetom samostatného opravného prostriedku, ale môže byť predmetom opravného prostriedku spolu s rozhodnutím SRB. Toto ustanovenie teda odráža ustálenú judikatúru týkajúcu sa rozsahu článku 263 ZFEÚ, podľa ktorej predbežné opatrenia, ktorých účelom je pripraviť konečné rozhodnutie, nemajú samy osebe záväzné právne účinky, a preto nemôžu byť predmetom žaloby o neplatnosť odlišnej od žaloby podanej proti konečnému rozhodnutiu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. mája 2021, ABLV Bank a i./ECB, C-551/19 P a C-552/19 P, EU:C:2021:369, bod 39, ako aj citovanú judikatúru).

393 Všeobecný súd sa teda nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď zamietol tento prvý žalobný návrh ako neprípustný.

394 Pokiaľ ide o druhý návrh, ako uviedla generálna advokátka v bode 86 svojich návrhov, Všeobecný súd ho zamietol ako neprípustný. Podľa úvah uvedených v bodoch 689 až 698 napadnutého rozsudku totiž Všeobecný súd zastával názor, že žaloba na prvom stupni neumožňuje pochopiť právny základ tohto návrhu na náhradu škody, ktorý bol predložený v rámci spochybnenia ocenenia 2, keďže neexistuje žiadna zrozumiteľná súvislosť medzi uvádzanými ustanoveniami práva Únie a požadovanou náhradou škody.

395 Ani argumentácia uvedená na podporu odvolania však neumožňuje pochopiť právny základ tohto návrhu.

396 Všeobecný súd preto správne zamietol tento druhý žalobný návrh ako neprípustný.

397 Z toho vyplýva, že tretia časť štvrtého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť.

398 Keďže všetky odvolacie dôvody, ktoré odvolatelia uviedli na podporu svojho odvolania sa musia zamietnuť, je potrebné zamietnuť toto odvolanie v celom rozsahu.

O trovách

399 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne aj o trovách konania.

400 Článok 138 ods. 1 tohto poriadku, uplatniteľný na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto poriadku, uvádza, že účastník konania, ktorý nemal vo veci úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

401 Keďže v prejednávanej veci odvolatelia nemali úspech vo svojich dôvodoch, treba vzhľadom na návrhy Komisie, SRB a banky Banco Santander uložiť im povinnosť znášať svoje vlastné trovy konania a nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Komisii, SRB a banke Banco Santander.

402 Podľa článku 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

403 Španielske kráľovstvo preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Odvolanie sa zamieta.**

2. **Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, MM. Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez a María Rosario Mari Juan Domingo znášajú svoje vlastné trovy konania a sú povinní nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Európskej komisii, Jednotnej rade pre riešenie krízových situácií (SRB), a banke Banco Santander SA.**

3. **Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy